

BLESTEMUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Blestemul Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Tiparul executat la
FED PRINT S.A.

Blestemul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Daniel Penescu
Tehnoredactare: Dana Diaconescu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S CURSE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2005
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2005

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte
componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2006
ISBN (10): 973-973-7644-00-X; ISBN (13): 978-973-7644-00-8

Timbrul literar se plătește
Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Blestemul Vraciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

București : Corint Junior, 2006

ISBN (10) 973-7644-00-X ; ISBN (13) 978-973-7644-00-8

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Str. Teodosie Rudeanu nr. 21, Sector 1, București

Tel.: 222.19.49, 223.19.28, 222.40.34. Fax: 222.71.78

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1.	Spintecătorul din Horshaw	9
Capitolul 2.	Trecutul Vraciului	39
Capitolul 3.	Urgia	61
Capitolul 4.	Priestown	73
Capitolul 5.	Înmormântarea	90
Capitolul 6.	Un pact cu diavolul	114
Capitolul 7.	Evadarea și prinderea	133
Capitolul 8.	Ce a povestit fratele Peter	143
Capitolul 9.	Catacombele	160
Capitolul 10.	Scuiatul fetei	184
Capitolul 11.	Judecata Vraciului	207
Capitolul 12.	Poarta de Argint	224
Capitolul 13.	Arderea pe rug	235
Capitolul 14.	Povestea tatei	258
Capitolul 15.	Lanțul de argint	276
Capitolul 16.	Un puț pentru Alice	296
Capitolul 17.	Sosește Inchizitorul	313
Capitolul 18.	Coșmarul de pe deal	329
Capitolul 19.	Mormintele de piatră	348
Capitolul 20.	Scrisoarea mamei	373
Capitolul 21.	Un sacrificiu	389
Capitolul 22.	Un târg e un târg	417

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1

SPINTECĂTORUL DIN HORSHAW

Când am auzit primul țipăt, m-am întors cu spatele și mi-am dus mâinile la urechi, apăsându-le cât am putut de tare, de-am simțit că-mi plesnește capul. În clipa aceea, nu puteam să-l ajut cu nimic. Cu toate acestea, am continuat să-l aud — glasul unui preot în chinuri — și a trecut multă vreme până când, treptat, s-a stins.

Am rămas tremurând în hambarul întunecat, ascultând ploaia răpăind pe acoperiș, încercând să-mi adun curajul. Era o noapte nesuferită și se pregătea să devină și mai urâtă.

Zece minute mai târziu, când au sosit țăpinarul și ajutorul lui, am dat fuga la ușă să-i întâmpin. Amândoi erau niște zdrahoni, cărora eu de-abia le ajungeam până la umeri.

— Ei, băiete, unde e domnul Gregory? mă întrebă țăpinarul, cu o undă de nerăbdare în glas.

Își ridică felinarul și își roti privirile în jur, bănuitor. Avea ochi ageri și inteligenți. Niciunul dintre ei nu părea sărac cu duhul.

— A căzut bolnav, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc încordarea care-mi făcea glasul înăbușit și nesigur. A zăcut la pat, cu febră mare, toată săptămâna, așa că m-a trimis pe mine în locul lui. Sunt Thomas Ward, ucenicul său.

Țăpinarul și-a trecut rapid privirile peste mine, din cap până-n picioare, ca un cioclu care-mi lua măsurile pentru viitoarea sa comandă. Apoi și-a ridicat o sprânceană atât de sus încât i-a dispărut sub cozorocul șepcii de pe cap, din care încă se mai scurgeau picurii de ploaie.

— Ei bine, domnule Ward, zise el, cu o notă accentuată de zeflema în voce, așteptăm instrucțiunile dumneavoastră.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor și-am scos schița pe care o desenase meșterul pietrar. Țapinarul puse felinarul jos, pe pământ, și cu un soi de lehamite de viață clătină din cap, aruncând o privire scurtă tovarășului său, apoi, luând schița din mâna mea, se apucă s-o cerceteze.

Instrucțiunile meșterului pietrar cuprindeau dimensiunile puțului ce trebuia săpat și măsurile lespezii care avea să fie așezată peste el.

După câteva clipe, țapinarul clătină iarăși din cap și îngenunche lângă felinar, apropiind hârtia de lumină. Când se ridică din nou în picioare, era încruntat.

— Puțul ar trebui să aibă nouă picioare adâncime, zise el. Țsta n-are decât șase.

Țapinarul știa bine ce avea de făcut. Deși sarcina lui era să manevreze cu precizie lespede, astupând cu ea, la momentul oportun, gura puțului, de cele mai multe ori se îndeletnicea și cu săparea acestuia din urmă. Puțul obișnuit pentru un duh rău este de șase picioare, dar pentru un spintecător era nevoie de unul adânc de nouă picioare. Cu siguranță că aici aveam de-a face cu un spintecător — țipetele preotului erau o dovadă — însă nu era timp de săpat nouă picioare.

— Trebuie să meargă și așa, am zis eu. Trebuie să fie gata până dimineață, altminteri va fi prea târziu, preotul o să moară.

Până în momentul acela, amândoi păruseră niște oameni zdraveni, siguri pe pământul de sub picioarele lor, răspândind încredere prin fiecare por al fapturii lor. Acum dintr-odată arătau intimidăți. Cunoșteau situația din biletul pe care li-l trimisesem, chemându-i la hambar. Mă folosisem de numele Vraciului ca să fiu sigur că vor veni neîntârziat.

— Știi ce trebuie să faci, băiete? mă întrebă țapinarul. Ești pregătit pentru asta?

M-am uitat drept în ochii lui, încercând din răspuțeri să nu clilesc.

— Păi, am început cu dreptul, i-am răspuns eu. I-am angajat pe cei mai buni țapinari din Comitat.

A fost cel mai nimerit răspuns, căci chipul țapinarului s-a încrețit într-un zâmbet.

— Când vine lespede? întrebă el.

— Înainte de a se lumina de ziuă. O aduce pietrarul însuși. Va trebui să fim gata până atunci.

Țapinarul încuviință cu un semn din cap.

— Atunci, condu-ne, domnule Ward! Arată-ne unde vrei să fie săpat puțul.

De data aceasta nu mai era nici urmă de ironie în glasul său. Rostise cuvintele ca un om pus pe treabă. Voia să-și vadă lucrarea făcută și încheiată. Cu toții voiam același lucru, iar timpul era scurt, așa că mi-am tras gluga peste cap și, cu toiagul Vraciului în mâna stângă, i-am condus afară, în ploaia rece, mărunță și deasă.

Carul lor cu două roți era în fața hambarului, echipamentul din car acoperit cu o prelată, calul răbdător între ulube, scoțând aburi în ploaie.

Am traversat pajiștea noroioasă, apoi am luat-o de-a lungul gardului de nuiele de porumbar, spre locul unde tufele se răreau, sub ramurile unui stejar secular de la marginea cimitirului. Puțul trebuia să se afle aproape de pământul sfințit, dar nu foarte aproape. Primele pietre de mormânt erau la douăzeci de pași distanță.

— Săpați puțul cât mai aproape de asta, le-am zis eu, arătând spre trunchiul copacului.

Sub privirile atente ale Vraciului, și eu săpâsem o mulțime de puțuri de probă. La nevoie, aș fi putut face eu însumi această operațiune, dar oamenii aceștia erau de meserie și aveau să lucreze repede.

Când s-au întors la car după uneltele lor, eu am trecut prin gard și am luat-o printre pietrele de mormânt spre biserica veche. Era foarte dărăpănată: îi lipseau

țigle din acoperiș și nu mai primise un strat de vopsea de ani buni. Am împins ușa laterală, care s-a deschis cu un scrâșnet și un scârțâit ascuțit.

Bătrânul preot rămăsese în aceeași poziție, întins pe spate, lângă altar. Femeia îngenunchease pe dalele de piatră, aproape de creștetul său, și plângea. Singura deosebire era că acum biserica era scăldată în lumină. Femeia scotocise prin sacristie după rezerva de lumânări și le aprinsese pe toate. Erau pe puțin o sută, grupate câte cinci sau șase. Le așezase pe bănci, pe pardoseală și pe polițele ferestrelor, dar cele mai multe erau la altar.

Când am închis ușa, o pală de vânt a pătruns în biserică, iar flăcările au pâlpâit toate deodată. Femeia și-a ridicat ochii spre mine, cu fața udă de lacrimi.

— Moare, a zis ea, cu vocea frântă de suferință amplificată de ecou. De ce ți-a luat atâta până să vii?

După ce primisem mesajul acasă, la Chipenden, avusesem nevoie de două zile ca să ajung până aici. Erau mai bine de treizeci de mile între Chipenden și Horshaw și nu pornisem la drum imediat. La început, Vraciul, încă prea bolnav ca să se dea jos din pat, nu-mi îngăduise să plec numai eu.

De obicei, un vraci nu-și trimite niciodată ucenicii în misiune, să lucreze singuri, până când nu i-a pregătit

cel puțin un an. Eu tocmai împlinisem treisprezece ani și eram ucenicul lui de mai puțin de șase luni. Era o îndeletnicire grea, înfricoșătoare, care adeseori presupunea să înfrunți ceea ce numeam noi „Întunericul”. Învățasem cum s-o scot la capăt cu vrăjitoarele, stafiile, duhurile rele și celelalte creaturi ale răului care bântuie noaptea. Dar eram oare pregătit și pentru încercarea asta?

Era vorba despre un duh rău care trebuia închis, ceea ce, dacă treaba era făcută cum se cuvenea, avea să se petreacă fără piedici. Îl văzusem pe Vraci făcând-o de două ori. De fiecare dată, tocmise oameni pricepuți să îl ajute, iar treaba mersese șnur. Dar misiunea mea de acum era puțin diferită. Existau deja complicații.

Vedeți dumneavoastră, preotul era chiar fratele Vraciului. Îl văzusem o singură dată mai înainte, când trecuserăm prin Horshaw, în primăvară. Holbase ochii la noi și făcuse un uriaș semn al crucii în aer, cu fața schimonosită de furie. Vraciul nici măcar nu se uitase în direcția lui, pentru că era prea puțină dragoste frățească între ei și nu-și vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani. Dar familia era familie și de aceea, în cele din urmă, mă trimisese la Horshaw să-l ajut.

— Preoții! izbucnise Vraciul. De ce nu se mulțumesc oare cu ceea ce știu ei să facă? De ce trebuie întotdeauna să se amestece unde nu le fierbe oala? Ce-o fi fost în mintea lui când a încercat să se ia de un spintecător? Să mă lase pe mine să-mi văd de treaba mea și ceilalți să-și vadă de-ale lor.

Până la urmă, se potolise și petrecuse ore în șir dându-mi instrucțiuni despre ceea ce trebuia făcut, spunându-mi numele țapinarului și pietrarului pe care trebuia să-i tocmesc și unde locuiau. Îmi spusese, de asemenea, și numele unui doctor, stăruind că ar fi singurul potrivit. Asta însemnase încă o piedică, fiindcă doctorul locuia destul de departe de Horshaw. Fusesem nevoit să-i trimit vorbă și nădăjduiam că va porni imediat spre noi.

M-am uitat la femeia îngenuncheată, care, foarte blând, îi ștergea fruntea preotului cu o cârpă umedă. Părul lui alb, rar și lipicios, îi era dat pe spate, și își rostogolea delirant ochii în cap. Nu știuse că femeia avea să trimită după Vraci, cerându-i ajutorul. Dacă ar fi știut, s-ar fi împotrivit, așa că era mai bine că nu mă putea vedea acum.

Din ochii femeii curgeau lacrimi care scânteiau în lumina lumânărilor. Era doar menajera lui, adică nu-i

era rudă, și îmi amintesc că m-am gândit că preotul trebuie să se fi purtat cu foarte multă bunătate față de ea, dacă plângea atât de mila lui.

— Doctorul o să vină curând, i-am zis eu, și o să-i dea ceva ca să-i mai aline durerea.

— De durere a avut parte toată viața lui, îmi răspunse ea. Și eu i-am dat multă bătaie de cap. Asta l-a făcut să se teamă de moarte. Este un păcătos și știe unde o să se ducă.

Indiferent ce fusese sau făcuse, bătrânul preot nu merita ce i se întâmpla. Nimeni n-ar fi meritat-o. Cu siguranță, fusese un om curajos. Ori curajos, ori foarte prost. Când duhul se săturase de sâcâielile lui, încercase să se descurce singur, folosindu-se de mijloacele preoțești: clopotul, scriptura și lumânarea. Dar nu așa o scoți la capăt cu Întunericul. În cele mai multe cazuri, strădaniile lui nici n-ar fi contat, pentru că duhul pur și simplu l-ar fi ignorat pe preot cu exorcismul lui cu tot. Cel mult s-ar fi mutat mai încolo, și atunci preotul, cum se întâmplă adesea, ar fi câștigat prestață în ochii enoriașilor.

Dar acesta era un duh din cea mai periculoasă categorie cu care ne-am fi putut noi confrunța. De obicei, noi le ziceam „spintecători de vite”, din pricina hranei

lor de căpetenie. Dar când preotul începuse să se amestece, devenise chiar el victima duhului. Iată de ce duhul era acum un spintecător de temut, care dăduse de gustul sângelui de om, iar preotul ar fi avut mare noroc dacă ar mai fi scăpat cu viață.

În pardoseala bisericii era o crăpătură în zigzag, care ducea de la picioarele altarului până la vreo trei pași dincolo de preot. În locul unde era cel mai mult căscată, semăna cu o prăpastie și avea aproape o palmă lățime. După ce despicasă pardoseala, duhul îl prinsese pe bătrânul preot de un picior și i-l trăsese în pământ până la genunchi. Acum, în întunericul de dedesubt, îi sugea sângele, scoțându-i viața din el încetul cu încetul. Era ca o lipitoare enormă și umflată, care-și păstra victima în viață cât mai mult cu putință, pentru a-și prelungi desfătarea.

Orice aș fi făcut eu, nu se putea ști dacă preotul avea să supraviețuiască sau nu. În orice caz, trebuia să închid duhul. De acum încolo, după ce băuse sânge de om, nu avea să se mai mulțumească doar cu spintecat vitele.

„Salvează-l dacă poți”, îmi spusese Vrăciul, când mă pregăteam să plec. „Dar, orice altceva ai vrea să faci,

asigură-te întâi că ai terminat cu duhul. Asta este prima ta îndatorire.”

* * *

Am început să mă pregătesc și eu.

Lăsându-l pe ajutorul de țapinar să sape mai departe puțul, m-am întors cu țapinarul la hambar. Știa ce avea de făcut: mai întâi de toate, a turnat apă într-o căldare mare, pe care o adusese cu el. Acesta era unul dintre avantajele de a lucra cu oameni care aveau experiență în astfel de treburi: veneau ei cu echipamentul greu. Căldarea era un adevărat hârdău, din doage zdravene de lemn, prinse cu inele metalice, și destul de încăpător cât să-l folosești și pentru un puț de douăsprezece picioare adâncime.

După ce l-a umplut pe jumătate cu apă, țapinarul a început să presare o pulbere ruginie din uriașul său sac, pe care îl adusese din car. Turna puțin câte puțin și, după ce punea o mână, amesteca bine cu un băț solid.

Curând a devenit o muncă dificilă, pentru că, treptat, amestecul s-a prefăcut într-o pastă groasă, care cerea din ce în ce mai mult efort. Pe deasupra mai și puțea

ca un stârv vechi de vreo câteva săptămâni, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că pulberea aceea era din oase pisate.

Rezultatul final avea să fie un clei vârtos și, pe măsură ce țapinarul amesteca, nădușea mai tare și răsufla mai greu. Vraciul întotdeauna își amesteca singur cleiul și mă pusese și pe mine să exersez, dar acum timpul era foarte scurt, iar țapinarul avea mușchii potriviți pentru asta. Știind acest lucru, se apucase de lucru fără să mai aștepte să i-o cer.

Când cleiul a fost gata, am început să adaug pilitura de fier și sarea din sacii, mult mai mici, pe care îi adusesem eu, amestecând încet, ca să fiu sigur că se împrăștie uniform în toată compoziția. Fierul este periculos pentru un duh rău, pentru că prin el i se scurg puterile, iar sarea îl arde. Odată intrat în puț, acolo avea să rămână, din pricină că partea de dedesubt a lespezii și interiorul puțului urmau să fie căptușite cu acest amestec, silindu-l să se ghemuiască și să stea în limitele spațiului dinăuntru. Bineînțeles, problema era să aduci duhul în puț, în primul rând.

Deocamdată, nu-mi băteam capul cu asta. În sfârșit, și țapinarul și eu am fost mulțumiți de rezultat. Cleiul era gata.

* * *

Cum puțul încă nu era terminat, nu aveam altceva de făcut decât să-l aștept pe doctor pe drumul strâmt și întortocheat care ducea spre Horshaw.

Ploaia se oprise și aerul părea neclintit. Era sfârșitul lui septembrie, iar vremea se înrăutățea. Curând, urma să avem parte de-o adevărată furtună și primul bubuit, neașteptat, înăbușit, al tunetului dinspre apus mi-a sporit încordarea. După vreo douăzeci de minute, am auzit tropotul copitelor în depărtare. Mânându-și calul de parcă ar fi avut pe urma lui toți diavolii din iad, doctorul se ivi de după colț, în galop nebun, cu pelerina fluturându-i în spate.

Eu mă sprijineam în toiagul Vraciului, așa că n-a mai fost nevoie de prezentări și, în orice caz, doctorul călărise cu o asemenea viteză că își pierduse răsufarea. Am dat doar din cap către el, iar el și-a lăsat calul în

spume să pască în iarba înaltă din fața bisericii și m-a urmat, până la ușa laterală. I-am ținut-o deschisă, în semn de respect, lăsându-l pe el să intre primul.

Tata mă învățase să arăt tuturor respect, pentru că în felul acesta și ceilalți aveau să mă respecte, la rândul lor. Nu-l cunoșteam pe doctorul acesta, dar Vraciul stăruise asupra lui, așa că știam că trebuie să fie bun în meseria lui. Se numea Sherdley și avea un sac mare de piele neagră. Părea la fel de greu ca al Vraciului, pe care îl adusesem cu mine și îl lăsasem în hambar. Doctorul l-a lăsat jos pe al lui la vreo șase picioare de pacient și, neluând-o în seamă pe femeie, cutremurată încă de suspine fără lacrimi, a început să-l examineze.

Eu am stat în spatele lui și puțin mai într-o parte, ca să văd cât mai bine. Cu multă băgare de seamă, i-a ridicat preotului pulpana sutanei, dezvelindu-i picioarele.

Dreptul era subțire, alb și aproape fără păr, dar stângul, cel prins de duh, era stacojiu și umflat, cu venele purpurii ieșite în afară, care se închideau la culoare cu cât erau mai apropiate de crăpătura din pardoseală.

Doctorul clătină din cap și răsuflă lung. Apoi i se adresă îngrijitoarei, cu voce atât de scăzută, că abia de i-am prins cuvintele:

— Va trebui să-l scoatem de aici, zise el. Este singura speranță.

La acestea, lacrimile femeii se porniră din nou să-i curgă pe obraji, iar doctorul se uită la mine, făcându-mi semn spre ușă. Afară, se rezemă cu spatele de zid și suspină.

— Cât mai aveți până sunteți gata? întrebă el.

— Mai puțin de un ceas, doctore, i-am răspuns eu, dar depinde de pietrar. El vine cu lepedea.

— Dacă durează mai mult, o să-l pierdem. Adevărul este că oricum nu-i dau prea multe șanse. Nu-i pot da nimic împotriva durerii, pentru că trupul lui n-o să reziste la două doze și va trebui să-i administrez una mai puternică înainte să-l amputez. Chiar și atunci, șocul ar putea să-l ucidă pe loc. Iar pentru faptul că va trebui să-l mutăm imediat după operație, situația se complică și mai tare.

Am ridicat din umeri. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

— Știi exact ce trebuie făcut? mă întrebă doctorul, cercetându-mi fața cu atenție.

— Domnul Gregory mi-a explicat totul, i-am zis eu, încercând să par încrezător.

Adevărul este că, dacă Vrăciul se apuca să-ți explice un lucru, ți-l explica de zece ori. Mă punea apoi să repet lecția, încă o dată și încă o dată, până era el mulțumit.

— Acum vreo cincisprezece ani, am avut de-a face cu un caz asemănător, zise doctorul. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, dar omul tot a murit, și era un tânăr fermier, sănătos și voinic, în floarea tinereții. Nu putem decât să-i ținem pumnii. Câteodată, însă, bătrânii sunt mult mai dârji decât ai crede.

A urmat o lungă tăcere, pe care am întrerupt-o ca să verific un lucru care mă frământa.

— Așadar, știi și dumneata că îmi trebuie niște sânge de-al lui.

— Învață oul găina, mormăi doctorul, apoi îmi zâmbi obosit și arătă în jos, pe drumul către Horshaw. Se apropie pietrarul, așa că mai bine te duci să-ți vezi de treaba ta. Poți să lași restul în seama mea.

Am ciulit urechea și am auzit, în depărtare, zgomoitul unei căruțe apropiindu-se, și atunci am dat fuga să văd unde ajunseseră țapinarii cu lucrul.

Puțul era gata și ei deja asamblaseră platforma de lemn sub copac. Ajutorul țapinarului se urcase în copac și fixa brațul și scripeții de o creangă groasă. Dispozitivul

avea mărimea unui cap de om, era făcut din fier și de el atârnav lanțurile și un cârlig uriaș. Urma să avem nevoie de el ca să ridicăm lespeda grea și apoi s-o așezăm cât se putea de precis deasupra puțului.

— A sosit pietrarul, am zis eu.

Numaidecât, amândoi au lăsat totul deoparte și m-au urmat spre biserică.

Acum, încă un cal aștepta pe drum, lespeda fiind pusă în căruța la care era înhămat. Până în momentul acela, totul mersese strună, dar pietrarul nu arăta prea mulțumit și îmi ocolea privirile. Cu toate acestea, fără întârziere, am întors căruța de-a curmezișul drumului, cu fața către poartă și am intrat pe pajiște.

Odată ce-am ajuns lângă stejar, pietrarul a strecurat cârligul prin belciugul din mijlocul lespezii și aceasta a fost ridicată din căruță. Dacă avea sau nu să se potrivească pe gura puțului, trebuia să așteptăm să vedem. Pietrarul fixase bine belciugul, pentru că lespeda atârnav orizontal în lanț, într-un echilibru perfect.

A fost coborâtă cu grijă până la doi pași deasupra gurii puțului. Apoi meșterul pietrar mi-a dat vestea proastă.

Fiica lui cea mai mică era foarte bolnavă, cu febră mare, aceeași care bântuia prin Comitat și care-l ținuse

și pe Vraci la pat. Nevasta lui veghea la căpătâiul micuței, iar el trebuia să se întoarcă fără întârziere acasă.

— Îmi pare rău, zise el, uitându-se în ochii mei pentru prima oară. Dar lespedeza este bună și n-o să ai nicio problemă. Pot să-ți dau cuvântul meu în privința asta.

L-am crezut. Făcuse tot ce putuse și se ocupase de lespedeza fără zăbavă, când ar fi trebuit mai degrabă să stea lângă fiica lui. Prin urmare, i-am plătit și l-am lăsat să plece, mulțumindu-i în numele Vraciului și-al meu și urându-i însănătoșire grabnică fiicei lui.

Cu acestea, m-am întors să iau în mâna mea frâiele problemei. La fel cum știu să șlefuiască lespedeza, pietrarii sunt specialiști în poziționarea acesteia și de aceea mi-ar fi plăcut ca meșterul să rămână pe-aproape, în caz că n-ar fi mers totul bine. Totuși, țapinarul și ajutorul său erau foarte pricepuți. Tot ce trebuia să fac era să-mi păstrez capul pe umeri și să fiu atent să nu comit vreo greșeală stupidă.

Mai întâi, trebuia să lucrez repede și să căptușesc interiorul puțului cu clei, după care aveam să repet operațiunea pentru fața de jos a lepezii, cu puțin înainte de a fi coborâtă definitiv.

Am sărit în puț și, cu o bidinea, lucrând la lumina felinarului pe care mi-l ținea ajutorul țapinarului, am trecut la treabă. Se cerea multă atenție. Nu-mi era îngăduit să ocolesc niciun locșor, cât de mic, pentru că acela ar fi fost de ajuns ca duhul să scape. Iar cu puțul de numai șase picioare adâncime, în loc de nouă, cum se obișnuia, trebuia să fiu și mai atent decât de obicei.

Amestecul se îmbiba în pământ, în timp ce lucram, ceea ce era de bine, căci altminteri ar fi crăpat cu ușurință și s-ar fi scorojit când pământul s-ar fi uscat, în vară. Partea proastă era că îmi venea mai greu să apreciez cât de mult să dau, astfel încât stratul să fie îndeajuns de gros. Vraciul îmi spusese că priceperea aveam s-o dobândesc cu vremea. Până atunci, stătuse el lângă mine, ca, la sfârșit, să-mi verifice lucrarea și să mai dea câteva pensule, de siguranță. Acum, trebuia să fac totul singur. Pentru prima oară.

Când am terminat, am ieșit din puț și m-am apucat să aranjez și marginea de sus. De la suprafață în jos, primii treisprezece inci, cât măsura lespeda în grosime, gura puțului era mai lungă și mai largă decât puțul propriu-zis, alcătuiind un soi de bordură pe care lespeda avea să se sprijine fără să-i lase duhului nicio

crăpătură, cât de mică, prin care să se poată strecura. Bordura aceasta cerea multă atenție, pentru că reprezenta locul unde lespedeza se lipea de pământ.

În clipa în care am fost gata, a fulgerat și, peste câteva secunde, s-a auzit și uruitul gros al tunetului. Furtuna venise întins drept spre noi.

M-am întors la hambar, să iau un obiect important din sacul meu. Era ceea ce Vraciul numea „farfuria-momeală”. Făcută din metal, era special lucrată pentru ce aveam noi nevoie, și avea trei găuri mici; la distanțe egale, aproape de margine. Am scos-o din sac, am lustruit-o cu mâneca și-apoi am alergat spre biserică, să-i spun doctorului că noi eram gata.

Când am deschis ușa, am simțit un puternic miros de catran și, imediat în stânga altarului, am zărit un mic foc. Deasupra flăcărilor, pe niște pirostree de metal, o oală bolborosea și împrășca. Doctorul Sherdley avea să se folosească de catran ca să oprească sângerarea. Ungând apoi ciotul piciorului cu el, împiedica rana să facă gangrenă.

Am zâmbit în sinea mea când am văzut de unde își făcuse rost doctorul de lemnul pentru foc. Afară toate erau ude, așadar luase singurul lemn uscat disponibil.

Tăiașe cu toporul una dintre stranele bisericii. Fără îndoială că preotul n-ar fi fost foarte mulțumit, dar asta i-ar fi putut salva viața. În orice caz, acum era lipsit de cunoștință, respirând foarte adânc, și avea să rămână astfel câteva ceasuri bune, până când se ducea efectul doctoriei.

Din crăpătura pardoselii se auzea duhul hrănindu-se. Era un soi de gălgâit îngrețoșător, amestecat cu sorbituri, care dovedea că sugea în continuare sânge din picior. Era prea preocupat ca să-și dea seama că ne aflam pe aproape și că ne pregăteam să punem capăt ospățului său.

N-am vorbit. Eu doar am dat din cap către doctor, iar el mi-a răspuns în același fel. I-am întins farfuria adâncă de metal ca să strângă în ea sângele de care aveam nevoie, iar el a scos din sacul lui un mic ferăstrău de metal și a apropiat dinții reci și strălucitori de fluierul piciorului preotului, imediat sub genunchi.

Menajera stătea la fel cum o lăsasem, dar ținea ochii strâns închiși și murmura ceva ca pentru sine. Probabil se ruga și era limpede că nu avea să-i fie de prea mare ajutor doctorului. Așadar, cu un fior de groază, am îngenuncheat eu lângă el.

Acesta a clătinat însă din cap.

— Nu e nevoie să vezi și tu asta, zise el. Fără îndoială că ai să fii martor la niște lucruri și mai rele, într-o bună zi, dar nu trebuie să începi de acum. Pleacă, băiete. Întoarce-te la treaba ta. Pot să mă descurc și singur. Trimite-i doar pe ceilalți doi, să mă ajute să-l sui în car, după ce termin.

Scrâșnisem din dinți, pregătindu-mă să rezist, dar n-am așteptat să-mi spună de două ori că puteam pleca. Cu nespūsă ușurare, m-am întors la puț. Mai înainte de a ajunge, un țipăt sfâșietor a spintecat văzduhul, urmat de un hohot de plâns îndurerat. Dar nu era preotul. El era inconștient. Era menajera.

Țapinarul și ajutorul lui deja înălțaseră singuri lespedea, fixând-o să stea atârnată și se căzneau s-o curețe de noroi. Apoi, când ei au plecat spre biserică, eu am înmuiat pensula în ceea ce mai rămăsese din clei și am întins un strat uniform pe partea de dedesubt a lespezii.

Abia am avut timp să-mi admir opera, când ajutorul țapinarului se întoarse în fugă. În urma lui venea țapinarul, mișcându-se mult mai încet, căci aducea farfuria cu sânge, atent să nu verse vreo picătură. Vasul-momeală era o piesă foarte importantă a echipamentului

nostru. Vraciul avea o colecție întreagă, acasă, la Chipenden, toate făcute după indicațiile lui.

Am scos un lanț lung din sacul Vraciului. Prevăzut cu un inel mare, la unul dintre capete, la celălalt avea trei lanțuri mai mici, fiecare terminându-se cu un cârlig de metal. Am vârât cele trei cârlige în găurile de pe marginea vasului.

Când am ridicat lanțul de inel, vasul-momeală atârna dedesubt într-un echilibru perfect, așadar n-a fost nevoie de cine știe ce îndemânare ca să-l cobor în puț și să-l așez, cu grijă, drept la mijloc.

Nu, îndemânarea consta în scoaterea celor trei cârlige. Trebuia să fiu foarte atent și să las lanțul liber astfel încât cârligele să cadă de pe marginea farfuriei fără să dea peste ea și să verse sângele.

Ore în șir exersasem treaba asta și, cu toate că eram foarte încordat, am izbutit să desprind cârligele de la prima încercare.

Acum nu ne mai rămăsese decât să așteptăm.

* * *

Cum am mai spus, spintecătorii sunt unele dintre cele mai periculoase duhuri, pentru că se hrănesc cu

sânge. De obicei, gândirea lor este foarte rapidă și plină de viclenie, dar, când se hrănesc, gândesc foarte greoi și le ia mult până pricep ce se întâmplă.

Piciorul amputat era încă înfipt în despicătura din pardoseala bisericii, iar duhul sugea preocupat sângele din el, dar foarte încet, ca să-și prelungească plăcerea cât mai mult. Așa procedează orice spintecător. Soarbe și suga, fără să se gândească la nimic altceva, până când, treptat, descoperă că din ce în ce mai puțin sânge îi ajunge în gură. El mai vrea sânge, dar sângele de băut are multe arome diferite, iar lui îi place gustul celui pe care îl suga în clipa aceea. Îi place foarte mult.

Așadar, duhul nostru avea să vrea să mai bea tot din cel din care băuse și, când avea să înțeleagă că restul trupului a fost separat de picior, avea să plece după el. Iată de ce fusese nevoie ca țapinarii să-l mute pe preot până la docar. În momentul acela, docarul ajunsese probabil la marginea târgului Horshaw, fiecare *trop-trop* al copitelor calului îndepărtându-l de duhul ațâțat, înnebunit să mai bea sânge dintr-acela și nu de alt fel.

Un spintecător este ca un câine de vânătoare. Avea să adulmece fără greș direcția în care fusese dus preotul.

De asemenea, avea să priceapă că sursa lui de hrană se îndepărta din ce în ce mai tare. Însă, tot atunci, avea să simtă și altceva. Și anume că sânge dintr-acela din care își dorea el se afla undeva foarte aproape.

Iată de ce pusesem vasul în puț. Iată de ce vasul acela se numea farfurie-momeală. Era ispita care avea să-l ademenească pe spintecător în capcană. Odată ce avea să intre în puț și să se apuce de băut din vas, noi trebuia să acționăm repede și nu ne permiteam să facem nicio greșeală.

Mi-am ridicat privirile. Ajutorul țapinarului stătea în picioare, pe platformă, cu o mână pe capătul scurt al lanțului, gata să înceapă să coboare lespede. Țapinarul stătea vizavi de mine, cu mâna pe lespede, gata s-o dirijeze la coborâre. Niciunul dintre ei nu părea câtuși de puțin înfricoșat, nici măcar încordat, și dintr-odată am fost foarte mulțumit că lucrez cu oameni ca ei. Oameni care știau exact ce făceau. Toți ne jucam rolul, toți făceam ceea ce trebuia făcut, cât mai repede și mai eficient cu putință. Asta mă făcea să mă simt bine. Mă făcea să mă simt o parte dintr-un ansamblu.

În liniște, îl așteptam pe duh.

După vreo câteva minute, l-am auzit venind. La început, a fost aidoma foșnetului vântului printre copaci.

Numai că nu sufla nicio boare de vânt. Văzduhul era cu desăvârșire neclintit și, pe o fâșie îngustă de cer înstelat, undeva între marginea norului de ploaie și orizont, se vedea secera lunii, adăugându-și palida lumină la aceea răspândită de felinare.

Țapinarul și ajutorul său nu puteau auzi nimic, bineînțeles, fiindcă niciunul nu era al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, ca mine. Așadar, trebuia să-i avertizez eu.

— A pornit, am zis eu. Vă spun eu când.

Între timp, zgomotul apropierii duhului devenise mai ascuțit, aproape ca un țipăt, și puteam desluși încă ceva: un soi de mârâit profund, tunător. Veni străbătând rapid cimitirul, ținând-o drept către vasul cu sânge din fundul puțului.

Spre deosebire de un duh obișnuit, un spintecător este un pic mai periculos decât un spirit, mai ales atunci când se hrănește. Chiar și atunci, cei mai mulți oameni, deși nu-l pot vedea, îl pot simți perfect, dacă le atinge cumva trupul.

Nici măcar eu nu vedeam mare lucru — doar ceva fără formă și de-o culoare bătând în trandafiriu. Apoi

am simțit o pală de aer aproape de obrazul meu, iar spintecătorul a intrat în puț.

Am spus „Acum!” către țapinarul care, la rândul lui, i-a făcut un semn din cap tovarășului său, care a strâns mai tare de capătul lanțului. Chiar înainte de a trage de el, din puț s-a auzit un zgomot. De data aceasta era destul de puternic cât să-l auzim toți trei. Am aruncat iute o privire către însoțitorii mei și le-am văzut ochii holbați și gurile pungite de spaima a ceea ce se afla la picioarele noastre.

Zgomotul pe care-l auzeam era al duhului care se hrănea din vas. Era ca leorpăitul unei limbi monstruoase, împletit cu pufnelile și fornăielile lacome ale unui animal carnivor uriaș. Aveam la dispoziție ceva mai puțin de un minut până ce avea să termine tot din vas. Apoi avea să ne adulmece nouă sângele. De acum era ațâțat și toți eram buni de mâncat.

Ajutorul țapinarului începu să slăbească lanțul, iar lespedea coboară drept. Eu o dirijam dintr-o parte, țapinarul din cealaltă. Dacă ei săpaseră puțul cu precizie, iar lespedea avea întocmai dimensiunile notate pe schiță, nu trebuia să fie nicio problemă. Asta îmi spuneam eu în gând — dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc și la

ultimul ucenic al Vraciului, bietul Billy Bradley, care murise încercând să închidă un duh rău din categoria aceasta. Lespedea se înțepenise, prinzându-i degetele sub muchia ei. Mai înainte să-l poată elibera ceilalți, duhul îi mușcase degetele și-i supsesse sângele. Murise în scurt timp, din pricina șocului prea marii pierderi de sânge. Nu mi-l puteam scoate din minte, oricât mă străduiam.

Cel mai important lucru era să potrivim lespedea deasupra gurii puțului din prima — și, bineînțeles, eu să-mi feresc degetele.

Țapinarul era stăpân pe situație, suplinind rolul meșterului pietrar. La semnalul lui, lanțul se opri, când lespedea mai avea doar un sfert de inci până să atingă pământul. Atunci se uită la mine, fără pic de emoție pe față, și își ridică o sprânceană. M-am aplecat și am împins ușor lespedea, astfel încât marginea dinspre mine să fie în poziție perfectă. Am mai verificat o dată, ca să fiu sigur, apoi am dat din cap către țapinar, care i-a făcut semn tovarășului său.

Scripetele s-a mai învârtit de vreo două ori și piatra s-a lăsat în jos, intrând din prima exact în lăcaș, pecetluindu-l pe duh în puț. Un răcnet de mânie s-a ridicat dinspre spintecător, pe care l-am auzit toți trei. Dar nu

mai conta, fiindcă de acum era închis și nu mai aveam de ce ne teme din partea lui.

— Bună treabă! a strigat ajutorul de țapinar, sărind de pe platformă, cu un rânjel lăbărțat de la o ureche la alta, pe toată fața. S-a potrivit la fix!

— Da, zise țapinarul, glumind sec, poate că era făcută pentru asta!

Am simțit o imensă ușurare, fericit că se terminase totul. Atunci, în bubuitul tunetului și în licărul fulgerului țâșnind drept deasupra capetelor noastre și luminând lespeda, am observat, pentru prima oară, ceea ce meșterul pietrar gravase pe ea și m-am simțit deodată foarte mândru.

I
Ward

Marea literă grecească beta, tăiată cu o linie în diagonală, era semnul care arăta că un duh rău zăcea închis sub lespede. Dedesubtul ei și mai la dreapta, cifra romană unu însemna că era un duh de primul nivel de pericolozitate. Existau zece nivele în total, iar duhurile între nivelul unu și patru te puteau ucide. Apoi, sub aceste două caractere, era scris numele meu, *Ward*, ca o recunoaștere a meritului pe care-l avusesem în ceea ce se făcuse.

Tocmai întemnițasem primul meu duh rău. Și acesta era un spintecător, nici mai mult nici mai puțin!

CAPITOLUL 2 TRECUTUL VRACIULUI

Două zile mai târziu, întors la Chipenden, Vraciul m-a pus să-i povestesc, de-a fir a păr, tot ce se întâmplase. Când am terminat, m-a pus să o iau de la început. Sfârșind de repetat, s-a scărpinat în barbă și a scos un oftat lung și zgomotos.

— Ce a spus doctorul despre smintitul ăla de frațe-meu? întrebă Vraciul. Crede că-și va reveni?

— A spus că părea să fi trecut de ce a fost mai rău, dar că era prea devreme să se pronunțe.

Vraciul dădu din cap gânditor.

— Ei, băiete, te-ai descurcat bine, zise el. Nu găsesc niciun singur lucru despre care să-ți spun că l-ai fi

putut face mai bine. Așadar, te poți odihni, ai program de voie până la sfârșitul zilei. Dar vezi să nu ți-o iei în cap. Mâine ai treabă, ca de obicei. După toate emoțiile astea, trebuie să reintri în rutina strictă.

Ziua următoare m-a muncit de două ori mai mult ca de obicei. Lecțiile au început îndată după răsărit și au inclus ceea ce numea el „practică”. Cu toate că, între timp, legasem de-adevăratele un duh, practica a însemnat săparea de puțuri.

— Chiar trebuie să mai sap încă un puț de duhuri? am întrebat eu, plictisit.

Vraciul mi-a aruncat o privire ucigătoare, iar eu mi-am plecat ochii, simțindu-mă foarte prost.

— Crezi că nu mai e de nasul tău așa ceva, băiete? întrebă el. Ei bine, greșești, nu te culca pe-o ureche! Încă mai ai o grămadă de învățat. Poate c-ai legat primul tău duh, dar ai avut oameni foarte pricepuți care să te ajute. Într-o bună zi, s-ar putea să fii nevoit să sapi puțul tu însuși și încă s-o faci repede, ca să salvezi o viață.

După săpatul puțului și căptușitul lui cu sare și fier, a trebuit să exersez aducerea și coborârea vasului-mo-meală în puț, fără să vărs nicio picătură de sânge.

Bineînțeles, pentru că era doar o parte a antrenamentului meu, foloseam apă și nu sânge, dar Vraciul o lua foarte în serios și de obicei se supăra dacă nu izbuteam din prima. Dar, de data aceasta, n-a avut prilejul. Reușisem la Horshaw și am rămas la fel de bun și la exerciții, izbutind de zece ori la rând. Cu toate acestea, Vraciul nu mi-a spus niciun cuvânt de laudă și-am început să mă simt puțin nedreptățit.

După aceea, a urmat un exercițiu care îmi plăcea cu adevărat — folosirea lanțului de argint al Vraciului. Aveam un stâlp de șase picioare înălțime, așezat în grădina dinspre soare-apune, și ceea ce trebuia să fac consta în a înfășura, din aruncare, lanțul în jurul lui. Vraciul mă pune să stau la diferite distanțe de stâlp și să exersez mai bine de un ceas, fără să uit că, la un moment dat, s-ar putea să am de înfruntat o vrăjitoare adevărată, când, dacă aș rata, n-aș mai avea parte de o a doua șansă. Era o metodă specială de a folosi lanțul. Îl încolăceai pe brațul stâng și-l aruncai cu o zvâcnire din încheietura pumnului, astfel încât se rotea invers acelor ceasornicului, căzând într-o spirală la stânga, pentru a se înfășura pe stâlp și a se strânge în jurul lui. De la o distanță de opt picioare, puteam acum să arunc lanțul

peste stâlp de nouă ori din zece încercări, dar, ca de obicei, Vraciul era zgârcit cu laudele.

— Nu-i rău, presupun, zise el. Dar nu ți-o lua în cap, băiete. O vrăjitoare în carne și oase n-o să-ți facă serviciul să stea nemișcată până ți-arunci tu lanțul. Până la sfârșitul anului, aștept să reușești de zece ori din zece, fără excepție!

La acestea, m-am simțit mai mult decât agasat. Muncisem din greu și făcusem mari progrese. În plus de asta, tocmai legasem primul duh rău și-o făcusem fără niciun fel de ajutor din partea Vraciului. M-am trezit întrebându-mă dacă el făcea mai bine pe vremea când era ucenic!

După-amiaza, Vraciul îmi dădea voie în biblioteca lui, ca să lucrez de unul singur, să citesc și să iau notițe, dar mă lăsa să citesc numai anumite cărți. Era foarte riguros în această privință. Eu nu-mi încheiasem încă primul an de ucenicie, așadar duhurile rele erau principalul meu subiect de studiu. Dar, uneori, când era dus cu treabă, nu mă puteam opri de a nu arunca o privire și prin câteva dintre celelalte cărți ale sale.

Astfel, după ce mi-am citit seria dată ca temă despre duhuri, m-am îndreptat către cele trei rafturi lungi de

lângă fereastră și am ales unul dintre marile caiete cu însemnări legate în piele din vârful raftului de sus. Acolo erau jurnalele, unele dintre ele scrise de niște vraci cu sute de ani în urmă. Fiecare caiet cuprindea o perioadă de vreo cinci ani.

De data aceasta, știam precis ce anume căutam. Am ales unul dintre cele dintâi jurnale ale Vraciului, curios să văd cum se descurcase el în tinerețe și dacă fusese în stare să facă lucrurile mai bine decât mine. Bineînțeles, el fusese preot mai înainte de a se pregăti să devină un vrac, așadar când începuse era destul de bătrân pentru un ucenic.

În orice caz, am ales câteva pagini la întâmplare și-am început să citesc. I-am recunoscut scrisul de mână, firește, dar dacă un străin ar fi citit un fragment, pentru prima oară, n-ar fi ghicit că Vraciul fusese cel care îl scrisese. Când vorbea, graiul îi era tipic cel din Comitat, direct la obiect și fără niciun fir din ceea ce tatăl meu numea „ifose și sclifoseli”. Când scria, era diferit. Ai fi zis că toate cărțile pe care le citise îi alteraseră vorbirea, în vreme ce eu, cel mai adesea, scriu cum vorbesc: dacă tata mi-ar citi vreodată notițele, ar fi mândru de mine și ar ști că am rămas tot fiul lui.

La început, ceea ce am citit nu părea deosebit de cele mai recente însemnări ale Vraciului, în afară de faptul că făcea mai multe greșeli. Ca de obicei, era foarte sincer și de fiecare dată explica întocmai cum și unde greșise. După cum îmi spunea el mereu, era important să așterni totul pe hârtie și să înveți din experiențele trecutului.

Descrisa de pildă cum, într-o săptămână, petrecuse ceasuri întregi făcând exerciții cu vasul-momeală, iar magistrul său se supăraseră rău pe el, pentru că nu izbutise o medie mai bună decât opt din zece încercări! Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Apoi am dat de un fragment care mi-a ridicat și mai tare moralul. Vraciul nu își legase primul său duh până ce nu făcuse optsprezece luni de ucenicie. Ba, mai mult, acela fusese un duh păros și nu un spintecător periculos!

Nici că s-ar fi putut să găsesc vreo altă pagină care să mă binedispună mai mult: în mod vădit, Vraciul fusese un ucenic ascultător și muncitor. Multe dintre însemnările peste care am dat se refereau la rutină, așadar am trecut repede peste paginile acelea, până ce am dat de momentul în care magistrul meu devenise Vraci, lucrând pe cont propriu. Văzusem tot ce avusesem nevoie să văd și eram pe punctul de a închide caietul, când ceva mi-a atras privirea. Am dat paginile înapoi, până la începutul

povestirii, ca să fiu sigur, și iată ce am citit. Nu o reproduc exact, cuvânt cu cuvânt, dar am o memorie destul de bună și relatarea mea este destul de fidelă. În plus, după ce-am citit ceea ce scrisese el, cu siguranță că nu aveam cum să mai uit.

Pe la sfârșitul toamnei, am călătorit până departe, în nordul Comitatului, chemat să înfrunt o creatură supranaturală, care semăna groaza în district de mult prea multă vreme. Multe familii din partea locului suferiseră de pe urma nemiloaselor sale mâini și multe morți și schilodiri avuseseră loc.

Am intrat în pădure pe înserat. Toate frunzele căzuseră și putreziseră ori se uscaseră pe pământ, iar turnul era ca un deget negru de demon arătând spre cer.

O fată fusese văzută făcând semne disperate de la singura fereastră a acestui turn, cerând înnebunită ajutor. Creatura o răpise de la ai săi și acum o ținea prizonieră, la bunul său plac, între zidurile acelea jilave de piatră.

Mai întâi, am aprins un foc și am stat uitându-mă fix în flăcările sale, ca să-mi adun curajul. Scoțându-mi gresia din sac, mi-am ascuțit lama până ce n-am mai putut s-o ating cu degetele fără să-mi dea sângele. În cele din urmă, la miezul nopții, m-am dus la turn și am bătut provocator în ușă cu toiagul.

Creatura a apărut învârtind pe deasupra capului o ghioagă uriașă și mugind mânioasă. Era un demon îmbrăcat în piei

de animale, duhnind a sânge și a seu, și m-a atacat cu o furie dezlănțuită.

La început, m-am dat înapoi, așteptând clipa potrivită, dar când s-a năpustit din nou asupra mea, mi-am scos lama din săcașul secret al toiagului meu și, cu toată puterea, i-am înfipt-o în frunte. A căzut ca fulgerat, mort, la picioarele mele, dar n-am simțit nicio strângere de inimă pentru faptul că îi luasem viața, căci el ar fi ucis iar și iar, fără să se sature vreodată.

Atunci m-a strigat și fata, glasul ei de sirenă ademenindu-mă să urc scările de piatră. Acolo, în camera cea mai de sus a turnului, am găsit-o pe un pat de paie, legată strâns cu un lanț lung de argint. Cu pielea ca saptele și plete lungi de aur,

era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzuseră ochii mei vreodată. De numea Meg și m-a rugat fierbinte s-o scot din lanțul acela, iar vocea ei era atât de convingătoare încât mi-a luat mintile și s-a învărtit pământul cu mine.

De îndată ce am scăpat-o de lanțul încolăcit în jurul ei, și-a lipit pătimașă buzele de buzele mele. Și atât de dulci erau sărutările ei, că n-am mai știut de mine în brațele ei.

M-am trezit cu soarele revărsându-se pe fereastră și abia atunci am văzut-o deslușit pentru prima oară. Era una dintre vrăjitoarele lamia și avea pe ea semnul șarpelui. Cu toată fața ei frumoasă, șira spinării îi era acoperită cu solzi mari, verzi și galbeni.

Glocotind de mânie pentru că fusesem înșelat, am legat-o din nou cu lanțul de argint și am târât-o tot drumul până la Chișpinden, ca s-o închid definitiv într-un put. Când am dezlegat-o, s-a zbătut cu atâta putere, încât de-abia, de-abia am izbutit s-o țin și-am fost silit s-o trag de lungile sale plete printre copaci, în vreme ce ea răcnea și țipa să scoale și morții din groapă. Ploua cu găseata, iar ea aluneca pe iarba udă, dar am continuat s-o târăsc pe pământ, deși măcăcinii îi zgâriau brațele și picioarele ei goale. A fost o cruzime, dar a trebuit s-o fac.

Dar când am încercat s-o împing peste marginea puțului, mi-a îmbrățișat strâns genunchii și a început să plângă sfâșietor.

*Am stat astfel în cumpănă, pe marginea
puțului, o bună bucată de vreme, chinuit
de nehotărâre, gata să mă prăbușesc eu
însumi în puț, până când, în cele din
urmă, am luat o decizie pe care se prea
poate s-o regret cândva.*

*Am ajutat-o să se ridice în picioare,
am luat-o în brațe și am plâns amândoi.
Cum aș fi putut s-o închid în puț, când
mi-am dat seama c-o iubeam mai presus de
sufletul meu?*

*I-am cerut iertare, după care, ținându-ne
de mână, ne-am îndepărtat împreună de puț.*

*În urma acestei întâlniri am câștigat
un lanț de argint, o unealtă scumpă, care,
altfel, m-ar fi costat multe luni de trudă
ca s-o dobândesc. La ceea ce am pierdut*

sau aş mai putea pierde încă, nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

*Frumuseţea este o primejdie cumplită;
îl leagă pe un bărbat mai strâns decât un
sant de argint pe o vrăjitoare.*

Nu-mi venea să cred ce citisem! Vraciul îmi spusese, nu o dată, să mă păzesc de femeile frumoase, dar iată că el îşi încălcase propria regulă! Meg era o vrăjitoare şi, cu toate acestea, n-o închisese într-un puţ!

Am răsfoit în grabă restul caietului, aşteptându-mă să mai găsesc vreun cuvânt despre ea, dar nu mai era nimic — absolut nimic! De parcă încetase să mai existe.

Ştiam destul de multe despre vrăjitoare, dar nu auzisem niciodată până atunci despre o vrăjitoare lamia, aşa că am pus caietul la loc şi am căutat în raftul de dedesubt, unde cărţile erau aranjate în ordine alfabetică. Am deschis-o pe cea intitulată *Vrăjitoare*, dar n-am dat peste nicio notiţă despre vreuna numită Meg. De ce Vraciul nu scrisese despre ea? Ce se întâmplase cu ea?

Mai era încă în viață? Se mai afla pe undeva, în libertate, prin Comitat?

Ardeam de curiozitate și mi-a venit încă o idee. Am tras afară un registru mare, de pe raftul cel mai de jos. Acesta era intitulat *Bestiarul* și avea, în ordine alfabetică, lista tuturor soiurilor de făpturi, inclusiv vrăjitoare. În cele din urmă, am găsit titlul pe care îl căutam: *Vrăjitoarele lamia*.

Se părea că vrăjitoarele lamia nu erau originare din Comitat, ci veniseră de pe niște meleaguri de peste mare. Se fereau de lumina soarelui, dar, noaptea, prindeau bărbații în cursă și le beau sângele. Își puteau schimba înfățișarea și se împărțeau în două categorii distincte: sălbaticile și domesticele.

Sălbaticile erau vrăjitoarele lamia în starea lor naturală, periculoase și imprevizibile, cu foarte puține asemănări cu înfățișarea omenească. Toate aveau solzi în loc de piele și gheare în loc de unghii. Unele umblau pe pământ în patru labe, în vreme ce altele aveau aripi și pene în partea superioară a trupului și puteau zbura pe distanțe scurte.

Dar o lamia sălbatică putea deveni o lamia domestică, însoțindu-se cu oamenii și împărtășindu-le traiul.

Încetul cu încetul, lua forma unei femei și avea înfățișare omenească, mai puțin fâșia îngustă de solzi verzi și galbeni care rămânea vizibilă de-a lungul șirei spinării. Era cunoscut faptul că unele lamia domestice ajunseseră chiar să adopte aceleași credințe ca oamenii. Adesea încetau să fie vrăjitoare rele și deveneau benigne, acționând pentru binele celorlalți.

Oare Meg devenise, în cele din urmă, benignă? Avusese oare dreptate Vraciul să n-o închidă în puț?

Deodată, mi-am dat seama cât de târziu se făcuse și am ieșit în fugă din bibliotecă, la lecțiile mele, cu creierul vuind. La câteva minute după aceea, magistrul meu și cu mine ne aflam la marginea grădinii de la apus; pe sub copacii care îngăduiau o vedere clară asupra dealurilor, soarele de toamnă se scobora la orizont. M-am așezat, ca de obicei, pe bancă, gata să iau notițe, în vreme ce Vraciul dicta, plimbându-se cu pași mari înapoi și-ncolo. Dar nu mă puteam concentra.

Am început cu lecția de latină. Aveam un carnețel special pentru regulile de gramatică și pentru cuvintele noi pe care mă învăța Vraciul. Erau o mulțime de liste, iar caietul era aproape plin.

Voiam să-l provoc pe Vraci să vorbească despre ceea ce tocmai citisem, dar cum aş fi putut? Eu însumi încălcasem regula de a nu-mi vârî nasul decât în cărţile pe care mi le indica el. N-ar fi trebuit să-i citesc jurnalele acum şi îmi părea rău că o făcusem. Dacă i-aş fi spus ceva despre asta, ştiam că s-ar fi supărat.

Din pricina celor pe care le citisem în bibliotecă, am descoperit că mi-e din ce în ce mai greu să fiu atent la ceea ce-mi spunea. În plus, mi-era şi foame şi nu mai aveam răbdare până la ora mesei. De obicei, serile erau ale mele şi eram liber să fac orice aş fi poftit, dar în ziua aceea mă puneam din greu la muncă. Totuşi, mai era mai puţin de o oră până la apusul soarelui, iar partea cea mai neplăcută a lecţiilor se dusesese.

Atunci am auzit un sunet care m-a făcut să bodegănesc în sinea mea.

Era dangătul unui clopot. Nu al unuia de biserică. Nu, era un dangăt mai ascuţit, mai subţire, al unui clopot mult mai mic — cel folosit de vizitatorii noştri. Nimănui nu îi era îngăduit să urce până la casa Vraciului, aşadar, când oamenii voiau să-l anunţe pe magistrul meu că aveau nevoie de ajutorul său, veneau doar până la răscruce şi trăgeau clopotul de acolo.

— Du-te și vezi ce e, băiete, zise Vraciul, făcând un semn cu capul în direcția clopotului.

În mod obișnuit, ne-am fi dus amândoi, dar el era încă foarte slăbit după boală.

Nu m-am grăbit. Odată ce-am ieșit din raza casei și a grădinilor, am încetinit pasul, ca la o plimbare de voie. Era prea în prag de asfințit ca să mai intervenim cumva în seara aceea, mai ales că Vraciul nu era refăcut pe de-a-ntregul, așadar oricum până în dimineața următoare n-avea să se miște un pai. La întoarcere, aveam să-i povestesc Vraciului care era necazul și să-i dau amănunte la masa de seară. Cu cât mă întorceam mai târziu, cu atât mi-ar fi rămas mai puțin de scris. Făcusem destule pentru o singură zi și mă durea încheietura mâinii de atâta scris.

Străjuită de sălcii, căroră pe la noi prin Comitat li se zice „copăcei de nuielușe”, răscrucea era un loc sumbru chiar și ziua în amiaza mare și întotdeauna îmi dădea fiori. Și-asta mai ales din pricină că nu știai niciodată cine te-ar fi putut aștepta acolo; pe de altă parte, cei care te așteptau aproape întotdeauna îți aduceau vești rele, căci de aceea și veneau. Aveau nevoie de ajutorul Vraciului.

De data aceasta, cel care aștepta era un băiat. Purta ghete grosolane, de miner, și-avea unghiile foarte murdare. Arătând și mai tulburat decât mine, și-a turuit povestea atât de repede, încât n-am putut să-l urmăresc și-a trebuit să-l rog s-o repete. Când el a plecat, am pornit și eu înapoi către casă.

Nu mai mergeam agale, alergam.

Vraciul stătea pe bancă, ținându-și capul plecat. Când m-am apropiat, și-a ridicat privirile, iar chipul lui părea întristat. Am ghicit că știa deja ce urma să-i spun, dar i-am spus-o totuși.

— O veste rea din Horshaw, am zis eu, încercând să-mi regăsesc suflul. Îmi pare rău, dar este despre fratele dumitale. Doctorul n-a putut să-l salveze. A murit ieri-dimineață, cu puțin înainte de venirea zorilor. În mormântarea este vineri dimineăță.

Vraciul a suspinat o dată prelung și adânc, dar n-a scos niciun cuvânt, vreo câteva minute. Eu nu știam ce să zic, așa că am păstrat tăcerea. Mi-era greu să deduc ce simțea. Cum nu-și vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani, nu se putea spune că fuseseră foarte apropiați, dar preotul fusese totuși fratele lui și, foarte probabil, Vraciul avea și niște amintiri plăcute despre

el — poate din vremea de dinainte de a se certa sau de când erau amândoi copii.

În cele din urmă, Vraciul mai oftă o dată și rupse tăcerea:

— Vino, băiete, zise el. Putem să ne așezăm la masă și mai devreme.

Am mâncat în tăcere. Vraciul abia de-a ciugulit puțin, și m-am întrebat dacă era din pricina veștii despre moartea fratelui său ori pentru că încă nu-și regăsise pofta de mâncare după boală. De obicei spunea câteva cuvinte, chiar dacă numai pentru a mă întreba cum îmi plăcuse mâncarea. Era aproape un ritual, pentru că trebuia să-l laudăm mereu pe duhul domesticit al Vraciului, care ne pregătea toate mesele și care, altminteri, devenea ursuz. Lauda de la masa de seară era foarte importantă, altfel ouăle cu slănină ar fi fost scrum a doua zi dimineață.

— Iată cu-adevărat o tocăniță gustoasă, am zis eu, la sfârșit. Nici nu mai știu de când n-am mai mâncat una la fel de bună.

Duhul era cel mai adesea invizibil, dar uneori se mai arăta sub forma unui motan portocaliu uriaș; dacă era

cu adevărat mulțumit, se freca de picioarele mele, pe sub masa din bucătărie. De data aceasta, nu se auzi nici măcar torcând încetșor. Ori n-o spusese eu convingător, ori păstra tăcerea din pricina veștii rele.

Vraciul își împinse deodată farfuria deoparte și se scărpină în barbă cu mâna stângă.

— Plecăm la Priestown, anunță scurt. Pornim chiar mâine, de cum se luminează.

Priestown? Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Vraciul ocolea orașul acela de parcă ar fi fost ciumat și îmi spusese, cândva, că n-ar pune niciodată piciorul acolo. Nu-mi explicase motivele, nici eu nu-l întrebasesm, pentru că întotdeauna îți dădeai seama când nu voia să-ți explice ceva. Dar când ajunseserăm, într-un rând, la o aruncătură de băț de coastă și trebuia să trecem râul Ribble, ura Vraciului pentru orașul acela fusese chiar o pacoste. În loc s-o luăm pe podul din Priestown, fuseserăm nevoiți să mergem mile întregi în direcția opusă coastei, până la următorul pod, ca astfel să ne ținem cât mai departe de el.

— De ce? întrebai eu, și vocea abia mi-era mai mult de-o șoaptă, neștiind dacă vorbele mele aveau să-l

scoată din fire. Eu credeam că ar trebui să mergem la Horshaw, pentru înmormântare.

— Chiar la înmormântare mergem, băiete, zise Vraciul, cu glasul foarte liniștit și răbdător. Neghiobul meu de frate doar a lucrat în Horshaw, dar era un preot, iar când moare un preot în Comitat, corpul îi este dus la Priestown și i se face o slujbă de înmormântare în marea catedrală, mai înainte de a fi îngropat în cimitirul de acolo. Așadar, ne vom duce să ne luăm rămas-bun cum se cuvine. Dar nu este singurul motiv. Am lăsat o treabă neterminată în orașul ăla nenorocit. Ia-ți carnetul de notițe, băiete. Alege o pagină nouă și scrie, ca titlu...

Nu-mi terminasem tocana, dar am făcut ce mi-a cerut fără întârziere. Când spusese „o treabă neterminată”, am știut că se referea la o treabă de vraci, așa că mi-am scos din buzunar călimara cu cerneală și-am așezat-o pe masă, lângă farfurie.

Deodată m-a fulgerat un gând.

— E vorba de spintecătorul pe care l-am legat eu? Crezi că a scăpat? Dar pe cuvânt că n-a fost timp de săpat nouă picioare. Crezi că s-a mutat în Priestown?

— Nu, băiete, tu ai făcut foarte bine. E ceva mult mai rău decât ce-a fost acolo. Orașul ăla e blestemat! Blestemat cu o creatură pe care am înfruntat-o ultima oară acum mai bine de douăzeci de ani. Atunci m-a biruit și m-a țintuit la pat pentru aproape șase luni de zile. De fapt, aproape că m-a omorât. De atunci, n-am mai trecut niciodată pe acolo, dar, de vreme ce acum tot trebuie să vizităm acel loc, aș putea foarte bine să încerc să închei socotelile. Nu, nu este un simplu spin-tecător creatura care otrăvește orașul acela blestemat. Este un demon străvechi, numit „Urgia”, și este singurul de felul lui. Îi tot cresc puterile, așa că trebuie făcut ceva și eu nu mai pot amâna.

Am scris *Urgia* în capul paginii noi, dar atunci, spre marea mea dezamăgire, Vrăciul a clătinat deodată din cap și a căscat zgomotos.

— Gândește-te la subiectul ăsta, băiete, căci o să-l las pe mâine. Mai bine termini de mâncat. O să pornim la drum devreme, în zori de zi, așa că ai face mai bine să te duci la culcare.

CAPITOLUL 3 URGIA

Am pornit îndată după răsăritul soarelui, eu cărând sacul greu al Vraciului, ca de obicei. Dar după vreun ceas mi-am dat seama că drumul nostru avea să dureze pe puțin două zile. De regulă, Vraciul mergea îngrozitor de repede, silindu-mă să fac eforturi ca să mă țin de el, dar acum era încă slăbit, își pierdea una-două răsufierea și se tot oprea să se odihnească.

Era o zi frumoasă, însorită, cu doar o boare de aer rece de toamnă. Cerul era senin, iar păsărelele cântau, însă eu nu luam seama la nimic. Nu-mi stătea mintea decât la Urgie.

Ceea ce mă îngrijora era faptul că Vraciul fusese deja aproape ucis odată, când încercase să supună demonul. Acum era mai bătrân și, dacă nu avea să-și recapete forțele curând, cum putea nădăjdui c-o să-l înfrângă de data aceasta?

Așadar, pe la amiază, când ne-am oprit pentru un popas mai lung, m-am hotărât să-i cer să-mi spună totul despre acest spirit înfricoșător. Nu l-am întrebat imediat, pentru că, spre surprinderea mea, pe când ședeam amândoi pe un trunchi de copac doborât, a scos o bucată de pâine și o halcă mare de șuncă din sacul lui, tăind pentru fiecare câte o porție zdravănă din amândouă. De obicei, când porneam la drum să rezolvăm o problemă, ne amăgeam foamea cu o fărâmiță de brânză, fiindcă regula era că trebuia să postești înainte de a înfrunta Întunericul.

Totuși, mi-era foame, așa că n-aveam de ce mă plânge. Mi-am spus că probabil era timp destul să pos-tim după ce se va încheia înmormântarea și că, deo-camdată, Vraciul avea nevoie de hrană, pentru a-și reface forțele.

În cele din urmă, când am terminat de mâncat, am tras adânc aer în piept, mi-am scos carnețelul și l-am

întrebat, în sfârșit, despre Urgie. Spre mirarea mea, mi-a cerut să las carnețelul deoparte.

— Poți să scrii și mai târziu, când ne vom întoarce, zise el. De altfel, și eu mai am o grămadă de învățat despre Urgie, așa că n-are niciun rost să scrii ceva pe care s-ar putea să-l modifice, mai târziu.

Cred că am rămas pur și simplu cu gura căscată. Vreau să spun, întotdeauna crezusem că Vraciul știe cam tot ce e de știut despre Întuneric.

— Nu te mira așa, băiete, zise el. După cum știi, continui să scriu și eu într-un carnet de notițe, cum vei face și tu, dacă vei ajunge la vârsta mea. Niciodată nu încetăm să învățăm în meseria asta a noastră, iar primul pas către cunoaștere este să ne recunoaștem propria neștiință. După cum ți-am mai spus, Urgia este un demon străvechi, foarte primejdios, care până acum m-a biruit, mărturisesc cu rușine. Dar să sperăm că de data aceasta nu va izbuti. Prima noastră problemă o să fie să dăm de el, continuă Vraciul. Trăiește în catacombele de sub catedrala din Priestown — mile întregi de tunele.

— La ce folosesc catacombele? am întrebat eu, curios să aflu de ce săpase cineva atâtea tunele.

— Sunt pline de cripte, băiete, camere mortuare subpământene, în care sunt puse rămășițele celor din vechime. Tunelele astea au existat cu mult înainte de a fi construită catedrala. Dealul era deja gol pe dinăuntru când au venit aici cei dintâi preoți, cu bărcile, dinspre apus.

— Păi și catacombele cine le-a construit?

— Unii îi numesc pe constructorii acestora „Poporul Mic”, din pricina înălțimii oamenilor acelora, dar adevăratul lor nume era *segantii*. Nu se știe prea mare lucru despre ei decât că Urgia a fost, cândva, zeul lor.

— Este o divinitate?

— Da, întotdeauna a fost o forță redutabilă, iar Poporul Mic de odinioară i-a recunoscut puterea și i s-a închinat. Socotesc că Urgiei i-ar plăcea să fie din nou o divinitate. Vezi tu, s-a obișnuit să hălăduie liber prin Comitat. De-a lungul veacurilor, s-a schimbat, a devenit malefic și a chinuit Poporul Mic zi și noapte, ațâțându-l pe frate împotriva fratelui, nimicind ogoarele, arzând casele, sfârtecându-i pe nevinovați. Îi plăcea să vadă oamenii trăind în frică și în sărăcie, împilându-i până când să li se pară că viața nici nu mai merită trăită. Acelea au fost vremuri negre, cumplite pentru *segantii*.

Dar a făcut prăpăd nu doar în poporul de rând. *Segantii* aveau un rege vrednic, pe nume Heys. Acesta și-a înfrânt toți dușmanii în bătălii și a încercat să-și facă poporul puternic și prosper. Dar exista un dușman pe care nu-l putea înfrânge: Urgia. Fără veste, demonul i-a cerut regelui Heys un tribut anual. Bietului om i s-a poruncit să-și sacrifice toți cei șapte fii, începând cu cel mai în vârstă. Câte un fiu în fiecare an, până ce nici-unul nu avea să mai fie în viață. Era mai mult decât putea îndura un tată. Dar, cumva, Naze, ultimul său fiu, a izbutit să-l închidă pe demon în catacombe. Nu știu cum a făcut-o — poate că dacă aș ști mi-ar fi mai ușor să înving creatura aceasta. Știu numai că ieșirea în lume i-a fost oprită cu o poartă de argint ferecată — ca multe alte creaturi de-ale Întunericului, n-are nicio putere în fața argintului.

— Adică, după atâta timp, este încă prizonier acolo?

— Da, băiete. Este închis acolo, jos, până când cineva o să descuie poarta aceea și o să-l elibereze. Este un lucru cunoscut și toți preoții îl știu bine. Și-l transmit din generație în generație.

— Și nu mai există nicio altă cale pentru demon de a ieși afară? Cum de poate Poarta de Argint să-l țină închis?

— Nu știi, băiete. Tot ce știu este că Urgia e un demon întemnițat în catacombe și că poate scăpa doar prin poarta aceea.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb de ce nu îl lăsam acolo, din moment ce era închis și nu avea cum să scape, dar mi-a răspuns mai înainte de a-mi rosti întrebarea cu voce tare. Vraciul mă cunoștea de-acum destul de bine și ghicea fără greș ce era în mintea mea.

— Mă tem, băiete, că nu putem lăsa pur și simplu lucrurile așa cum sunt. Vezi tu, și-a recăpătat puterile. N-a fost dintotdeauna un spirit și atât. Asta i s-a întâmplat doar după ce a fost închis. Mai înainte, când a fost în culmea puterii sale, a avut și un corp, de carne și oase.

— Cum arăta? am întrebat eu curios.

— O să afli mâine. Înainte de a intra în catedrală la slujba de înmormântare, uită-te în sus, la piatra sculptată chiar deasupra ușilor principale. Este o bună reprezentare a monstrului, aceeași înfățișare sub care foarte probabil ai să-l vezi.

— Vrei să spui că dumneata l-ai văzut?

— Nu, băiete. Acum douăzeci de ani, când am încercat prima oară să-l nimicesc, Urgia era încă spirit. Dar

se zvonește că puterea i-a crescut atât de mult, încât acum ia forma altor creaturi.

— Cum adică?

— Adică a început să-și schimbe forma de spirit și nu va mai trece mult până când va fi destul de puternic încât să-și reia înfățișarea lui adevărată, originală. Atunci, va fi în stare să facă ce vrea din oricine. Iar primejdia cea mare este că ar putea sili pe cineva să deschie Poarta de Argint. Acesta este cel mai îngrijorător lucru dintre toate.

— Dar de unde își trage puterile? am vrut eu să aflu.

— În primul rând din sânge.

— Sânge?

— Da. Sângele de animale — și de oameni. Setea lui e de neostoit. Dar, din fericire, spre deosebire de un spintecător, nu se poate hrăni cu sângele de om decât dacă îi este dat de bunăvoie...

— De ce ar vrea cineva să-i dea sângele lui? am întrebat eu, uluit de această posibilitate.

— Pentru că Urgia intră în mințile oamenilor. Îi ispitește cu bani, onoruri și putere — numește-le tu pe celelalte. Dacă nu poate obține ce-și dorește prin

convingere, își chinuie victimele. Uneori, le ademenește jos, în catacombe, și le amenință cu ceea ce numim noi „tescuirea”.

— Tescuirea? am repetat eu.

— Da, băiete. Demonul se poate face atât de greu, încât unele dintre victimele sale sunt găsite turtite de tot, cu oasele fărâmate și trupurile strivite, una cu pământul — de trebuie să le râcâi de pe jos ca să le poți înmormânta. Asta înseamnă că au fost „tescuite” și nu e deloc o priveliște plăcută. Urgia nu se poate hrăni cu sângele nostru în pofida voinței noastre, dar ține minte că suntem totuși vulnerabili la tesuire.

— Tot nu înțeleg cum îi poate convinge pe oameni să facă așa ceva, când el este prizonier în catacombe, am zis eu.

— Poate citi gândurile, poate trimite vise, poate slăbi și schimba voința ființelor de deasupra catacombelor. Câteodată, poate chiar vedea prin ochii lor. Influența lui se întinde în sus, până în catedrală și prezbiteriu, și îi chinuie pe preoți. În felul acesta își înfăptuiește blestemățiile de ani de zile.

— Prin mijlocirea preoților?

— Da, mai ales prin aceia care sunt mai slabi de minte. Ori de câte ori reușește să ajungă la ei, îi folosește să-și întindă răul. Fratele meu, Andrew, este lăcătuș în Priestown și nu o dată mi-a trimis vești despre ce se întâmplă. Urgia ia în stăpânire mintea și voința. Îi împinge pe oameni să facă ce vrea el, înăbușindu-le vocea rațiunii și înclinațiile spre bunătate: ei devin lacomi și nemiloși, asupresc și împilează, îi jefuiesc pe cei săraci și bolnavi. În Priestown, zeciuiala se strânge acum de două ori pe an.

Știam ce era zeciuiala. O zecime din ceea ce se producea în ferma noastră într-un an trebuia plătită, ca taxă, bisericii locului. Așa era legea.

— Și s-o plătești o dată este destul de greu, continuă Vraciul, dar, de două ori, te-aduce în sapă de lemn. Da, încă o dată demonul i-a îngenuncheat pe oameni sub jugul fricii și al sărăciei, întocmai cum le-a făcut cândva și *segantii*-lor. Este una dintre cele mai pure și mai funeste manifestări ale Întunericului pe care le-am întâlnit vreodată. Însă situația aceasta nu mai poate dura. Trebuie să-i pun capăt, o dată pentru totdeauna, mai înainte de a fi prea târziu.

— Și cum o să facem asta? am întrebat eu.

— Păi, nu sunt sigur că știu într-adevăr cum, deocamdată. Urgia este un vrăjmaș periculos și ager la minte; este în stare să ne citească gândurile și să știe exact ce vrem să facem, mai înainte de a ne da seama noi înșine.

Dar, în afară de argint, mai are un punct slab, care-i dă serios de furcă. Femeile îl fac foarte nervos și încearcă să le ocolească. Nu poate sta în preajma lor. Ei, neputința aceasta i-o pot înțelege foarte bine, dar cum să mă folosesc de ea în favoarea noastră, trebuie să mă mai gândesc.

Vraciul mă prevenise adeseori să mă feresc de fete și, din anumite motive, mai ales de cele cu pantofi ascuțiți. Așadar, eram obișnuit să-l aud spunând lucruri din acestea. Dar acum, când știam despre el și Meg, m-am întrebat dacă ea nu jucase vreun rol, de ajunsese să vorbească în felul acela.

Ei bine, magistrul meu îmi dăduse, cu siguranță, destule subiecte la care să mă gândesc. Nu conteneam să mă mir de toate acele biserici din Priestown, și de preoți și de enoriași, toți crezând în Dumnezeu. Oare se putea ca toți să păcătuiască? Dacă Dumnezeul lor era atât de puternic, de ce nu făcea el ceva în privința

Urgiei? De ce îi îngăduia el să-i ispitească pe preoți și să-și întindă puterea malefică în oraș? Tata era credincios, deși nu se ducea niciodată la biserică. Niciunul din familia noastră nu se ducea, din pricină că treburile fermei nu se opreau duminica și întotdeauna aveam ba de muls, ba de făcut alte corvezi. Însă asta m-a făcut să mă întreb deodată în ce credea Vraciul oare, mai ales amintindu-mi ce-mi spusese mama — că fusese, odinioară, el însuși preot.

— Dumneata crezi în Dumnezeu? l-am întrebat eu.

— Obişnuiam să cred în Dumnezeu, răspunse Vraciul, cu un chip foarte gânditor. Când eram copil, nu m-am îndoit de existența lui Dumnezeu nicio clipă, dar, după aceea, m-am schimbat. Vezi tu, băiete, când ai ajuns la vârsta mea, începi să-ți pui întrebări. Așadar, acuma nu mai sunt sigur, dar sunt încă deschis. Însă pot să-ți spun un lucru, continuă el. De vreo două sau trei ori în viața mea am fost la mare ananghie, încât n-aș fi crezut că mai scap cu viață. Înfruntasem Întunericul și aproape că mă resemnasem, deși nu de tot, cu gândul că aveam să mor. Ei, și atunci, când totul părea pierdut, am simțit cum capăt noi puteri. De unde anume veneau, pot numai încerca să ghicesc. Dar, odată cu puterile acelea, venea și

un nou simțământ. Că era cineva sau ceva alături de mine. Că nu mai eram singur.

Vraciul se opri puțin și suspină adânc.

— Nu cred în Dumnezeu despre care se predică la biserică, zise el. Nu cred într-un bătrân cu barbă albă. Dar există cineva care stă cu ochii pe noi și, dacă îți trăiești viața cum se cuvine, la ceas de ananghie o să fie lângă tine și o să-ți împrumute din puterile sale. Asta cred eu. Ei, hai să mergem, băiete! Am tândălit pe-aici destul și ar fi mai bine să ne vedem de drumul nostru.

I-am ridicat sacul și l-am urmat. Curând, am părăsit drumul mare și-am luat-o pe-o scurtătură, care tăia o pădure și apoi o pajiște largă. A fost o călătorie destul de plăcută, dar ne-am oprit cu mult înainte de apusul soarelui. Vraciul era prea sleit de puteri ca să continue și poate că ar fi trebuit să se afle, în momentul acela, la Chipenden, să se refacă după boală.

Aveam presimțiri negre despre ceea ce ne aștepta, o puternică senzație de primejdie.

CAPITOLUL 4 PRIESTOWN

Priestown, construit pe malurile râului Ribble, era cel mai mare oraș pe care îl vizitasem în viața mea. Pe când coboram dealul, râul se vedea ca un șarpe uriaș, lucind portocaliu în lumina soarelui la apus.

Era un oraș de biserici, cu turlle și clopotnițe ridicându-se la tot pasul printre rândurile de case mici, lipite unele de altele. Așezată chiar în vârful unui deal, aproape în mijlocul orașului, era catedrala. Trei dintre cele mai mari biserici pe care le-am văzut în viața mea ar fi încăput cu ușurință în ea. Iar turla sa era încă un lucru nemaivăzut până atunci. Făcută din piatră de var,

era aproape albă și atât de înaltă încât mai că-mi venea să cred că în zilele ploioase, crucea din vârful ei era ascunsă de nori.

— Asta e cea mai mare turlă din lume? am întrebat eu, arătând spre ea, impresionat.

— Nu, băiete, răspunse Vraciul cu un rânjet ciudat. Dar este cea mai mare turlă din Comitat, așa cum se cuvine într-un oraș care se laudă cu atâția preoți. Mi-aș fi dorit eu să fie mai puțini, dar trebuie să riscăm.

Deodată, rânjetul i se șterse de pe față.

— Vorbești de lup! zise el, scrâșnind din dinți, și mă împinse printr-o deschizătură a gardului viu de la marginea drumului în câmpul de dincolo de el.

Apoi își lipi degetul de buze, în semn de tăcere, și mă făcu să mă ghemuiesc lângă el, ascultând zgomotul unor pași care se apropiau.

Era un gard gros de măceș și încă mai avea destule frunze, dar prin el am putut vedea foarte clar o sutană neagră deasupra ghetelor. Era un preot!

Am rămas acolo un timp, chiar și după ce pașii s-au stins în depărtare. Abia după aceea Vraciul a dat semnalul de a ne întoarce pe drum. Nu puteam să-mi dau

seama de ce făcea atâta caz. În călătoriile noastre, trecuserăm pe lângă mai mulți preoți. Nu se arătaseră ei prea prietenoși, dar nu încercaserăm niciodată până atunci să ne ascundem de ochii lor.

— Trebuie să fim prevăzători, băiete, mă lămuri Vraciul. Preoții aduc întotdeauna neazuri, dar, în orașul ăsta, sunt o adevărată primejdie. Vezi tu, episcopul din Priesttown este unchiul Marelui Inchizitor. Fără îndoială că ai auzit de el.

Am dat din cap.

— Cel care vânează vrăjitoare, nu-i așa?

— Da, băiete, asta face. Și când prinde pe cineva pe care îl socotește el vrăjitor sau magician, își pune potcapul negru și devine judecător în procesul aceluia — un proces care se sfârșește, de obicei, foarte repede. În ziua următoare, își pune pe cap altă pălărie. Devine călău și organizează arderi pe rug. Și-a câștigat faima de-a fi bun la treaba asta și, de obicei, se strânge multă lume să-l privească. Se zice că așază stâlpii din mijlocul vreascurilor cu atâta grijă, încât sărmanilor nenorociți le ia foarte multă vreme până să moară. Durerea se presupune că o ajută pe vrăjitoare să se căiască pentru

faptele sale și să implore iertarea dumnezeiască, astfel încât, când își dă duhul, sufletul ei să fie izbăvit. Dar este doar o scuză. Inchizitorului îi lipsește cunoașterea pe care o are un vraci și n-ar recunoaște o vrăjitoare adevărată nici dacă s-ar ridica din mormântul ei și l-ar apuca de gleznă! Nu, el este doar un om crud căruia îi place să provoace durere. Se delectează cu munca lui și a devenit putred de bogat din vânzarea caselor și proprietăților celor pe care îi osândește.

Mda, și asta mă aduce la problema noastră. Vezi tu, Inchizitorul îl socotește pe un vraci totuna cu un vrăjitor. Biserica nu înghite pe niciunul dintre cei care au de-a face cu Întunericul, nici dacă luptă împotriva lui. Ea consideră că numai preoții au dreptul de a face asta. Inchizitorul are puterea să aresteze pe oricine, cu gardienii lui, oameni ai Bisericii înarmați, care îi îndeplinesc poruncile — dar, fruntea sus, băiete, pentru că numai astea sunt veștile rele!

Vestea bună este că Inchizitorul locuiește într-un mare oraș departe în sud, mult dincolo de hotarele Comitatului, și rareori vine în nord. Așadar, dacă am trezi bănuiele și ar fi chemat Inchizitorul, i-ar lua mai mult de

o săptămână până să ajungă aici, chiar dacă ar veni călare. De aceea, sosirea mea în Priestown trebuie să fie o surpriză. Ultimul lucru la care s-ar aștepta oricine de aici este să vin eu la înmormântarea unui frate cu care n-am mai schimbat o vorbă în patruzeci de ani.

Dar cuvintele acestea nu mă liniștiră prea tare. Coborând dealul, m-am înfiorat de cele pe care tocmai mi le spusese. Să intrăm în oraș mi se părea deosebit de periculos. Cu pelerina și toiagul său, se vedea de la o poștă că este un vraci. Tocmai mă pregăteam să-i atrag atenția, când mi-a făcut semn cu degetul mare s-o iau spre stânga, așa că am părăsit drumul și am intrat într-o dumbravă. După nici treizeci de pași, magistrul meu s-a oprit.

— Ai dreptate, băiete, zise el. Scoate-ți pelerina și dă-o înapoi.

N-am stat la discuții; din tonul vocii sale am priceput că voia să mă pună la treabă, dar n-am întrebat ce avea de gând. Și-a scos și el pelerina, cu gluga prinsă în nasturi, și a lăsat toiagul pe pământ.

— Așa, zise el. Acum, găsește-mi niște crengi subțiri și niște nuielușe. Dar să nu fie foarte grele, băiete.

Peste alte câteva minute, îi aduceam ce-mi ceruse și l-am văzut cum își așază toiagul între crengi și apoi învelește totul cu pelerina sa. Bineînțeles, între timp, deja pricepusem ce voia să facă. Bețele se ițeau și la un capăt și la celălalt al legăturii sale, arătând întocmai ca vreascurile de foc. Se deghizase.

— Sunt o mulțime de hanuri mici în apropiere de catedrală, zise el, punându-mi în palmă un ban de argint. Vei fi mai în siguranță dacă n-o să locuim în același han, altminteri, dacă vin după mine, or să te aresteze și pe tine. Cel mai bine ar fi nici să nu știi unde sunt, băiete. Inchizitorul folosește tortura. Odată ce-l prinde pe vreunul dintre noi, o să-l înhațe, curând, și pe celălalt. Eu o să plec primul. Așteaptă zece minute și apoi vino și tu.

Alege orice han care n-are nicio legătură cu bisericile în denumirea lui, ca să nu ne trezim că, din întâmplare, tragem la același. De asemenea, să nu mănânci nimic, fiindcă mâine lucrăm. În mormântarea este la ora nouă dimineața, dar încearcă să vii mai devreme și, în catedrală, așază-te cât mai în spate; dacă eu sunt deja acolo, ține-te la distanță.

„A lucra” însemna a face o treabă dintr-ale vracilor și mă întrebam dacă o să coborâm în catacombe, ca să înfruntăm Urgia. Nu-mi plăcea ideea câtuși de puțin.

— Oh, și încă ceva, adăugă Vraciul, întorcându-se din drum. O să ai tu grijă de sacul meu, așadar ce va trebui să-ți aduci aminte când îl cari printr-un oraș ca Priestown?

— Să-l țin în mâna dreaptă, am răspuns eu.

A încuviințat dând din cap, apoi și-a ridicat legătura de vreascuri pe umărul drept și m-a lăsat în pădure, s-aștept.

Amândoi eram stângaci, o trăsătură pe care preoții n-o înghițeau. Stângacii erau ceea ce numeau ei „sinisteri”, cei mai lesne ispitiți de către diavol sau chiar în cârdășie cu el.

I-am dat zece minute și mai bine, ca să fiu sigur că era destulă distanță între noi, apoi, cu sacul lui cel greu în spinare, am coborât și eu dealul, în direcția mării turle. Odată intrat în oraș, am început să urc din nou, spre catedrală, iar când am ajuns aproape de ea, am început să-mi caut un han.

Erau într-adevăr din belșug; cele mai multe străzi pavate aveau câte unul, dar necazul era că toate denumirile

lor făceau referire la Biserică, într-un fel sau altul. Ba Cârja Episcopului, ba Hanul Clopotniței, ba Călugărul Vesel, ba Mitra, Scriptura și Lumânarea — asta ca să nu amintesc decât vreo câteva. Denumirea celui din urmă mi-a amintit motivul de căpetenie pentru care veniserăm noi în Priestown. Așa cum fratele Vraciului o aflase, cu prețul vieții sale, cărțile sfinte și lumânările nu au de obicei efect împotriva Întunericii. Nici măcar dacă le adaugi un clopot.

Curând mi-am dat seama că Vraciul își alesese varianta mai ușoară, lăsându-mi-o mie pe cea mai grea, căci am bâjbâit multă vreme prin labirintul de străduțe strâmte ale Priestownului, legate de altele mai largi. Am mers de-a lungul Căii Cântărilor și-apoi în sus pe o stradă largă, numită Poarta Călugărului, unde nu era nici urmă de vreo poartă. Străzile pavate erau pline de oameni și cei mai mulți păreau grăbiți. Piața mare, din capul străzii Poarta Călugărului tocmai se închidea pentru ziua aceea, dar câțiva clienți încă se mai îmbrânceau și se mai târguiau cu negustorii să mai lase din preț. Mirosul de pește domina totul și un stol uriaș de pescăruși flămânzi se rotea țipând pe deasupra capetelor noastre.

De fiecare dată când vedeam o siluetă îmbrăcată într-o sutană neagră, coteam la primul colț de stradă. Am descoperit că era de necrezut cât de mulți preoți puteau exista într-un singur oraș.

Apoi am coborât dealul, de-a lungul străzii Poarta Pescarului, până ce am văzut, în depărtare, râul, așa că am luat-o iar înapoi. În cele din urmă, m-am învățat în cerc, dar fără succes. Nu puteam să rog pe cineva să mă îndrume către un han a cărui denumire să nu aibă nicio legătură cu Biserica, fiindcă m-ar fi crezut nebun. Să atrag atenția asupra mea era ultimul lucru pe care-l doream. Cu toate că duceam sacul cel greu de piele neagră al Vraciului în mâna dreaptă, mulți ochi curioși mă petreceau cu privirea.

În cele din urmă, tocmai când începea să se însereze, am găsit unde să stau, nu prea departe de catedrala de la care îmi începusem căutările. Era un han micuț, numit Taurul Negru.

Mai înainte de a deveni ucenicul Vraciului, nu stătușem niciodată la un han, pentru că niciodată nu avuseșem de ce să mă îndepărtez de ferma tatălui meu. De atunci însă, îmi petrecusem noaptea în vreo șase. Ar fi trebuit să fie mult mai multe, pentru că eram adesea pe

drum, uneori pentru mai multe zile la rând, dar Vraciului îi plăcea să facă economie la bani și, dacă vremea nu era chiar nesuferită, alegea vreun copac sau vreun șopron părăsit, socotindu-le un adăpost destul de bun pentru noapte. Totuși, acesta era cel dintâi han în care aveam să stau singur și, când am împins ușa să intru, eram puțin neliniștit.

Intrarea îngustă dădea într-o odaie mare, întunecoasă, luminată de un singur felinar. Era plină de scaune și mese la care nu stătea nimeni, cu o tejghea de lemn în celălalt capăt. Tejgheaua trăsnea a oțet, dar curând am realizat că de fapt era de la berea veche care se îmbibase în lemn. În dreapta tejghelei era un clopoțel atârnat de o frânghie, așa că am sunat.

Numaidecât o ușă din spatele tejghelei s-a deschis și a ieșit un om chel, ștergându-și mâinile de un șorț mare și murdar.

— Aș dori o odaie pentru noapte, vă rog, am zis eu, adăugând grăbit: S-ar putea să stau mai mult.

El s-a uitat la mine de parcă aș fi fost ceva pe care tocmai îl descoperise în fundul pantofului, dar când am scos banul de argint și l-am pus pe tejghea, expresia chipului i-a devenit mult mai binevoitoare.

— Sluga dumneavoastră. Doriți și ceva de mâncare? mă întrebă el.

Am clătinat din cap. Posteam oricum, dar o privire aruncată spre șorțul lui mizerabil, îmi tăie de tot pofta de mâncare.

Cinci minute mai târziu, eram sus, în odaia mea, cu ușa încuiată. Patul arăta răvășit, iar cearșafurile erau jechoase. Știam că Vraciul s-ar fi plâns hangiuului, dar tot ce voiam eu era să dorm și mi se părea cu mult mai bine aici decât într-un șopron prin care sufla vântul. În orice caz, când m-am uitat pe fereastră, mi s-a făcut brusc dor de Chipenden.

În locul potecii alburii străbătând pajiștea verde din grădina de la apus și priveliștea cu care mă obișnuisem, spre Vârful Parlick și spre celelalte dealuri, tot ce puteam vedea era șirul caselor posomorâte de peste drum, fiecare cu un horn de șemineu scuișând valuri de fum negru jos, în stradă.

Atunci m-am întins pe pat și, încă ținând strâns în mână baierile sacului Vraciului, am adormit repede.

A doua zi, îndată după ora opt dimineața, mă îndreptam către catedrală. Lăsasem sacul încuiat în

odaia mea, pentru că ar fi părut neobișnuit să-l car după mine la o slujbă de înmormântare. Eram puțin îngrijorat că-l lăsasem la han, dar sacul avea un lacăt, la fel și ușa, iar ambele chei erau la loc sigur, în buzunarul meu. Tot acolo aveam și cea de-a treia cheie.

Vraciul mi-o dăduse când fusesem la Horshaw să mă ocup de spintecător. Fusese făcută de fratele lui, Andrew, lăcătușul, și deschidea aproape toate încuietorile, dacă nu erau prea complicate. Ar fi trebuit să i-o dau înapoi la întoarcere, dar știam că Vraciul avea mai mult de una și, fiindcă nu mi-o ceruse, o păstrasem. Îmi era foarte folositoare, la fel ca și cutiuța metalică de iască, pe care tata mi-o dăruise când îmi începusem ucenicia. Și pe aceea o purtam totdeauna în buzunar. Fusese a tatălui tatei și era o relicvă, o moștenire de familie, dar una foarte trebuincioasă pentru cineva cu îndeletnicirea de vraci.

Nu după mult, urcam dealul, cu turla cea mare în stânga mea. Era o dimineață umedă, o ploaie mărunță și deasă lovindu-mă drept în obraji, iar eu mă aflam chiar în fața catedralei. Pe puțin o treime din ea era ascunsă de norii sumbri, cenușii, care treceau în viteză

pe deasupra, venind dinspre sud-vest. În aer plutea o miasmă grea de canal, iar fiecare casă avea un horn de șemineu care scotea fum, cea mai mare parte a acestuia găsimdu-și drum în jos, pe stradă.

Multă lume părea să se grăbească să urce dealul. O femeie a trecut pe lângă mine aproape în goană, târându-și cei doi copii după ea, mai repede decât puteau picioarele lor să se miște.

— Hai odată! Mai repede! îi certă ea. O să se termine până ajungem!

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă se duceau și ei la înmormântare, dar nu-mi venea să cred, pentru că fețele lor erau luminate de entuziasm. Chiar în vârf, dealul se teșea, iar eu am cotit la stânga, spre catedrală. Aici, un mare număr de oameni nerăbdători se alinaseră de ambele părți ale drumului, de parcă așteptau ceva. Umpluseră toată strada și am încercat să-mi croiesc drum printre ei cât mai cu băgare de seamă. Îmi tot ceream iertare, în dreapta și-n stânga, străduindu-mă din răspuțeri să nu calc pe cineva pe picior, dar, până la urmă, rândurile lor deveniră atât de înghesuite, încât a trebuit să mă opresc și să aștept împreună cu ei.

N-am avut mult de așteptat. Ropote de aplauze și urale au izbucnit, deodată, în dreapta mea. Printre ele, am auzit *tropa-tropul* unor copite care se apropiau. O lungă procesiune se îndrepta către catedrală, primii doi călăreți din frunte fiind îmbrăcați în pelerine negre, cu pălării negre pe cap și purtând săbii la șold. După ei veneau alți călăreți, înarmați cu pumnale lungi și ciomege uriașe, zece, douăzeci, cincizeci, până când, la sfârșit, a apărut un singur om, călărind pe un armăsar alb uriaș.

Purta o sutană neagră, dar pe sub ea, o cămașă de zale scumpă se putea vedea la gât și la manșete, iar sabia de la șold avea un mâner incrustat cu rubine. Cizmele sale erau din pielea cea mai fină și probabil costau mai mult decât izbutea să producă un agricultor la ferma lui într-un an de zile.

Hainele și ținuta acestui călăreț îl arătau a fi un conducător, dar și dacă ar fi fost înveșmântat în zdrențe, n-ai fi putut avea vreo îndoială în privința lui. Avea un păr foarte blond, coborând în bucle de sub o pălărie cu boruri largi, de culoare roșie, și niște ochi atât de albaștri, încât ar fi făcut de rușine un cer de vară. Am fost fascinat de chipul lui. Era aproape prea frumos ca

să fie al unui om, dar inspira și forță, în același timp, cu bărbia ieșită în afară și fruntea dreaptă. M-am uitat din nou la ochii aceia albaștri și am văzut cruzimea sclipind în ei.

Mi-a amintit de un cavaler pe care îl văzusem trecând pe lângă ferma noastră, odinioară, pe când eram mic. Nici măcar nu aruncase o privire spre noi. Pentru el, nici nu existam. Sau, cel puțin, așa a zis tata. De asemenea, tata a mai zis că omul era nobil, că putea să spună, doar uitându-se la el, că provenea dintr-o familie care își putea identifica strămoșii cu multe generații în urmă, toți bogați și puternici.

La cuvântul „nobil”, tata scuipase în noroi și-mi spusese că eram norocos pentru faptul că eram doar un băiat de fermier și că mă aștepta o muncă cinstită, de zi cu zi, în viitor.

Omul acesta, care călărea prin Priestown, era la fel de evident nobil și avea aroanța și autoritatea întipărite adânc pe față. Spre marea mea surprindere și descumpănire, am înțeles că țanțoșul călăreț la care mă uitam trebuia să fie Inchizitorul, căci în spatele său venea o căruță mare, neacoperită, trasă de doi cai de

povară, și în ea stăteau, în picioare, mai mulți oameni legați cu lanțuri.

Cele mai multe victime erau femei, dar erau și doi bărbați. Mai toți arătau de parcă n-ar mai fi mâncat bine de multă vreme. Erau îmbrăcați în zdrențe și se vedea limpede că mulți fuseseră bătuți. Toți erau plini de vânătăi, iar o femeie avea ochiul stâng ca o roșie putredă. Alte câteva femei se tânguiau deznădăjduite, cu lacrimile șiroindu-le pe obraji. Una țipa, din când în când, cât putea de tare, că era nevinovată. Dar în zadar. Toți erau prizonieri, iar curând aveau să fie judecați și arși pe rug.

O tânără femeie se repezi deodată spre căruța, ajungând până la unul dintre prizonierii bărbați și încercând disperată să-i dea un măr. Probabil era rudă cu el — poate fiica lui.

Am fost îngrozit când Inchizitorul și-a strunit pur și simplu calul și a trecut peste ea. Acum ținea mărul întins, în clipa următoare era căzută într-o parte pe caldarâm, urlând de durere. Am zărit expresia crudă de pe fața lui. Îi plăcea s-o facă să sufere. În vreme ce căruța hurducănea mai departe, urmată de o escortă din și mai mulți călăreți înarmați, uralele mulțimii s-au prefăcut în ocări și în îndemnuri ca „Ardeți-i pe toți!”

Atunci am văzut o fată înlănțuită printre ceilalți prizonieri. Avea cam aceeași vârstă ca mine, iar ochii ei erau larg deschiși și înspăimântați. Părul ei negru era lipit de ploaie în șuvițe pe frunte, și apa îi picura de pe nas și de pe bărbie de parcă ar fi fost lacrimile ei. M-am uitat la rochia neagră pe care o purta, apoi mi-am coborât privirile la pantofii ei cu vârf ascuțit, fără să-mi vină să cred ce vedeam.

Era Alice! Și era prizoniera Inchizitorului!?

CAPITOLUL 5 ÎNMORMÂNTAREA

Mi se învârtea capul de cele la care fusesem martor. Trecuseră mai multe luni de când o văzusem ultima oară pe Alice. Mătușa ei, Osoasa Lizzie, fusese o vrăjitoare cu care eu și Vraciul avuseserăm de furcă, dar Alice, spre deosebire de restul familiei sale, nu era chiar rea. Mai mult, ea fusese probabil cea mai apropiată prietenă pe care aveam s-o am vreodată, și mulțumită ei izbutisem, cu vreo câteva luni în urmă, s-o nimicesc pe Mama Malkin — cea mai rea vrăjitoare din Comitat.

Nu, Alice fusese doar crescută într-o familie cu năravuri rele. N-o puteam lăsa să fie arsă ca vrăjitoare.

Cumva trebuia să gădesc o cale s-o salvez, dar în momentul acela n-aveam nici cea mai mică idee cum. M-am hotărât ca, de îndată ce avea să se sfârșească înmormântarea, să încerc să fac ceva și să-l conving pe Vraci să mă ajute.

Și tocmai atunci picase și Inchizitorul. Ce groaznică potriveală ca vizita noastră la Priestown să coincidă cu sosirea lui! Vraciul și cu mine ne aflam într-o mare primejdie. Cu siguranță că acum magistrul meu n-avea să mai rămână aici după înmormântare. În adâncul sufletului meu, îmi doream nespus ca el să vrea să plece imediat și să nu mai înfrunte Urgia. Dar, pe de altă parte, nu-i puteam întoarce spatele lui Alice, lăsând-o să moară.

După ce căruța trecu, mulțimea se urni ca la un semn și începu să urmeze convoiul Inchizitorului. Prins la mijloc ca în clește, n-aveam ce face: a trebuit să merg și eu cu ceilalți. Căruța și-a continuat drumul pe lângă catedrală, oprindu-se în fața unei case uriașe, cu trei etaje și cu ferestre cu coloane. Mi-am spus că probabil acolo era prezbiteriul — casa preoților — unde aveau să fie judecați prizonierii. Într-adevăr, au fost dați jos din căruța și târâți înăuntru, dar eram prea departe ca

s-o văd mai bine pe Alice. Nu puteam face nimic, dar trebuia să născocesc repede ceva, mai înainte de arderea pe rug, care în mod sigur urma să aibă loc curând.

Mâhnit, m-am întors și mi-am croit drum prin mulțime până ce am ajuns la catedrală și la înmormântarea părintelui Gregory. Clădirea avea contraforți masivi și ferestre ogivale, cu vitralii. Atunci, amintindu-mi ce-mi spusese Vrăciul, mi-am ridicat privirea spre marele gargui de piatră de deasupra ușii principale.

Era o reprezentare a înfățișării originale a Urgiei, înfățișare la care încerca acum, încet-încet, să se întoarcă, pe măsură ce devenea mai puternic, acolo jos, în catacombe. Corpul, acoperit cu solzi, era ghemuit, cu mușchii încordați și împlețiți ca șerpii, și cu ghearele lungi și ascuțite strângând buiandrugul de piatră. Părea gata să sară jos.

Văzusem mai multe lucruri înspăimântătoare în viața mea, câtă era, dar niciodată ceva mai urât ca enorma căpățână a demonului. Avea o bărbie prelungă, care se întorcea mult în sus, aproape atingându-i nasul lung, și niște ochi răi, care păreau că mă urmăresc pe când mergeam spre el. Urechile erau, de asemenea, ciudate, mai potrivite pentru un câine mare sau chiar pentru un

lup. În orice caz, asta nu era o creatură pe care s-o înfrunți în întunericul catacombelor!

Mai înainte de a intra, mi-am aruncat încă o dată privirea, deznădăjduit, către prezbiteriu, întrebându-mă dacă era într-adevăr vreo șansă s-o salvez pe Alice.

Catedrala era aproape goală, așa că mi-am găsit ușor un loc în spate. În apropiere, două femei bătrâne stăteau îngenuncheate, rugându-se, cu frunțile plecate, și un băiat de altar, ocupat să aprindă lumânări.

Aveam destul timp să mă uit în jur. Catedrala părea chiar mai mare, din interior, cu un acoperiș înalt și grinzi uriașe de lemn; chiar și cea mai ușoară tuse părea să se repete la nesfârșit în ecou. Era împărțită în trei nave, iar cea din mijloc, naosul, se întindea până la treptele altarului, fiind destul de încăpătoare cât să aibă loc o căruță cu cal cu tot. Totul era măreț aici: fiecare statuie era aurită și până și pereții erau placați cu marmură. Mi se părea o deosebire ca de la cer la pământ între ce vedeam aici și ce văzusem în mica biserică din Horshaw, unde fratele Vraciului se dusesese să-și practice meseria.

În fața naosului era așezat sicriul deschis al părintelui Gregory, cu o lumânare la fiecare colț. Nu mai văzusem

asemenea lumânări în viața mea. Fiecare dintre ele, înfiptă într-un sfeșnic mare de alamă, era mai înaltă de-un stat de om.

Lumea începuse să se reverse în biserică. Intrau câte unul sau câte doi și, ca și mine, alegeau stranele din spate. M-am tot uitat după Vraci, dar încă nu zăream nici urmă de el.

Nu mă puteam opri să nu arunc priviri în jur, căutând dovezi de-ale Urgiei. În mod sigur nu-i simțeam prezența, dar poate că demonul era într-atât de puternic încât el o simțea pe a mea. Și dacă zvonurile erau adevărate? Dacă avea puterea să se întrupeze și acum stătea chiar aici, între credincioși? Tresărind, m-am uitat în jur, dar m-am liniștit când mi-am amintit ce-mi spusese Vraciul. Urgia era legată să rămână în adâncul catacombelor, așadar deocamdată eram, neîndoielnic, în siguranță.

Sau nu? Minte sa era foarte puternică, așa zisese magistrul meu, și putea răzbate până în prezbiteriu sau în catedrală, ca să-i ia în stăpânire și să-i schimbe în rău pe preoți. Poate chiar în clipa aceasta demonul încerca să intre în capul meu!

Mi-am ridicat ochii, îngrozit, și-am prins privirea unei femei care se întorcea la strana ei, după ce își

luase ultimul rămas-bun de la părintele Gregory. Am recunoscut-o imediat — era menajera care plângea —, iar ea m-a recunoscut în aceeași clipă. S-a oprit la capătul rândului unde stăteam eu.

— De ce ai întârziat atâta? mă întrebă ea, într-o șoaptă indignată. Dacă ai fi venit de prima oară când am trimis după tine, astăzi ar fi fost în viață.

— Am făcut tot ce-am putut, am spus eu, încercând să nu atrag atenția asupra noastră.

— Uneori, tot ce puteți voi nu-i de ajuns, asta vrei să spui? făcu ea. Inchizitorul are dreptate despre tagma voastră, nu aduceți decât necazuri și meritați tot ce vi se întâmplă!

La numele Inchizitorului am tresărit speriat, dar deja șuvoiul celor care intrau se îngroșase, toți purtând sutane negre și pelerine. Preoți — zeci de preoți! N-aș fi crezut să văd atât de mulți într-un loc odată. Era de parcă toți oamenii Bisericii din întreaga lume se vorbiseră să vină la înmormântarea bătrânului preot Gregory. Dar știam că nu era adevărat și că aceștia nu erau decât cei care locuiau în Priesttown — poate numai vreo câțiva din satele și orașele din împrejurimi. Menajera n-a mai zis nimic și s-a grăbit să se întoarcă la banca ei.

Atunci m-am speriat de-a binelea. Mă aflam acolo, în catedrală, chiar deasupra catacombelor care erau sălașul celui mai de temut demon din Comitat, în același timp în care avea loc vizita Inchizitorului — și fusesem recunoscut! În culmea neliniștii, îmi doream să ajung cât mai departe cu puțință de acel loc și mă uitam nerăbdător în jur după vreun semn de la magistrul meu, dar nu-l puteam zări. Tocmai îmi spuneam că poate ar fi mai bine să plec, când deodată marile uși ale bisericii se dădură de perete, deschizându-se larg, și o lungă procesiune începu să intre. Nu mai aveam nici o scăpare.

La început, am crezut că omul din fruntea convoiului era Inchizitorul, căci semăna cu el. Dar era mai în vârstă și mi-am amintit că Vraciul spusese că Inchizitorul avea un unchi, care era episcopul din Priestown. Mi-am dat seama că el trebuia să fie.

Slujba începu. Au fost multe cântări și, cu toții, am stat în picioare, ne-am așezat și am îngenuncheat la nesfârșit. Nici nu ne fixam bine într-o poziție că trebuia să ne mișcăm iarăși. Acuma, dacă slujba ar fi fost în grecește, poate aș mai fi înțeles ceva din cele ce se petreceau, pentru că mama mă învățase limba asta de

când eram mic. Dar cea mai mare parte a funeraliilor părintelui Gregory era în latină. Am putut spicui ceva din ea, dar mi-am dat seama că ar fi trebuit să muncesc mai cu sârg la lecțiile mele.

Episcopul vorbi despre părintele Gregory care ajunsese în Ceruri, spunând că merita să se afle acolo, după toată lucrarea bună pe care o îndeplinise în viață. Am fost puțin surprins că nu a pomenit nimic despre cum murise părintele Gregory, dar am presupus că preoții voiau s-o treacă sub tăcere. Probabil nu le plăcea să recunoască faptul că exorcismul lui dăduse greș.

În cele din urmă, după aproape o oră, slujba de înmormântare s-a sfârșit, iar procesiunea a părăsit biserica, de data aceasta în frunte cu șase preoți cărând coșciugul. Cei patru zdrahoni de preoți care duceau lumânările aveau misiunea cea mai grea, desigur, fiindcă se clătinau sub greutatea acestora. Abia când a trecut cel din urmă, mergând în urma coșciugului, am observat suportul triunghiular al marilor sfeșnice de alamă.

Pe fiecare dintre cele trei fețe ale sale era o reprezentare fidelă a hidosului gargui pe care-l văzusem deasupra ușii catedralei. Și cu toate că, probabil, era din pricina pâlpâirii flăcării, încă o dată mi s-a părut că

ochii săi mă urmăreau, în vreme ce preotul trecea încet cu lumânarea prin dreptul meu.

Toți preoții s-au înșiruit la ieșire, alăturându-se procesiunii și cei mai mulți dintre oamenii care stătuseră în spate îi urmau, numai eu am rămas în biserică încă mult timp, din dorința de a mă ține la distanță de menajeră.

Mă întrebam ce să fac. Nu-l văzusem pe Vraci și n-aveam habar la ce han trăsese, nici cum trebuia să fac să-l întâlnesc din nou. Trebuia să-l previn despre Inchizitor — și, mai nou, și despre menajeră.

Afară, ploaia se oprise, iar curtea din fața catedralei era pustie. Aruncându-mi privirea în dreapta, am putut vedea oamenii din coada convoiului dispărând pe după catedrală, unde am presupus că trebuia să fie cimitirul.

M-am hotărât să o iau în direcție opusă, să ies prin poarta din față în stradă, dar atunci am avut o surpriză. În mijlocul străzii, doi oameni discutau aprins. Mai precis, aprinderea venea din partea unui preot furios, roșu la față, cu o mână bandajată. Celălalt era Vraciul.

Amândoi părură că mă observă în același timp. Vraciul mi-a făcut un semn cu degetul mare, să o iau din loc imediat. Am făcut precum mi se arătase și

magistrul meu mă urmă, ținându-se pe partea cealaltă a străzii.

Preotul a strigat după el:

— Gândește-te la asta, John, mai înainte de a fi prea târziu!

Am riscat să arunc o privire înapoi și am văzut că preotul nu venea după noi, ci părea că se holbează la mine. Era greu să-mi dau seama exact, dar mi s-a părut mult mai interesat de mine decât de Vraci.

Pentru câteva minute, am luat-o în josul dealului, până când panta s-a sfârșit. La început, nu erau prea mulți oameni în jur, dar curând străzile s-au îngustat și au devenit mai aglomerate, iar, după ce am schimbat de vreo două ori direcția, am intrat într-o piață pavată. Era o piață mare, forfotind de lume, plină de tarabe, adăpostite sub mari schele de lemn, acoperite cu tende de prelată sură. De acolo, l-am urmat eu pe Vraci prin mulțime, mergând uneori chiar în spatele lui. Ce altceva puteam face? Ar fi fost ușor să-l pierd într-un loc ca acela.

În partea de nord a pieței se afla o tavernă mare, cu bănci goale afară, iar Vraciul o luă drept către ea. La început, am crezut că avea să intre înăuntru și mă

întrebam dacă o să ne cumpărăm ceva de mâncare. Dacă avea de gând să plece din pricina Inchizitorului, atunci nu mai era nevoie să postim. În loc de asta, a cotit într-o fundătură îngustă, pietruită, m-a condus către un zid jos de piatră și a început să șteargă o bucată din acesta cu mâneca. Când a înlăturat cea mai mare parte din picăturile de apă, s-a așezat și mi-a făcut semn să-i urmez exemplul.

M-am așezat și m-am uitat în jur. Fundătura era pustie și zidurile magaziiilor ne înconjurau din trei părți. Ferestre erau puține, toate crăpate și mânjite cu funingine, așadar cel puțin eram la adăpost de ochi iscoditori.

Vraciul își pierduse răsufarea de atâta mers, ceea ce-mi dădu prilejul să vorbesc eu cel dintâi.

— Inchizitorul e aici, l-am anunțat, cu îngrijorare în glas.

Vraciul dădu din cap.

— Da, băiete, într-adevăr e aici. Am fost pe partea cealaltă a drumului, dar erai prea ocupat să caști gura la căruță ca să mă observi.

— Dar dumneata n-ai văzut-o? În căruță era Alice...

— Alice? Care Alice?

— Nepoata Osoasei Lizzie. Trebuie s-o ajutăm...

Așa cum am mai spus, Osoasa Lizzie fusese o vrăjitoare cu care ne confruntaserăm în primăvară. Acum, Vraciul o ținea închisă într-un puț, în fundul grădinii sale din Chipenden.

— Ah, acea Alice! Ei, păi, mai bine o dai uitării, băiete, căci nu-i nimic de făcut. Inchizitorul are pe puțin cincizeci de oameni înarmați.

— Dar nu-i drept, am zis eu, fără să-mi pot crede ochilor că putea fi atât de calm. Alice nu este o vrăjitoare.

— Puține lucruri sunt drepte în viață, îmi răspunse Vraciul. Adevărul este că niciuna dintre prizoniere nu-i o vrăjitoare. După cum bine știi, o vrăjitoare adevărată ar fi adușmecat venirea Inchizitorului de la mai multe mile distanță.

— Dar Alice este prietena mea. Nu pot s-o las să moară! am protestat eu, simțind valul de mânie crescând în mine.

— Nu-i vremea acum de înduioșări. Datoria noastră este să apărăm oamenii de Întuneric, nu să ne lăsăm seduși de fete frumoase.

Eram de-a dreptul furios — mai ales fiindcă știam că Vraciul însuși fusese cândva sedus de o fată frumoasă, iar aceea *chiar* fusese o vrăjitoare.

— Alice m-a ajutat să-mi salvez familia de Mama Malkin, dacă-ți aduci aminte!

— Și de ce era Mama Malkin liberă, în primul rând? Răspunde-mi, băiete!

Mi-am plecat capul, rușinat.

— Pentru că tu te-ai lăsat zăpăcit de fata asta, continuă el, și eu nu vreau să se întâmple din nou. Mai cu seamă nu aici, în Priestown, cu Inchizitorul suflându-ne în ceafă. Ți-ai pune viața în pericol — și pe a mea, totodată. Și vorbește mai încet. Nu vrem să atragem atenția nepoștiiilor.

M-am uitat în jur. Dar, în afară de noi, în fundătură nu era nimeni. Prin fața intrării se vedeau oameni trecând în sus și-n jos, dar erau la o bună distanță ca să ne poată auzi și nu aruncau nici măcar o privire spre noi. Dincolo de ei, se vedeau vârfulurile acoperișurilor din capătul celălalt al pieței și, înălțându-se deasupra tuturor hornurilor căminelor, turla catedralei. Dar când am deschis din nou gura, mi-am coborât vocea.

— De fapt, ce caută Inchizitorul aici? l-am întrebat eu. N-ai spus dumneata că își vede de treabă prin sud și vine în nord numai când se trimite după el?

— În mare, este adevărat, dar uneori mai pornește în câte o expediție și prin nordul Comitatului și chiar

dincolo de hotarele lui. Am aflat că, în ultimele săptămâni, a măturat coasta, adunând acea sărmană pleavă omenească pe care a înlănțuit-o în căruța sa.

Eram furios că spunea despre Alice că făcea și ea parte din acea pleavă, pentru că știam că nu era adevărat. Totuși nu era momentul potrivit să continuăm cearta, așa că mi-am ținut limba în frâu.

— Dar noi o să fim destul de în siguranță acasă, la Chipenden, urmă Vraciul. Până acum, niciodată nu s-a aventurat spre dealuri.

— Adică mergem acasă? l-am întrebat eu.

— Nu, băiete, deocamdată nu. Ți-am mai spus, am o treabă neterminată în orașul ăsta.

Mi s-a strâns inima și m-am uitat neliniștit spre intrarea fundăturii. Oamenii încă treceau grăbiți prin dreptul ei, ducându-se la treburile lor, și-i auzeam pe proprietarii de tarabe strigându-și prețurile mărfurilor. Dar, cu toate că era multă zarvă și forfotă, din fericire eram feriți vederii. În ciuda acestui lucru, nu mă simțeam în apele mele. Ar fi trebuit să păstrăm distanța unul față de celălalt. Preotul de la ieșirea din catedrală îl recunoscuse pe Vraci. Menajera mă recunoscuse pe mine. Dacă acum mai trecea și altcineva prin fața

fundăturii, ne recunoștea pe amândoi și eram arestați? Mulți preoți din parohiile Comitatului trebuie să se fi aflat în oraș și probabil că mulți îl cunoșteau pe Vraci din vedere. Singurul gând încurajator era că, în acel moment, se mai aflau încă în cimitirul bisericii.

— Preotul acela, cu care vorbeai dumneata mai devreme, cine era? Părea să te cunoască; oare nu se va duce să-i spună Inchizitorului că ești aici? l-am descusut eu, întrebându-mă în gând dacă exista vreun loc care să fie într-adevăr sigur, pentru că, după părerea mea, preotul roșu la față, de la ieșirea din catedrală, l-ar fi putut îndruma pe Inchizitor drept spre Chipenden. Ah, și încă ceva! Menajera fratelui dumitale m-a recunoscut la slujba de înmormântare. Era chiar furioasă. Ar putea să-i spună cuiva că suntem aici.

Mi se părea că ne asumam un mare risc rămânând în Priesttown, când Inchizitorul se afla prin împrejurimi.

— Liniștește-te, băiete. Menajera n-o să spună un cuvânt nimănui. Ea și fratele meu n-au fost chiar fără de păcat. Cât despre preotul cu care am vorbit, zise Vraciul cu un început de zâmbet, era părintele Cairns. Mi-e rudă, e vărul meu. Un văr care își vără nasul în treburile altora și uneori își cam pierde cumpătul, dar

este mereu bine intenționat. Întotdeauna încearcă să mă salveze de mine însumi și să mă readucă pe „calea cea dreaptă”. Dar își pierde vremea de pomană. Eu mi-am ales calea — și bună sau rea, pe ea voi merge.

În clipa aceea, am auzit pași și mi-a sărit inima. Cineva cotise pe fundătură și venea drept spre noi!

— Fiindcă tot vorbeam despre rude, zise Vraciul, fără nicio umbră de îngrijorare, iată un alt membru al familiei mele. Este fratele meu, Andrew.

Bocănind pe caldarâm, se apropia un bărbat înalt, uscățiv și cu o față tristă și colțuroasă. Arăta mai în vârstă decât Vraciul și-mi sugera o sperietoare de ciori bine îmbrăcată, căci, deși purta cizme de bună calitate și haine curate, îl sufla vântul. Părea să aibă chiar mai multă nevoie de o masă îmbelșugată decât mine.

Fără să se ostenească să șteargă picurii de ploaie, se așeză pe zid, lângă Vraci.

— Mi-am închipuit că te găsesc aici. Tristă treabă, frate, zise el posomorât.

— Da, răspunse Vraciul. Am mai rămas numai noi doi de acum. Cinci frați s-au dus pe lumea cealaltă.

— John, trebuie să-ți spun, Inchiz...

— Da, știu, zise Vraciul, cu o undă de nerăbdare în glas.

— Atunci, trebuie să pleci. Nu este un loc sigur pentru niciunul dintre voi aici, zise fratele său, salutându-mă cu o înclinare a capului.

— Nu, Andrew, nu plecăm nicăieri, până ce eu nu voi face ceea ce trebuie făcut. Prin urmare, aş vrea să-mi mai lucrezi o cheie specială, îi spuse Vraciul. Pentru poartă.

Andrew tresări.

— Nu, John, nu te prosti, zise el, clătinând din cap. Dacă aş fi ştiut că asta vroiai, n-aş mai fi venit aici. Ai uitat de blestem?

— Sst! îl opri Vraciul. Nu în faţa băiatului. Păstrează-ţi aiurelile superstiţioase pentru tine.

— Blestem? am întrebat eu, deodată foarte curios.

— Vezi ce-ai făcut? şuieră mânios magistrul meu către fratele său. Nu-i nimic, zise el, întorcându-se spre mine. Eu nu cred în prostii de soiul ăsta şi nici tu n-ar trebui să crezi.

— Dar am îngropat un frate astăzi, zise Andrew. Du-te acasă, mai înainte să mă trezesc că-mi mai îngrop unul. Inchizitorul ar înflori de fericire să pună mâna pe vraciul Comitatului. Întoarce-te la Chipenden cât încă mai poţi.

— Nu plec, Andrew, și e ultimul meu cuvânt. Am o datorie de îndeplinit aici, cu sau fără Inchizitor, zise Vraciul hotărât. Așadar, vrei să ne ajuți sau nu?

— Nu asta-i problema, știi doar! stăruie Andrew. Te-am ajutat de fiecare dată mai înainte, nu-i așa? Când te-am lăsat eu vreodată de izbeliște? Dar asta e o nebunie. Riști să fii ars pe rug numai pentru faptul că te afli aici. Nu este momentul potrivit să te confrunți din nou cu creatura aceea, zise el, arătând către intrarea în fundătură și ridicându-și ochii spre turla catedralei. Și apoi, gândește-te la băiat — nu poți să-l târăști și pe el în treaba asta. Nu acum. Întoarce-te în primăvară, când Inchizitorul nu va mai fi aici, și o să vorbim din nou. Ai fi lipsit de minte să încerci ceva acum. Nu poți să înfrunți și Urgia, și Inchizitorul — nu mai ești tânăr, nici cu sănătatea nu stai prea bine, după cum arăți.

În vreme ce vorbea, mi-am ridicat și eu privirea spre turlă. Bănuiam că se putea vedea aproape din orice colț al orașului și că întregul oraș se vedea, de asemenea, ca-n palmă de la înălțimea ei. Erau vreo patru ferestruici chiar în vârf, imediat sub cruce. De acolo, ai fi putut să vezi fiecare coamă de acoperiș din Priesttown, cea mai mare parte a străzilor și multă lume, inclusiv pe noi.

Vraciul îmi spusese că Urgia putea să se folosească de oameni, să intre în mințile lor și să iscodească prin ochii lor. M-am înfiorat, întrebându-mă dacă vreunul dintre preoți nu se afla cumva acolo, sus, chiar în momentul acela, folosit de Urgie ca să ne urmărească din întuneric, ascuns înăuntrul turlei.

Dar Vraciul nu avea de gând să-și schimbe hotărârea.

— Haide, Andrew, gândește-te puțin! De câte ori mi-ai spus tu mie că Întunericul devine din ce în ce mai puternic în orașul acesta? Că din ce în ce mai mulți preoți devin haini, că oamenii se tem? Și gândește-te la dubla zeciuială și la Inchizitorul care fură pământurile și arde pe rug femei și copii nevinovați. Ce îi schimbă pe preoți și îi înrăiește atât de mult? Ce forțe cumplite îi determină pe oamenii buni să le aducă semenilor asemenea nenorociri ori să stea deoparte și să le lase să se petreacă?

Păi, nu mai departe de astăzi, băiatul acesta de aici și-a văzut prietena dusă cu căruța la moarte sigură. Ei, da, Urgia este de vină, și Urgia trebuie oprită acum. Chiar crezi că aș putea să las lucrurile să continue încă o jumătate de an de acum încolo? Câți alți nevinovați ar mai fi arși până atunci sau ar pieri în iarna asta de sărăcie, foame și frig, dacă eu aș sta cu mâinile-n sân?

Orașul este împânzit cu zvonuri despre apariții și vedenii din catacombe. Dacă sunt adevărate, atunci Urgia a crescut în putere și tărie, schimbându-și forma de spirit într-o ființă în carne și oase. Curând își va relua forma dintâi, acea întrupare a spiritului rău care a asuprit Poporul Mic. Și atunci ce se va alege de noi toți? Nu-i va fi foarte ușor să îngrozească ori să înșele pe cineva ca să-i deschidă poarta aceea? Nu, este limpede ca lumina zilei. Trebuie să mă mișc acum ca să scap Priestownul de Întuneric, mai înainte ca puterile Urgiei să ajungă și mai mari. Așadar, te mai întreb o dată, o singură dată. Vrei să-mi faci o cheie?

Pentru o clipă, fratele Vraciului își îngropă fața în palme, întocmai ca una dintre bătrânele care-și rosteau rugăciunile în biserică. În cele din urmă, își ridică fruntea și dădu din cap.

— Încă mai am tiparul de data trecută. O să fie gata mâine, la prima oră a dimineții. Pesemne că sunt mai scrântit decât tine, zise el.

— Bravo, răspuse Vraciul. Știam că mă pot bizui pe tine. O să trimit după ea de cum se crapă de ziuă.

— De data aceasta, nădăjduiesc că știi ce faci când cobori acolo!

Obrajii Vraciului se aprinseră de mânie.

— Tu vezi-ți de treaba ta, frate, și eu o să-mi văd de-a mea! zise el.

La acestea, Andrew se ridică în picioare, lăsă să-i scape un oftat de om sătul de toate și plecă, fără să se mai uite o dată înapoi.

— Da, băiete, zise Vraciul, tu pleci primul. Întoarce-te în camera ta și rămâi acolo până mâine. Atelierul lui Andrew este la capătul străzii Poarta Călugărului. Eu o să iau cheia și o să te aștept la locul de întâlnire, la vreo douăzeci de minute după ce se luminează. N-ar trebui să fie prea mulți oameni în picioare, la ora aceea. Mai știi unde ai stat mai devreme, când a trecut Inchizitorul călare?

Am încuviințat cu un semn din cap.

— Să fii la cel mai apropiat colț de locul acela, băiete. Să nu întârzii. Și să ții minte că trebuie să postim în continuare. Oh, încă ceva: să nu-mi uiți sacul! Cred că s-ar putea să avem nevoie de el.

Mi se învârtea capul pe drumul de întoarcere la han. Oare de ce trebuia să mă tem mai tare: de un om puternic, care m-ar fi vânat și m-ar fi pus la frigare, sau de o înspăimântătoare creatură care îl învinsese pe

magistrul meu în tinerețea sa și care, prin ochii vreunui preot, poate că mă urmărea chiar în clipa aceea de la vreo fereastră de sus, din vârful turlei?

Când mi-am ridicat privirile spre catedrală, am zărit în fugă pata neagră a unei sutane preoțești trecând pe lângă mine. Mi-am plecat ochii, dar nu înainte de a-l recunoaște pe preot: părintele Cairns. Din fericire, strada era aglomerată și el se uita drept în fața lui, fără să întoarcă o clipă capul în direcția mea. M-am simțit ușurat, căci dacă m-ar fi văzut acolo, atât de aproape de hanul la care trăsesem, nu i-ar fi luat mult să deducă unde stăteam. Vraciul zisese că nu era primejdios, dar eu socoteam, în sinea mea, că era cu atât mai bine cu cât știau mai puțini cine eram noi și unde stăteam. Dar ușurarea mea a fost de scurtă durată, căci, odată ajuns înapoi la han, am găsit un bilet prins cu un cui în ușa odăii mele.

Thomas,

Dacă vrei să salvezi viața magistrului tău, vino la mine, la confesional, în seara asta, la șapte. Pe urmă, va fi prea târziu.

Părintele Cairns

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Cum de aflase părintele Cairns unde stăteam eu? Mă urmărise cineva? Menajera părintelui Gregory? Sau hangiul? Nu-mi plăcuse deloc înfățișarea lui. Trimisese oare vorbă la catedrală? Sau era Urgia? Oare monstrul îmi cunoștea fiecare mișcare? Demonul îi spusese părintelui Cairns unde să mă găsească? Orice s-ar fi întâmplat, preoții aflaseră unde stăteam eu și, dacă i-ar fi spus și Inchizitorului, acesta ar fi putut veni după mine în orice clipă.

Am deschis grăbit ușa și am încuiat-o în urma mea. Apoi am tras obloanele, nădăjduind fierbinte să mă pot feri astfel de privirile curioase din Priesttown. Am verificat dacă sacul Vraciului mai era unde-l lăsasem și apoi m-am așezat pe pat, neștiind ce să fac. Vraciul îmi ceruse să stau în odaia mea până dimineață. Știam că nu i-ar fi plăcut deloc să mă duc să-l văd pe vărul lui. Spusese că era un preot care-și vâră nasul în treburile altora. Oare tocmai și-l vâră și de data aceasta? Pe de altă parte, îmi spusese și că părintele Cairns avea intenții bune. Dacă preotul chiar aflase despre ceva care-l amenința pe Vraci? Dacă rămâneam pe loc, magistrul meu putea sfârși în mâinile Inchizitorului.

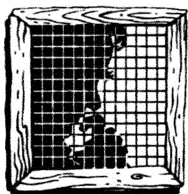
Totuși, dacă mă duceam la catedrală, ar fi însemnat să intru drept în vizuina Inchizitorului și a Urgiei! La slujba de înmormântare fusese destul de periculos. Oare puteam să-mi forțez norocul încă o dată?

Ceea ce s-ar fi convenit să fac într-adevăr, ar fi fost să-i spun Vraciului despre bilet. Dar nu aveam cum. Din simplul motiv că nu-mi spusese unde stătea.

„Încrede-te în instinctele tale”, mă învățase Vraciul mereu, de aceea, într-un târziu, m-am hotărât. Aveam să mă duc să stau de vorbă cu părintele Cairns.

CAPITOLUL 6 UN PACT CU DIAVOLUL

Luându-mi tot răgazul, am străbătut agale străzile umede și pietruite. Palmele mi-erău foarte nădușite de încordare, iar picioarele păreau că nu vor să mi se miște spre catedrală. De parcă ele ar fi fost mai înțelepte decât mine, trebuia să-mi impun voința să așez un picior în fața celuilalt. Dar seara era rece și, din fericire, nu umblău prea mulți oameni pe afară. N-am trecut pe lângă niciun preot.

Am sosit la catedrală cu vreo zece minute înainte de ora șapte și, pe când treceam de poartă, ajungând în marea curte pavată din fața intrării, n-am putut să nu mă uit în sus, la garguiul de deasupra ușii principale.

Capul cel hidos mi se păru mai mare ca înainte, iar ochii, la fel de răi și de vii, nu mă slăbiră o clipă pe când mă îndreptam spre ușă. Lunga sa bărbie se întorcea în sus atât de mult, încât aproape că-i atingea nasul, făcând-o să arate deosebită de orice altă creatură pe care o mai văzusem vreodată. Pe lângă urechile sale de câine și limba care îi atârna afară din gură, am mai remarcat de data aceasta și două coarne care i se arcuiau în sus, din țeastă, ceea ce mi-a amintit deodată de un țap.

Mi-am întors privirile și am intrat în catedrală, înfiorându-mă de înfățișarea cu totul nepământească a creaturii. Înăuntru, ochilor mei le-a trebuit câteva momente ca să se adapteze la întuneric, dar, spre marea mea ușurare, am văzut că biserica era aproape goală.

Mă temeam totuși, din două motive. Mai întâi, pentru că nu-mi plăcea să mă aflu în catedrală, unde preoții puteau apărea în orice clipă. Dacă părintele Cairns mă înșela, atunci pășisem drept în cursa pe care mi-o întinsese. În al doilea rând, mă aflam acum pe teritoriul Urgiei. Curând, ziua avea să se stingă și, odată soarele apus, Urgia, ca toate creaturile Întunericului, avea să fie

cât se poate de periculoasă. Probabil atunci mintea avea să-i iasă din catacombe și să mă caute. Trebuia să termin povestea asta cât mai repede cu putință.

Unde era confesionalul? Nu se aflau decât două femei bătrâne în partea din spate a catedralei, dar un bătrân stătea îngenuncheat în față, aproape de mica ușă a unei cutii de lemn, care se sprijinea cu spatele de zidul de piatră.

Asta mi-a spus tot ce voiam să știu. Există o cutie identică, puțin mai departe. Erau cabinele confesionalului. Fiecare avea o lumânare deasupra, așezată într-un suport de sticlă albastră. Dar numai cea de lângă omul îngenuncheat era aprinsă.

Am străbătut naosul pe partea dreaptă și am îngenuncheat în strana din spatele bătrânului. După vreo câteva clipe, ușa confesionalului s-a deschis și a ieșit o femeie care purta un văl negru. A traversat naosul și a îngenuncheat, puțin mai în spate, în vreme ce bătrânul a intrat în locul ei.

După alte câteva clipe, l-am putut auzi murmurând. Niciodată nu mai fusesem la o spovedanie în viața mea, dar aveam o oarecare idee despre ce era vorba. Unul dintre frații tatălui meu devenise foarte evlavios

înainte să moară. Tata întotdeauna îl numea „Sfântul Joe”, deși numele lui adevărat era Matthew. Se ducea la spovedanie de două ori pe săptămână și, după ce îi asculta păcatele, preotul îi dădea câte un mare canon. Asta însemna că, după aceea, el trebuia să recite o mulțime de rugăciuni, repetându-le la nesfârșit. Am bănuț că și bătrânul îi povestea preotului despre păcatele sale.

Ușa a rămas închisă o vreme care mi s-a părut lungă de vreo câteva secole și începusem să-mi pierd răbdarea. Îmi fulgeră prin cap un alt gând: dar dacă înăuntru nu era părintele Cairns, ci un alt preot? Atunci, chiar ar fi trebuit să mărturisesc ceva, altminteri ar fi bătut la ochi. Am încercat să mă gândesc la vreo câteva păcate care să poată suna convingător. Pofta de mâncare era oare un păcat? Sau voi ați numi-o lăcomie? Ei bine, cu siguranță că mi-ar fi plăcut să mănânc, dar asta pentru că nu pusesem nimic în gură toată ziua și burta începuse să se revolte. Deodată mi se păru o nebunie ce făceam. Cât ai clipi aș fi putut sfârși la închisoare.

Frica m-a copleșit și m-am ridicat în picioare, dând să plec. Abia atunci am observat, cu un suspin de

ușurare, o mică plăcuță strecurată într-o ramă de pe ușă. Pe ea era scris un nume: PĂRINTELE CAIRNS.

În clipa aceea, ușa se deschise și bătrânul ieși, așa că i-am luat eu locul în confesional și-am închis ușa după mine. Cutia era strâmtă și întunecoasă, iar când am îngenuncheat, m-am trezit cu fața foarte aproape de un grilaj metalic. În spatele grilajului era o draperie cafenie și, undeva dincolo de ea, o lumânare cu flacără pâlpâitoare. Prin grilaj nu puteam zări fața celui de dincolo, ci doar conturul, ca o umbră, al unui cap.

— Vrei să-ți ascult mărturisirile?

Preotul avea un puternic accent din Comitatul nostru și o respirație zgomotoasă.

Eu am ridicat din umeri. Apoi am priceput că n-avea cum să vadă prin grilaj cine eram.

— Nu, părinte, am zis eu, dar mulțumesc de întrebare. Sunt Tom, ucenicul domnului Gregory. Ați vrut să mă vedeți.

A fost o scurtă pauză înainte ca părintele Cairns să vorbească.

— Ah, Thomas, mă bucur că ai venit. Te-am chemat aici pentru că trebuie să stau de vorbă cu tine. Trebuie să-ți spun ceva foarte important, de aceea vreau să

rămâi, până ce voi termina. Îmi făgăduiești că n-o să pleci, până nu vei asculta ce am de zis?

— O să ascult, am răspuns eu, cu îndoială.

Șovăiam acum să mai fac promisiuni. În primăvară, îmi dădusem cuvântul o dată lui Alice și asta mă vârâse într-o grămadă de neazuri.

— Ești băiat cuminte, zise el. Am pornit-o cu dreptul într-o misiune importantă. Și știi tu care este acea misiune?

Mă întrebam dacă se referea la Urgie, dar am socotit mai înțelept să nu pomenesc de monstru când mă aflam atât de aproape de catacombe, așadar i-am răspuns:

— Nu, părinte.

— Ei bine, Thomas, trebuie să stabilim împreună un plan. Trebuie să ne gândim împreună cum putem să-ți salvăm sufletul nemuritor. Iar tu știi ce trebuie să faci, ca să începem acest proces, nu-i așa? Trebuie să te desparți de John Gregory. Trebuie să încetezi să mai practici îndeletnicirea aceea drăcească. O să faci asta pentru mine?

— Am crezut că m-ai chemat să vorbim despre cum să-l ajutăm pe domnul Gregory, am zis eu, începând să mă înfurii. Am crezut că este în primejdie.

— Chiar este, Thomas. Suntem aici ca să-l ajutăm pe John Gregory, dar trebuie să începem prin a te ajuta pe tine. Așadar, o să faci ce te-am rugat?

— Nu pot, i-am răspuns. Tata a plătit bani mulți pentru ucenicia mea, iar mama ar fi chiar și mai dezamăgită. Ea spune că eu am un har și că trebuie să-l folosesc pentru a-i ajuta pe oameni. Asta fac vracii. Mergem peste tot, ajutându-i pe oameni când sunt amenințați de creaturi de-ale Întunericului care ies în lume.

A urmat o lungă tăcere. Tot ce puteam auzi era răsufleta preotului. Apoi, mi-a trecut un alt gând prin minte.

— L-am ajutat pe părintele Gregory, știi și dumneata, am izbucnit eu. A murit mai târziu, este adevărat, dar l-am salvat de la o moarte și mai rea. Cel puțin a murit în patul lui, la căldură. A încercat să scape de un duh rău, i-am explicat eu, ridicând puțin tonul. Asta l-a vârat în necaz, în primul rând. Domnul Gregory l-ar fi putut scăpa de duhul acela. El poate face lucruri pe care un preot nu le poate face. Preoții nu pot alunga duhurile, pentru că nu știu cum. Este nevoie de ceva mai mult decât de câteva rugăciuni.

Știam că n-ar fi trebuit să spun asta despre preoți și mă așteptam să-l văd ieșindu-și din fire. Nu și-a ieșit.

A rămas calm, ceea ce a făcut ca situația să mi se pară cu mult mai rea.

— Oh, da, este nevoie de mult mai mult, îmi răspunse liniștit părintele Cairns. Mult, mult mai mult. Știi care este taina lui John Gregory, Thomas? Știi care este izvorul puterii sale?

— Da, am zis eu, cu glasul deodată mult mai potolit. A studiat ani de-a rândul, de când s-a apucat de această îndeletnicire. Are o întreagă bibliotecă, plină de cărți, și a făcut, ca și mine, o ucenicie, ascultând cu atenție ceea ce învățătorul său i-a spus, și scriind totul în caiete, la fel cum fac eu acum.

— Crezi că noi facem altfel? Îți ia ani buni, ani lungi ca să te pregătești pentru preoție. Iar preoții sunt oameni învățați, pregătiți de oameni chiar și mai învățați. Așadar, cum ai putut tu duce la bun sfârșit ceea ce părintele Gregory n-a izbutit, în ciuda faptului că el a citit din Cartea Sfântă a lui Dumnezeu? Cum îți explici faptul că magistrul tău face de obicei și în mod regulat ceea ce fratele său n-a putut?

— Pentru că preoții au un mod greșit de a se pregăti, am răspuns eu. Și pentru că și magistrul meu, ca și mine, este un al șaptelea fiu.

Preotul scoase un zgomot ciudat în spatele grilajului. La început am avut impresia că se înecase; apoi mi-am dat seama că putea fi un chicotit. Râdea de mine.

Am socotit-o o necuviință. Tata întotdeauna spunea că trebuie să respecti părerile celorlalți, chiar dacă uneori ți se par negliobii.

— Asta e simplă superstiție, Thomas, zise părintele Cairns, în cele din urmă. Să fii al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu nu înseamnă nimic. Este doar o născocire de fete bătrâne. Adevărata explicație pentru izvorul puterii lui John Gregory este un lucru atât de cumplit, încât mă înfior numai când mă gândesc. Vezi tu, John Gregory a făcut un pact cu diavolul. Și-a vândut sufletul diavolului.

Nu puteam crede ceea ce-mi auzeau urechile. Dar când am deschis gura ca să i-o spun, niciun cuvânt nu mi-a ieșit de pe buze, așa că am continuat să clatin doar din cap.

— Este adevărat, Thomas. Toată puterea sa vine de la diavol. Ceea ce tu și ceilalți oameni simpli din Comitat numiți duhuri rele sunt doar diavoli mărunți, care fac rele numai pentru că stăpânul lor le-a poruncit astfel. Pentru diavol pactul a meritat, fiindcă, în

schimb, va pune gheara, într-o bună zi, pe sufletul lui John Gregory. Iar un suflet este un lucru de preț în ochii Domnului, un lucru de strălucire și splendoare, de aceea diavolul ar face orice să-l întineze cu păcate și să-l târască în flăcările veșnice ale Iadului.

— Bine, și eu? l-am întrerupt, înfuriindu-mă din nou. Eu nu mi-am vândut sufletul. Dar l-am salvat pe părintele Gregory.

— E simplu, Thomas. Tu ești un servitor al Vraciului, cum îl numești tu, care, la rândul său, este un servitor al diavolului. Astfel, puterea răului îți este împrumutată când îl servești. Dar, bineînțeles, dacă vei ajunge să-ți închei pregătirea într-ale răului și să fii gata să-ți practici îndeletnicirea drăcească în calitate de magistru, nu de ucenic, atunci va fi rândul tău. Și tu va trebui să-ți arvunești sufletul. John Gregory nu ți-a spus-o deocamdată, pentru că ești prea tânăr, dar cu siguranță o să ți-o spună într-o bună zi. Și când ziua aceea va veni, nu va mai fi nicio surpriză pentru tine, căci o să-ți aduci aminte de cuvintele mele de acum. John Gregory a comis mai multe păcate grele în viața lui și a căzut departe, foarte departe de mila cerească. Știi că a fost preot, odinioară?

Am încuviințat cu un semn din cap.

— Am aflat-o deja.

— Și știi cum, de-abia hirotonisit ca preot, a ajuns să se lepede de chemarea sa? Știi de rușinea lui?

N-am răspuns. Știam că oricum părintele Cairns avea să-mi spună.

— Unii teologi au susținut că o femeie n-ar avea suflet. Problema se discută și în zilele noastre, dar de un singur lucru putem fi siguri — un preot nu-și poate lua o nevastă, pentru că l-ar abate de la a-și închina dragostea lui Dumnezeu. Căderea în păcat a lui John Gregory a fost de două ori mai rea: nu doar că s-a lăsat abătut de la menirea sa de către o femeie, dar femeia aceasta era deja logodită cu unul dintre frații lui de sânge. A vârat zăzania în familie. Fratele s-a ridicat împotriva fratelui pentru o femeie numită Emily Burns.

Până în momentul acela, nu-mi plăcuse deloc de părintele Cairns și eram sigur că, dacă el ar fi stat de vorbă cu mama mea, spunându-i despre femeie că nu au suflet, ea l-ar fi mâncat de viu, dându-i un răspuns usturător. Dar îmi stârnise curiozitatea în privința Vraciului. Mai întâi aflasem despre Meg, iar acum mi se spunea că, și mai înainte de ea, se încurcase

cu această Emily Burns. Eram uluit și voiam să știu mai multe.

— Domnul Gregory s-a însurat cu Emily Burns? m-am mirat eu, întrebarea scăpându-mi fără voie de pe buze.

— Niciodată înaintea lui Dumnezeu, răspuse preotul. Ea era de fel din Blackrod, de unde se trage familia noastră, și tot acolo locuiește singură acum. Unii spun că s-au certat, dar, în orice caz, John Gregory și-a luat în cele din urmă o altă femeie, pe care a cunoscut-o în capătul dinspre miazănoapte al Comitatului, și a adus-o cu el în miazăzi. Numele acesteia este Margery Skelton, o vrăjitoare faimoasă. Oamenii din partea locului o știu de Meg, și, în timp, ea a devenit temută și urâtă pe tot cuprinsul Mlaștinii Anglezarke și prin toate târgurile și satele din sudul Comitatului.

N-am zis nimic. Știam că se aștepta să fiu șocat. Eram, de tot ce-mi spunea el, dar faptul că răsfoisem jurnalul Vraciului, acasă, în Chipenden, mă pregătise pentru partea cea mai rea.

Părintele Cairns pufni din nou zgomotos, apoi își drese glasul, din adâncul gâtlejului.

— Știi față de care dintre cei șase frați ai săi a greșit John Gregory?

Ghicisem deja.

— Față de părintele Gregory.

— În familiile cucernice, precum familia Gregory, este o tradiție ca unul dintre fii să intre în rândurile Bisericii. Când John s-a decis de consacrarea sa, un alt frate i-a luat locul și a început să se pregătească pentru preoție. Da, Thomas, acela a fost părintele Gregory, fratele nostru, pe care l-am îngropat astăzi. Își pierduse logodnica și își pierduse și fratele. Ce altceva putea face decât să se întoarcă spre Dumnezeu?

Când intrasem, catedrala era aproape pustie, dar, în timp ce vorbeam, începusem să aud zgomote de dincolo de cabina confesionalului. Erau zgomote de pași și un murmur din ce în ce mai puternic de voci. Acum, deodată, un cor începu să cânte. Trecuse cu mult de ora șapte, iar soarele probabil apusese deja. M-am hotărât să găsesc o scuză și să plec, dar tocmai când am deschis gura, l-am auzit pe părintele Cairns ridicându-se în picioare.

— Vino cu mine, Thomas, zise el. Vreau să-ți arăt ceva.

L-am auzit apoi deschizând ușa și ieșind din confesional, așa că l-am urmat.

M-a condus spre altarul unde, dirijat de un alt preot, aliniat pe trei rânduri de câte zece, un cor de băieți de altar stătea pe trepte. Fiecare dintre ei purta o sutană neagră și un stihar.

Părintele Cairns se opri și își așeză mâna bandajată pe umărul meu drept.

— Ascultă-i, Thomas. Nu seamănă glasurile lor cu ale îngerilor din cer?

Nu auzisem niciodată un înger cântând, așa că nu-i puteam răspunde, dar cu siguranță scoteau sunete mai plăcute decât tatăl meu, care obișnuia să înceapă să cânte când ne apropiam de sfârșitul mulsului. Vocea lui era destul de spartă cât să facă și laptele să se acrească.

— Ai fi putut fi și tu un băiat din acest cor, Thomas. Dar acum e prea târziu. Vocea ta a început deja să se îngroașe și o șansă de a-i sluji Domnului s-a irosit.

Avea dreptate în această privință. Cei mai mulți dintre băieții din cor erau mai mici decât mine ca vârstă, iar glasurile lor erau mai curând de fete decât de băieți. Oricum, când cântam, nu eram mai breaz ca tata.

— Totuși, mai sunt și alte lucruri pe care le-ai putea face. Hai să-ți arăt...

M-a condus dincolo de altar, pe o ușă și pe un culoar lung. Apoi am ieșit afară, în grădina din spatele catedralei. Ei bine, ca întindere, era mai curând un ogor decât o grădină, în care creșteau mai mult legume decât flori și trandafiri.

Deja începuse să se întunece, dar mai era destulă lumină cât să văd un gard de măceș în depărtare, și lespezile mormintelor din cimitir conturându-se prin el. Acolo, departe, un preot stătea în genunchi, scoțând buruienile cu o săpăligă. Și era așa o grădină mare și doar o săpăligă mică!

— Vii dintr-o familie de fermieri, Thomas. Este o muncă bună, cinstită. O să te simți ca acasă muncind aici, zise el, arătând către preotul îngenuncheat.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să fiu preot, i-am răspuns eu, fără șovăială.

— Oh, n-ai putea s-ajungi niciodată preot! zise părintele Cairns, cu glasul plin de uimire și indignare. Ai fost mult prea aproape de diavol ca să mai poți s-o faci și acum trebuie să te supraveghezi îndeaproape, pentru tot restul zilelor tale, ca să nu aluneci înapoi. Nu, bărbatul acela este un frate.

— Un frate? am întrebat eu, nedumerit, gândindu-mă la vreun membru de-al familiei sale ori ceva pe-aproape. Preotul zâmbi.

— Într-o catedrală mare cum e asta, preoții au asistenți care le oferă ajutorul. Noi îi numim frați, pentru că, deși nu pot oficia sfintele slujbe, pot îndeplini alte sarcini importante și fac parte tot din familia Bisericii. Fratele Peter este grădinarul nostru și este foarte priceput în îndeletnicirea lui. Ce spui, Thomas? Ți-ar plăcea să fii un frate?

Știam totul despre ce însemna să fii un frate. Fiind cel mai mic din șapte, mi se dădeau de făcut toate sarcinile pe care niciun altul nu le voia. Se părea că la fel stăteau lucrurile și aici. În orice caz, eu aveam deja o meserie și nu credeam ceea ce-mi spusese părintele Cairns despre diavol și despre Vraci. Mă pusese un pic pe gânduri, dar în adâncul sufletului meu știam că nu putea fi adevărat. Domnul Gregory era un om bun.

Se întunecase mai tare și se lăsase frigul, așa că mi-am zis că venise timpul să plec.

— Îți mulțumesc pentru că ai stat de vorbă cu mine, părinte, am zis eu, dar acum ai putea să-mi spui, te rog, despre pericolul care îl paște pe domnul Gregory?

— Toate la timpul lor, Thomas, îmi zise el, cu un ușor zâmbet.

Ceva din acel zâmbet mi-a șoptit că fusesem dus de nas. Nu avusese nici cea mai mică intenție să-l ajute pe Vraci.

— O să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, dar acum trebuie să mă întorc, altminteri rămân fără masa de seară, i-am zis eu.

Mi se părea o scuză convingătoare, în clipa aceea. El n-avea de unde să știe că posteam pentru că trebuia să fiu pregătit să înfrunt Urgia.

— Avem de mâncare pentru tine aici, Thomas, zise părintele Cairns. De fapt, ne-ar plăcea să rămâi la noi, în noaptea asta.

Alți doi preoți ieșiră pe ușa laterală și se îndreptară către noi. Erau niște oameni cât muntele și nu-mi plăcu expresia de pe chipurile lor.

Apoi a fost prea târziu, pentru că preoții mă încadrasă, unul de-o parte și altul de cealaltă, apucându-mă strâns de braț între cot și umăr. Nu m-am zbătut să scap, pentru că n-avea niciun rost. Mâinile lor erau mari și grele, iar eu simțeam că, dacă mai stăteam mult pe loc, aveam să mă afund în pământ. Preoții m-au dus înapoi, în sacristie.

— E spre binele tău, Thomas, zise părintele Cairns, venind după noi, înăuntru. Inchizitorul îl va aresta pe Vraci în noaptea asta. O să aibă parte de o judecată, bineînțeles, dar rezultatul este sigur. Va fi găsit vinovat de cârdășie cu diavolul și va fi ars pe rug. De aceea nu te pot lăsa să te întorci la el. Pentru tine mai există o șansă. Ești încă un băiat, iar sufletul tău mai poate fi salvat fără foc. Dacă însă ai fi găsit alături de el când va fi arestat, ai suferi aceeași soartă. Cum spuneam, e spre binele tău.

— Bine, dar este vărul dumitale! am izbucnit eu. Este rudă cu dumneata. Cum poți să faci una ca asta? Lasă-mă să mă duc să-l previn.

— Să-l previi? repetă părintele Cairns. Crezi că eu n-am încercat să-l previn? Îl previn de o viață. Acum trebuie să mă gândesc însă mai degrabă la sufletul decât la trupul lui. Flăcările o să-l purifice. Prin durere, sufletul său poate fi mântuit. Nu vezi? O fac tocmai ca să-l ajut, Thomas. Sunt lucruri mult mai importante decât scurta noastră existență pe lumea asta.

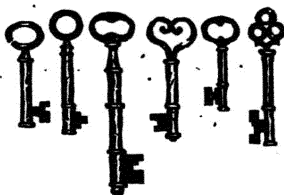
— L-ai trădat! Și e rudă de aceeași carne și același sânge cu dumneata. I-ai spus Inchizitorului că suntem aici!

— Nu despre amândoi, numai despre John. Așadar, alătură-te nouă, Thomas. Sufletul tău va fi purificat prin rugăciuni, iar viața ta nu va mai fi în pericol. Ce spui?

Nu avea niciun rost să mă cert cu cineva care era atât de convins că are dreptate, așa că n-am mai pierdut timpul. Singurul sunet care se mai auzea era ecoul pașilor noștri și zornăitul cheilor în timp ce mă duceau, din ce în ce mai departe, în întunecimile catedralei.

CAPITOLUL 7 EVADAREA ȘI PRINDEREA

M-au încuiat într-o încăpere mică și jilavă, fără nicio fereastră și fără să-mi aducă mâncarea despre care pomeniseră. În chip de pat exista doar o mână de paie. Când ușa s-a închis în urma mea, am rămas nemișcat, în beznă, ascultând cheia care se întorcea în broască și ecoul pașilor stingându-se în lungul coridorului.

Era prea întuneric și ca să-mi văd mâinile sub ochi, dar asta nu mă îngrijora prea tare. După aproape șase luni petrecute ca ucenic al Vrăciului devenisem cu mult mai curajos. Fiind al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, dintotdeauna văzusem lucruri pe care ceilalți nu le puteau

vedea, dar Vraciul mă învățase că în marea lor majoritate, nu-mi puteau face prea mult rău. Era o catedrală veche și sub grădină exista un mare cimitir, ceea ce însemna că era firesc să bântuie niște creaturi pe acolo — niște spirite care nu-și găsiseră liniștea, precum stafiile și duhurile — dar nu-mi era teamă de ele.

Nu, ce mă speria cel mai mult era Urgia din catacombele de dedesubt! Mă paraliza gândul că putea pătrunde în mintea mea. Cu siguranță nu voiam să trec prin așa ceva. Iar dacă acum demonul era atât de puternic pe cât bănuia Vraciul, însemna că știa precis ce se întâmplă. Era lesne de bănuț că tot Urgia îl schimbase și pe părintele Cairns, întorcându-l împotriva propriului său văr. Poate că își înfăptuia relele printre preoți și le asculta discuțiile. Ținea morțiș să afle cine eram eu și unde mă aflam și cu siguranță nu avea să se arate prea prietenos, ca să spun așa.

Bineînțeles, nu îmi pusesem în gând să rămân toată noaptea acolo. Vedeți dumneavoastră, încă mai aveam cele trei chei în buzunarul meu și voiam să mă folosesc de cea specială, pe care o meșterise Andrew. Părintele Cairns nu era singurul care juca necinstit, cu ași ascunși în mânecă.

Cheia nu m-ar fi ajutat să ajung dincolo de Poarta de Argint, pentru că era nevoie de una mult mai complicată și mai bine lucrată ca să deschidă încuietoarea aceea, dar știam că putea să-mi deschidă drumul spre culoar și, apoi, pe oricare altă ușă, afară din catedrală. Trebuia doar să aștept o vreme, până când toată lumea ar fi adormit, ca să mă pot furișa. Dacă aș fi pornit prea devreme, probabil aș fi fost prins. Pe de altă parte, dacă amânam prea mult, aș fi ajuns prea târziu ca să-l mai previn pe Vraci și aș fi putut primi și o vizită de la Urgie. Iată, așadar, un calcul asupra căruia nu-mi îngăduiam să dau greș.

Când întunericul s-a înstăpânit pe deplin, iar zgomotele de afară s-au stins, am hotărât să-mi încerc norocul. Cheia s-a învârtit în broască fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență, dar, chiar înainte de a deschide ușa, am auzit niște pași. Am înghețat și mi-am ținut respirația, dar, treptat, pașii s-au pierdut în depărtare și totul a reintrat în tăcere.

Am așteptat mult timp, ciulind urechea cu toată atenția. În cele din urmă, mi-am tras aer în piept și am crăpat ușurel ușa. Din fericire, s-a deschis fără niciun

scârțâit și am pășit afară, pe culoar, oprindu-mă și ascultând din nou.

Nu știam foarte sigur dacă mai rămăsese cineva prin catedrală și prin acareturile sale. Probabil se întorseseră cu toții în casa cea mare a preoților? Dar era greu de crezut că nu lăsaseră pe nimeni de pază, așadar am mers în vârful picioarelor de-a lungul culoarului întunecat, temându-mă să nu fac vreun zgomot cât de mic.

Când am ajuns la ușa laterală a sacristiei, am tresărit, surprins. Nu aveam nevoie de cheia mea. Era deja descuiată.

Cerul era senin acum și răsărise luna, scaldând aleea într-o lumină de argint. Am făcut vreo câțiva pași afară, mișcându-mă cu precauție. Abia atunci am simțit pe cineva în spatele meu; cineva care stătea lângă ușă, ascuns în umbra unuia dintre marii contraforți de piatră, care propteau până sus laturile catedralei.

Pentru o clipă, am înghețat. Apoi, cu inima bătându-mi tare de puteam s-o aud, m-am întors încet pe călcâie. Silueta din umbră păși în lumina lunii. L-am recunoscut imediat. Nu era preot, ci fratele pe care-l văzusem mai devreme în genunchi, plivind grădina.

Tras la față, fratele Peter era aproape chel, cu doar un tiv subțire de păr alb pe sub urechi.

Deodată vorbi.

— Anunță-l pe magistrul tău, Thomas, zise el. Du-te repede! Plecați amândoi din orașul ăsta, cât încă mai puteți!

N-am răspuns. Doar m-am întors și-am rupt-o la fugă pe potecă, alergând cât mă țineau puterile. M-am oprit doar când am ajuns în labirintul străzilor. Apoi mi-am potrivit pasul cât să nu atrag prea mult atenția asupra mea, întrebându-mă oare de ce fratele Peter nu încercase să mă oprească. Nu era asta datoria lui? Nu fusese el lăsat de pază?

Dar n-am avut timp să chibzuiesc cum se cuvine la această problemă. Trebuia să-l previn pe Vraci despre trădarea vărului său, mai înainte de a fi prea târziu. Nu știam hanul la care trăsesse Vraciul, dar mi-am spus că probabil îl știa fratele lui. Era un punct de pornire, pentru că văzusem unde era Poarta Călugărului — una dintre străzile pe care le străbătusem de la un capăt la altul, când căutasem un han —, așadar atelierul lui Andrew nu avea să fie prea greu de găsit. M-am grăbit să străbat străzile pietruite, conștient că nu mai aveam

prea mult timp, că Inchizitorul și oamenii săi trebuia să fi pornit deja la drum.

Poarta Călugărului era o stradă largă, în pantă, cu două rânduri de prăvălii, unde am găsit-o cu ușurință pe a lăcătușului. Numele de deasupra intrării prăvăliei anunța ANDREW GREGORY, dar clădirea era cufundată în întuneric. A trebuit să bat de trei ori până când o lumină a pâlpâit în camera de la etaj.

Andrew deschise ușa și ridică o lumânare spre fața mea. Era îmbrăcat într-o cămașă lungă de noapte, iar pe față avea zugrăvit un vălmășag de expresii. Arăta buimac, furios și înfricoșat.

— Fratele dumitale este în primejdie, i-am spus eu, încercând să vorbesc cât mai în șoaptă. L-aș fi anunțat chiar eu, dar nu știu unde stă...

Mi-a făcut semn să intru fără vreun cuvânt și m-a condus în atelier. Pereții erau căptușiți cu chei și încuieri de toate formele și mărimile posibile. Am văzut o cheie uriașă, lungă cât antebrațul meu, și m-am întrebat ce mărime o avea lacătul la care se potrivea. Fără să pierd vremea, i-am povestit ce se întâmplase.

— I-am spus că e un prost dacă rămâne aici! exclamă el, bușind cu pumnul într-o masă de lucru. Și blestemat

să fie acel trădător cu două fețe de văr al nostru! Am știut tot timpul că nu era de încredere. Urgia trebuie să fi pus gheara pe el, în cele din urmă, scrântindu-i mințile ca să-l dea la o parte pe John din calea sa — singura ființă din întreg Comitatul care încă mai reprezintă o adevărată amenințare pentru el!

Urcă în odaia sa, dar nu-i luă mult să se îmbrace. Curând, porneam înapoi împreună, pe străzile pustii, îndreptându-ne pe cel mai scurt drum către catedrală.

— Stă la Scriptura și Lumânarea, murmură Andrew Gregory, clătinând din cap. De ce Dumnezeu nu ți-o fi spus asta? Ai fi putut scuti timp, ducându-te direct acolo. Să sperăm că n-am întârziat prea mult!

Dar întârziaserăm. I-am auzit de la vreo câteva străzi distanță: vocile furioase ale mai multor bărbați și cineva bătând cu pumnul într-o ușă, destul de tare cât să scoale și morții din somn.

Ne-am uitat de după un colț, având grijă să nu fim zăriți la rândul nostru. Nu puteam face nimic. Inchi-zitorul însuși era de față, călare pe uriașul lui cal, și avea vreo douăzeci de oameni înarmați sub comanda sa. Toți aveau ciomege și câțiva își scosese răbiile din teacă, de parcă s-ar fi așteptat să întâmpine rezistență. Unul dintre ei bătu din nou în ușă cu mânerul sabiei.

— Deschideți! Deschideți! Hai mai repede! strigă el. Altfel o să sparg ușa!

Se auziră zgomote de ivăre trase și hangiuul apăru în prag, în cămașă de noapte, ținând un felinar în mână. Arăta aiurit, de parcă tocmai fusese trezit dintr-un somn foarte adânc. Văzu înaintea sa doar primii doi oameni, nu și pe Inchizitor. Probabil de aceea făcu o mare greșală: începu să protesteze și să amenințe.

— Ce-nseamnă asta? răcni el. Nu mai poate omul să se bucure de somn după o zi de muncă grea? Să tulburi liniștea la ora asta din noapte! Îmi cunosc drepturile. Există legi împotriva unor astfel de fapte.

— Neghiobule! tună Inchizitorul, îndemnându-și calul mai aproape de ușă. *Eu* sunt legea! Un vrăjitor doarme sub acoperișul tău. Un slujitor al diavolului! Să adăpostești un bine-cunoscut vrăjmaș al Bisericii se pedepsește cu cea mai mare asprime! Dă-te la o parte sau plătești cu viața!

— Iertare, stăpâne. Iertare! se tângui hangiuul, ridicându-și mâinile a implorare, cu groaza întipărită pe față.

Drept răspuns, Inchizitorul le făcu semn oamenilor săi, care-l înșfăcară pe hangiu. Fără multă vorbă, omul fu târât în stradă și pus la pământ.

Atunci, cu tot dinadinsul, cu toată cruzimea-i zugrăvită pe chip, Inchizitorul își mână armăsarul peste hangiu. O copită se înfipse puternic în piciorul omului și am auzit limpede osul trosnind. Mi-a înghețat sângele în vine. Bietul nenorocit zăcea la pământ, gemând, în vreme ce patru dintre gardieni dădeau buzna în casă; bocancii lor tropăiră greoi în sus, pe scara de lemn.

Când îl târără pe Vraci afară, mi se păru îmbătrânit și firav. Poate și puțin speriat, deși era prea departe ca să fiu sigur.

— Ei bine, John Gregory, al meu ești, în sfârșit! strigă Inchizitorul, cu glas strident și arogant. Oasele astea uscate ale tale or să ardă bine!

Vraciul nu-i răspunse. I-am privit cum îi legau mâinile la spate și-l duceau de-a lungul străzii.

— Atâția ani, ca să ajungă la asta, murmură Andrew. A vrut mereu numai binele. Nu merită să fie ars de viu.

Mie nu-mi venea să cred că toate acestea se întâmplau de-adevăratelea. Aveam un nod în gât, atât de dureros încât, până să dispară Vraciul din vedere, la primul colț de stradă, n-am putut vorbi.

— Trebuie să facem ceva! am zis eu, în cele din urmă.

Andrew clătină din cap, foarte abătut.

— Ei bine, băiete, stoarce-ți tu creierii și apoi spune-mi și mie ce-am putea face. Pentru că eu n-am nicio idee. Mai bine vii cu mine acasă și, de cum se crapă de ziuă, pleci cât mai departe poți de locul ăsta.

CAPITOLUL 8 CE A POVESTIT FRATELE PETER

Bucătăria era în spatele casei, dând către o curte mică, pavată cu dale de piatră. Când cerul se mai luminează, Andrew îmi oferi ceva de mâncare. Nu era cine știe ce, doar un ou și o felie de pâine prăjită. I-am mulțumit, dar am refuzat, fiindcă tot mai posteam. Să fi mâncat ar fi însemnat că acceptam faptul că Vraciul era pierdut și că nu aveam să mai înfruntăm împreună Urgia. Oricum, nu-mi era deloc foame.

Făcusem precum mă îndemnase Andrew. De când Vraciul fusese arestat, îmi petrecusem fiecare clipă gândindu-mă cum am fi putut să-l salvăm. M-am gândit și la Alice, de asemenea. Dacă nu făceam ceva, amândoi aveau să fie arși de vii.

— Sacul domnului Gregory a rămas în odaia mea de la Taurul Negru, mi-am amintit eu deodată, întorcându-mă către lăcătuș. Iar el trebuie să fi lăsat toiagul și pelerinele noastre în odaia lui, de la han. Cum le luăm înapoi?

— Mda, iată o treabă la care te pot ajuta, zise Andrew. Este prea periculos pentru oricare dintre noi doi să mergă după ele, dar știu pe cineva care le-ar putea aduce pentru tine. O să mă îngrijesc de asta, mai târziu.

În timp ce-l priveam pe Andrew mâncând, începu să bată un clopot în depărtare. Avea o singură notă, mohorâtă, și între fiecare două bătăi se scurgea o lungă tăcere. Suna a doliu, ca dangătul unui clopot funerar.

— E de la catedrală? am întrebat eu.

Andrew dădu din cap și continuă să-și mestece dumaticatul, foarte încet. Părea să aibă la fel de puțină poftă de mâncare ca și mine.

Mă întrebam dacă acel clopot chema oamenii la vreo slujbă de dimineață, dar, mai înainte să-mi rostesc gândul cu voce tare, Andrew sfârși de înghițit bucata de pâine și-mi spuse:

— Anunță încă o moarte la catedrală sau la vreo altă biserică din oraș. Ori aici, ori în altă parte din Comitat

a murit vreun preot și vestea a sosit acum. A devenit un sunet obișnuit la noi, în ultimele zile. Mă tem că orice preot care pune sub semnul întrebării întunericul și stricăciunea din orașul nostru are foarte curând parte de dangătul acesta.

M-am înfiorat.

— Toată lumea din Priesttown știe că Urgia este pricina acestor vremuri negre? l-am întrebat eu. Sau numai preoții?

— Urgia este destul de bine cunoscută. În împrejurimile catedralei, cei mai mulți oameni și-au zidit ușile pivnițelor, iar frica și superstiția domnesc nestingerite. Cine i-ar putea învinovăți pe orășeni, când nici pe preoți nu se mai pot bizui să-i apere? Nu-i de mirare că evlavioșilor le slăbește credința, zise Andrew, clătinând trist din cap.

— Ai terminat cheia? l-am întrebat eu.

— Da, răspuse el, dar bietul John n-o să mai aibă nevoie de ea acum.

— Am putea s-o folosim noi, am zis eu, vorbind repede, astfel încât să pot termina ce aveam de spus înainte să mă oprească. Tunelele catacombelor trec drept pe sub catedrală și prezbiteriu, așa că ar putea fi

o cale de a ajunge la acestea. Am putea aștepta până se întunecă și toată lumea se culcă, și apoi să intrăm în clădirea în care se află Vraciul.

— E o prostie, zise Andrew, scuturând din cap. Prezbiteriul este uriaș, cu o puzderie de încăperi, atât deasupra, cât și sub pământ. Și noi nici măcar nu știm unde sunt ținuți prizonierii. În plus de asta, sunt păziți de oameni înarmați. Vrei să arzi și tu de viu? Eu unul sunt sigur că nu vreau.

— Merită o încercare, am stăruit eu. Ei nu se așteaptă să intre cineva în casă venind de dedesubt, cu Urgia acolo. O să avem surpriza de partea noastră și poate că paznicii or să fie adormiți.

— Nu, zise Andrew, clătinându-și capul cu hotărâre. E o nebunie. Nu merită să riscăm încă două vieți.

— Atunci dă-mi mie cheia și am s-o fac eu.

— N-ai să găsești niciodată calea fără mine. Este un adevărat labirint de tunele acolo jos.

— Asta înseamnă că dumneata știi drumul? am zis eu. Ai mai fost vreodată pe acolo?

— Da, știu drumul până la Poarta de Argint. Dar ea este cel mai îndepărtat punct până la care am vrut vreodată să merg. Și sunt douăzeci de ani de când am

coborât acolo, împreună cu John. Creatura aceea de jos aproape că l-a omorât atunci. Ar fi putut să ne omoare pe amândoi. L-ai auzit pe John: se preschimbă, dintr-un simplu spirit se întrupează în Dumnezeu știe ce. Putem întâlni orice acolo jos. Lumea vorbea despre niște câini negri și feroși, care-și arată colții uriași, despre șerpi veninoși. Nu uita că Urgia îți poate citi gândurile și poate lua înfățișarea celor mai cumplite spaime ale tale. Nu, e prea periculos. Nu știu care soartă e mai rea — să fii ars de viu pe rug de către Inchizitor sau strivit până-ți dai duhul de către Urgie. Nu este o alegere pentru un băiat de vârsta ta.

— Nu-ți face griji pentru asta, am zis eu. Dumneata ocupă-te de încuietori, iar eu o să-mi fac meseria mea.

— Dacă fratele meu n-a putut să-l biruie, tu ce nădăjduiești? El era pe atunci în floarea tinereții, iar tu acum ești doar un băiat.

— Nu sunt atât de smintit încât să încerc să nimicesc eu Urgia, i-am zis. O să fac doar atât cât este nevoie ca să-l eliberez pe Vraci.

Andrew clătină din cap.

— De cât timp ești la el în ucenicie?

— De aproape șase luni, am răspuns eu.

— Ei bine, zise Andrew, asta spune totul, nu-i așa? Intenția ta e bună, dar n-am face decât să înrăutățim lucrurile.

— Vraciul mi-a spus că moartea pe rug este cumplită. Cea mai rea dintre toate. De aceea nu este de acord să ardă vreo vrăjitoare. O să-l lași tocmai pe el să sufere una ca asta? Te rog, trebuie să-l ajuți. Este ultima lui șansă.

De data aceasta, Andrew nu mai zise nimic. Rămase multă vreme adâncit în gânduri. Când se ridică de pe scaunul său, îmi spuse doar că ar fi mai bine să stau ascuns.

Ăsta mi s-a părut un semn bun. Cel puțin nu mă trimisese să-mi fac bagajele.

Am stat pe scaun, în odaia din spate, pocnindu-mi călcâiele, în timp ce dimineața se scurgea cu încetineală. Nu închiseseam o clipă ochii și eram obosit, dar somnul era ultimul lucru la care-mi stătea capul, după întâmplările de peste noapte.

Andrew lucra. Cea mai mare parte a timpului îl auzeam în atelierul său, dar uneori mai răsuna clinchetul clopoțelului de la ușă, când vreun client intra sau ieșea din prăvălie.

Cu puțin înainte de amiază, Andrew se întoarse în bucătărie. Pe chipul lui se citea o expresie nouă. Părea gânditor. Și, chiar în spatele lui, mai venea cineva!

Am sărit în picioare, gata s-o zbughesc, dar ușa din spate era încuiată și cei doi bărbați se aflau între mine și cealaltă ușă. Apoi, l-am recunoscut pe vizitator și m-am calmat. Era fratele Peter, care aducea sacul Vraciului, toiagul și pelerinele noastre.

— E în regulă, băiete, zise Andrew, înaintând și punând o mână pe umărul meu, ca să mă liniștească. Lasă privirea asta înfricoșată și așază-te înapoi pe scaun. Fratele Peter ne este prieten. Uite, ți-a adus lucrurile lui John!

El zâmbi și îmi întinse sacul, toiagul și pelerinele. Le-am primit, cu un semn de mulțumire din cap, și le-am pus într-un colț, înainte să mă așez la loc. Amândoi bărbații și-au tras câte un scaun de la masă și s-au așezat în fața mea.

Fratele Peter era un om care-și petrecuse cea mai mare parte a vieții în aer liber, iar pielea de pe creștetul pleșuv îi era asprită de la vânt și soare, ba chiar căpătase o nuanță mai întunecată. Era la fel de înalt cât Andrew, dar nu se ținea la fel de drept. Spatele și umerii săi erau

aplecați, probabil de la prea mulții ani de scurmat în pământ cu săpăliga. Nasul era cel mai izbitor element al feței sale; era coroiat ca un plisc de cioară, dar ochii erau foarte depărtați și aveau o sclipire blândă. Instinctele mele îmi spuneau că era un om bun.

— Ei bine, zise el, ai avut noroc că eu am făcut rondul azi-noapte și nu unul dintre ceilalți, căci te-ai fi trezit înapoi în celula aceea! Chiar și așa, părintele Cairns m-a chemat îndată după ce s-a luminat de ziuă și am avut de răspuns la câteva întrebări neplăcute. N-a fost prea bucuros și nu sunt sigur că o să mă lase în pace!

— Îmi pare rău, am zis eu.

Fratele Peter zâmbi.

— Nu-ți face griji, băiete. Sunt doar un grădinar cu faima de-a fi tare de urechi. N-o să-și bată multă vreme capul cu mine. Nu când Inchizitorul are deja atâția alții, gata pregătiți pentru rug!

— De ce m-ai lăsat să scap? l-am întrebat eu.

Fratele Peter își înălță sprâncenele.

— Nu toți preoții sunt sub stăpânirea Urgiei. Știi că este vărul tău, zise el, întorcându-se spre Andrew, dar eu n-am încredere în părintele Cairns. Cred că Urgia a pus gheara pe el.

— M-am gândit și eu la asta, zise Andrew. John a fost trădat și sunt sigur că Urgia se află în spatele întregii afaceri. Demonul știe că John este o amenințare pentru el, așa că se folosește de slabul nostru văr ca să se descotorosească de John.

— Da, cred că ai dreptate. I-ai observat mâna? El zice că s-a bandajat pentru că s-a ars cu o lumânare, dar părintele Hendle avea o rană cam în același loc, după ce Urgia l-a luat în stăpânire. Cred că părintele Cairns îi dă creaturii sângele său.

Trebuie să fi făcut o mutră îngrozită, pentru că fratele Peter s-a apropiat și și-a petrecut brațul peste umerii mei.

— Nu te speria, fiule. Au mai rămas totuși vreo câțiva oameni buni în catedrala aceea și oi fi eu doar un frate inferior, dar mă socotesc unul dintre cei drepți și îndeplinesc lucrarea Domnului ori de câte ori pot. O să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să vă ajut, pe tine și pe magistrul tău. Întunericul încă n-a învins! Așa că hai să trecem la treabă! Andrew mi-a spus că ești destul de curajos ca să cobori în catacombe. Este adevărat? mă întrebă el, frecându-și gânditor vârful nasului.

— Cineva trebuie s-o facă, așa că eu sunt gata să încerc, i-am răspuns eu.

— Și dacă dai ochii cu...

N-a sfârșit propoziția. Era de parcă nu îndrăznea să rostească „Urgia”.

— Ți-a spus cineva cu ce anume ai putea da ochii? Despre schimbarea înfățișării, despre citirea gândurilor și despre...

Șovăi și se uită peste umăr mai înainte de a șopti:

— Tescuire?

— Da, am auzit, am zis eu, cu un ton care suna mult mai încrezător decât mă simțeam. Dar există câteva lucruri cu care mă pot apăra. Nu-i place argintul...

Am deschis sacul Vrăciului, am scotocit prin el și le-am arătat apoi lanțul de argint.

— Aș putea să-l leg cu ăsta, am zis eu, uitându-mă drept în ochii fratelui Peter și încercând să nu clilesc.

Cei doi bărbați schimbă o privire între ei, iar Andrew zâmbi.

— Ai exersat mult, nu-i așa? mă întrebă el.

— Ore în șir, i-am răspuns eu. Este un stâlp în grădina domnului Gregory, de la Chipenden. Pot să arunc lanțul ăsta peste el de la opt picioare distanță și să-l înfășor în jurul lui de nouă ori din zece.

— Ei bine, dacă izbutești cumva să treci de creatură și să ajungi la prezbiteriu în noaptea asta, vei avea o

singură împrejurare de partea ta. Va fi, cu siguranță, mai liniște ca de obicei, zise fratele Peter. Noaptea trecută, s-a întâmplat să moară cineva la catedrală, așa că trupul se află deja acolo și nu afară din oraș. În noaptea asta, toți preoții vor fi în jurul lui, la priveghi.

Din lecțiile mele de latină, știam că „a priveghea” însemna „a sta treaz”. Asta nu mă lămură totuși cu ce urma să se ocupe ei.

— Spun rugăciuni și veghează asupra mortului, zise Andrew, zâmbind când văzu nedumerirea de pe fața mea. Cine a murit, Peter?

— Bietul părinte Roberts. Și-a luat zilele. S-a aruncat de pe acoperiș. Cu asta, sunt deja cinci sinucideri pe anul acesta, zise el, aruncând o privire spre Andrew, apoi uitându-se din nou drept în ochii mei. Pătrunde în mințile lor, vezi tu. Îi silește să facă lucruri ce sunt împotriva lui Dumnezeu și împotriva conștiinței lor. Și asta este un lucru foarte rău pentru un preot care a luat calea Bisericii pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Așa că, atunci când nefericitul nu mai poate îndura, uneori își ia viața. Iar aceasta este o faptă groaznică. Să-ți curmi viața este un păcat de moarte, iar preoții știu că nu vor mai ajunge niciodată în Rai, că niciodată nu vor mai fi

cu Dumnezeu. Gândește-te cât de chinuitor trebuie să fie ca să te împingă la una ca asta! Dacă măcar am putea scăpa de răul ăsta cumplit mai înainte ca în orașul acesta să nu mai rămână nimic bun pe care să-l strice el.

Se lăsă o scurtă tăcere, de parcă fiecare își așeza gândurile sale, dar atunci i-am zărit buzele fratelui Peter mișcându-se și am presupus că probabil se ruga pentru bietul preot mort. Când își făcu semnul crucii, am fost sigur.

Apoi, cei doi bărbați schimbă iarăși o privire și amândoi dădură din cap. Fără să vorbească, ajunseseră la o înțelegere.

— O să merg cu tine până la Poarta de Argint, zise Andrew. După aceea, fratele Peter s-ar putea să fie în stare să te ajute...

Mergea și fratele Peter cu noi? Trebuie să fi citit expresia de pe fața mea, pentru că își ridică ambele mâini, zâmbi și clătină din cap.

— Oh, nu, Tom. Îmi lipsește curajul să pun piciorul în catacombe. Nu, ceea ce Andrew a vrut să spună este că te pot ajuta în alt fel, și anume dându-ți îndrumări. Vezi tu, există o hartă a tunelelor. Este înrămată și atârnată

chiar pe partea interioară a ușii prezbiteriului — aceea care dă în grădină. Am pierdut numărul orelor petrecute acolo, așteptând să coboare unul dintre preoți și să-mi transmită însărcinările pentru ziua respectivă. De-a lungul anilor, am ajuns să cunosc fiecare pătrățică din harta aceea. Vrei să-ți notezi sau ții minte?

— Am o memorie bună, i-am spus eu.

— Bine, dar să-mi spui dacă vrei să repet ceva. Așa cum zicea și Andrew, el o să te călăuzească până la Poarta de Argint. Odată ce treci de ea, ține-o tot înaintea până se bifurcă tunelul. Ia-o pe culoarul din partea ta stângă, până ce dai de niște trepte. Acestea conduc către o ușă, dincolo de care se află marea chelărie, pivnița de vinuri a prezbiteriului. O să fie încuiată, dar asta n-ar trebui să fie o problemă când ai un prieten ca Andrew. Există numai o ușă care dă afară din pivniță și se află la capătul zidului, lângă colțul din partea dreaptă.

— Dar Urgia n-ar putea să mă urmărească până în pivnița de vinuri și să scape pe acolo? am întrebat eu.

— Nu, nu poate părăsi catacombele decât prin Poarta de Argint, așa că ești chiar în siguranță odată ce ai intrat pe ușa aceea, spre pivnița de vinuri. Acum,

mai înainte de a pleca din pivniță, trebuie să mai faci ceva. Există un chepeng în tavan, în partea stângă de ușă. Dă afară, spre cărarea ce ocolește zidul de la nord al catedralei — îl folosesc de obicei oamenii care se ocupă cu proviziile, pentru a coborî vinul și berea în pivniță. Descuie-l înainte de a face un pas mai departe. S-ar putea dovedi o cale de scăpare mai rapidă decât s-o iei înapoi până la poartă. E limpede până acum?

— N-ar fi mai ușor să folosesc chepengul și ca să cobor? am întrebat eu. Așa aș putea ocoli Poarta de Argint și aș evita întâlnirea cu Urgia!

— Mi-ar fi plăcut să poată fi atât de simplu, zise fratele Peter. Dar este prea periculos. Chepengul se vede din drum și din prezbiteriu. Te-ar putea zări cineva când intri.

Am dat din cap, gânditor.

— Deși nu poți s-o folosești ca să intri, mai există un motiv serios pentru care ar trebui totuși să încerci să ieși pe calea aceea, zise Andrew. Nu vreau ca John să riște să se afle din nou față în față cu Urgia. Vezi tu, acolo, jos, cred că îi e frică — atât de frică încât nu-i e cu putință să învingă...

— Frică? am sărit eu, cu indignare. Domnului Gregory nu îi e frică de nimic din ceea ce aparține Întunericului.

— Ce-i drept, n-ar recunoaște-o, continuă Andrew. De asta poți fi sigur. Probabil că n-ar recunoaște-o nici în sinea lui. Dar a fost blestemat, mai demult, și...

— Domnul Gregory nu crede în blesteme, l-am întrerupt eu din nou. Ți-a spus asta și dumitale.

— Dacă m-ai lăsa să vorbesc până la capăt, ți-aș explica, stăruie Andrew. Este un blestem periculos și puternic. Cel mai mare din câte au existat vreodată. Trei cete întregi de vrăjitoare din Pendle și-au dat mâna ca să-l facă. John s-a amestecat prea mult în treburile lor, așadar au lăsat deoparte certurile și supărările dintre ele și l-au blestemat. Au adus jertfă de sânge și mai mulți nevinovați au fost sacrificați. S-a întâmplat de Noaptea Valpurgiei, în ajun de întâi mai, acum douăzeci de ani, și după asta i l-au trimis scris cu sânge pe o bucată de pergament. O dată mi-a spus chiar el ce scria acolo: *O să mori într-un loc întunecat, departe sub pământ, fără niciun prieten alături!*

— Catacombe..., am zis eu, într-o șoaptă care abia s-a auzit. Dacă înfrunța Urgia singur, jos, în catacombe, atunci condițiile blestemului ar fi fost îndeplinite.

— Da, catacombe, zise Andrew. Cum spuneam, scoate-l afară prin chepeng. Zi mai departe, frate Peter, și iartă-mă că te-am întrerupt...

Peter îi întoarse un zâmbet alb și continuă:

— Odată ce ai descuiat chepengul, ieși pe ușă, în culoar. Aici începe partea riscantă. Există o temniță, în capătul celălalt, pe care ei o folosesc să țină prizonierii. Acolo îl vei găsi pe magistrul tău. Dar ca să ajungi la ușa ei, va trebui să treci pe lângă camera paznicilor. Este periculos, dar e destul de beznă și de rece pe acolo, prin pivniță. Or să faci un foc mare, în căminul din camera lor, și, cu voia lui Dumnezeu, ușa dinspre culoar va fi închisă, ca să nu intre frigul. Așadar, n-o să ai probleme. Eliberează-l pe domnul Gregory și scoate-l afară prin chepeng și apoi du-l din orașul acesta, cât mai departe. O să vină înapoi și să-i faci de petrecanie creaturii infernale altă dată, când Inchizitorul nu va mai fi aici.

— Nu! zise Andrew. După toate acestea nu vreau să-l mai văd pe aici.

— Dar dacă nu luptă el cu Urgia, atunci cine s-o facă? întrebă fratele Peter. Nici eu nu cred în blesteme. Cu ajutorul lui Dumnezeu, John îl poate înfrânge pe spiritul acela malefic. Știi și tu că devine din ce în ce mai rău. Fără îndoială că eu voi fi următoarea sa victimă.

— Nu tu, frate Peter, zise Andrew. Am întâlnit puțini oameni atât de zdraveni la cap ca tine.

— Fac tot ce pot, zise el, cutremurându-se. Când îi aud șoaptele înăuntrul capului meu, mă rog și mai fierbinte. Să ne dea Dumnezeu tăria de care avem nevoie — asta, dacă vom avea și minte s-o cerem. Dar ceva trebuie să fie făcut. Nu știu cum se vor sfârși toate acestea.

— Or să sfârșească atunci când oamenii din oraș or să se sature, zise Andrew. Trebuie doar să așteptăm să ajungă la capătul răbdării. Sunt surprins că i-au răbdat cruzimea Inchizitorului atâta vreme. Unii dintre cei care sunt osândiți la ardere pe rug au rude și prieteni pe aici.

— Poate da sau poate nu, zise fratele Peter. Sunt mulți cei cărora le place să vadă arderi pe rug. Nu putem decât să ne rugăm.

CAPITOLUL 9 CATACOMBELE

Fratele Peter s-a întors la treburile sale de la catedrală, în vreme ce noi am așteptat să apună soarele. Andrew mi-a spus că, spre catacombe, cea mai bună cale era prin pivnița unei case părăsite, din apropiere de catedrală; intrând pe acolo, după lăsarea serii, se părea că aveam mai multe șanse să nu fim observați.

Pe măsură ce orele treceau, deveneam din ce în ce mai nervos. Când stătusem de vorbă cu Andrew și cu fratele Peter, încercasem să par încrezător, dar Urgia chiar mă îngrozea. Am tot scotocit prin sacul Vraciului, uitându-mă după orice mi-ar fi putut fi de vreun folos.

Firește, am luat lungul lanț de argint pe care îl folosea de obicei să prindă vrăjitoarele, și mi l-am legat la brâu, ascunzându-l sub cămașă. Dar știam că una era să fii în stare să-l arunci peste un stâlp de lemn și cu totul alta peste Urgie. Apoi, am luat sarea și pilitura de fier. După ce mi-am pus cutia de iască în buzunarul hainei, mi-am umplut buzunarele pantalonilor — cel din dreapta cu sare, cel din stânga cu fier. Amestecul avea efect împotriva celor mai multe creaturi ale Întunericului. Așa izbutisem, până la urmă, să o înving pe bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin.

Nu-mi făceam iluzii că ele ar fi de ajuns ca să nimească o creatură așa de puternică precum Urgia; dacă ar fi fost, Vraciul ar fi terminat cu ea, la ultima lor întâlnire, o dată pentru totdeauna. Oricum, eram destul de încolțit cât să încerc orice și simplul fapt că aveam sarea și fierul în buzunare și lanțul de argint la mine îmi dădea puțină încredere. La urma urmelor, eu nu-mi pusesem în cap să nimicesc Urgia de data aceasta, ci să țin demonul la distanță o vreme, atât cât să-mi eliberez magistrul.

În sfârșit, cu toiagul Vraciului în mâna stângă și cu sacul cu pelerinele noastre în mâna dreaptă, l-am urmat

pe Andrew pe străzile din ce în ce mai întunecoase, spre catedrală. Deasupra capetelor noastre, cerul era împovărat cu nori și în aer se simțea că ploaia nu era prea departe. Ajunsesem să urăsc Priestownul, cu străduțele sale înguste și pietruite și curțile din spatele caselor, împrejmuite cu ziduri înalte. Îmi lipseau dealurile și spațiile largi, deschise. Ce n-aș fi dat să mă aflu în Chipenden, înapoi la programul neschimbat al lecțiilor mele cu Vraciul! Era greu să accept gândul că viața mea s-ar fi putut sfârși aici.

Pe când ne apropiam de catedrală, Andrew o luă pe unul dintre strâmtle pasaje care treceau prin spatele caselor lipite una de alta. Se opri la o ușă, îi ridică încet zăvorul și îmi făcu semn din cap să-l urmez în curtica de dincolo de ea. După ce închise cu grijă ușa curții, se îndreptă către ușa din spate a casei cufundate în întuneric.

O clipă mai târziu, răsucea cheia în broască și intram. Încuind-o la loc în urma noastră, aprinse două lumânări și-mi dădu una mie.

— Casa aceasta este părăsită de mai bine de douăzeci de ani, zise el, și o să mai rămână astfel, căci, după cum ai putut să-ți dai seama și tu, cei ca fratele

meu nu sunt bine primiți în orașul acesta. Este bântuită de o creatură destul de periculoasă, așa că oamenii se țin departe de ea, până și câinii o ocolesc.

Avea dreptate că prin casa aceea umbla o creatură destul de periculoasă. Vraciul scrijelise un semn pe partea interioară a ușii din spate.

Era litera grecească gama, care se folosea și pentru o stafie și pentru un duh. Numărul din dreapta era unu, însemnând că era un duh de prim rang, adică destul de periculos cât să-l aducă pe un om în pragul nebuniei.

— Numele lui a fost Matty Barnes, zise Andrew, și a ucis șapte oameni în orașul acesta, poate chiar mai mulți. Avea niște mâini uriașe, pe care le folosea ca să-și strângă victimele de gât. Majoritatea erau tinere femei.

Se spunea că le aducea aici și le lua viața chiar în odaia aceasta. Până la urmă, una dintre femei s-a zbatut, i-a scăpat și l-a rănit, înfigându-i un ac de pălărie în ochi. El a murit încet, din pricina otrăvii care i-a pătruns în sânge. John se pregătea să-i convingă stafia să plece de aici, dar i-a venit o idee mai bună. Dintotdeauna a vrut să se întoarcă în Prieststown, într-o bună zi, și să înfrunte Urgia, așa că s-a gândit că ar fi bine să se asigure că această cale spre catacombe îi va rămâne la îndemână. Nimeni nu vrea să cumpere o casă bântuită.

Deodată, am simțit aerul devenind mai rece, iar flăcările lumânărilor noastre începură să pâlpâie. Era un spirit prin împrejurimi și se apropia cu fiecare secundă. Mai înainte să respir a doua oară, sosi. Nu l-am putut chiar vedea, dar am simțit ceva pândind din colțul îndepărtat al bucătăriei; ceva ce se uita fix și amenințător la mine.

Faptul că nu-l puteam vedea cum trebuie înrăutățea lucrurile. Cele mai puternice spirite pot alege, după plac, să fie vizibile sau nu. Spiritul lui Matty Barnes îmi arăta doar cât de puternic era, ținându-se ascuns, totuși dându-mi de veste că nu mă scăpa din ochi. Mai mult, îi puteam simți gândurile rele. Își dorea să fim

bolnavi și, cu cât mai curând am fi plecat de acolo, cu atât mai bine.

— Mi se năzare mie sau s-a făcut deodată foarte frig aici? întrebă Andrew.

— Este într-adevăr foarte rece, am zis eu, fără să-i pomenesc despre prezența spiritului, căci n-avea niciun rost să-l înfricoșez mai mult decât era deja.

— Atunci, hai să ne mișcăm, zise Andrew, pornind-o către scara pivniței.

Casa nu se deosebea cu nimic de cele mai multe case cu acoperișul plat din orașele Comitatului: două odăi la etaj, cu alte două odăi la parter și o mansardă pe sub streșini. Iar ușa din bucătărie spre pivniță era situată întocmai ca aceea de la Horshaw, unde Vraciul mă dusesese în cea dintâi noapte când intrasem la el în ucenicie. Și casa de acolo era bântuită de o stafie și, ca să vadă dacă eram potrivit pentru viitoarea mea meserie, Vraciul îmi poruncise să cobor în pivniță la miezul nopții. Fusesse o noapte pe care n-o mai uitasem de atunci; și acum mă trec fiorii când mă gândesc la ea.

Andrew și cu mine am coborât treptele până în pivniță. Podeaua cu dale de piatră era goală, în afară

de un morman de pături și covoare vechi. Părea destul de ferită de umezeală, deși se simțea un puternic miros de mucegai. Andrew mi-a întins lumânarea lui, apoi a dat repede păturile la o parte, descoperind o trapă de lemn.

— Sunt multe căi de a pătrunde în catacombe, zise el, dar aceasta este cea mai simplă și cea mai puțin riscantă. Foarte probabil n-o să întâlnești prea mulți oameni cotrobăind pe-acolo.

A ridicat trapa și am putut vedea o scară de piatră adâncindu-se în beznă. Se simțea un miros de pământ jilav și de putregai. Andrew și-a luat lumânarea înapoi și a coborât el primul, spunându-mi să aștept puțin. Apoi, a strigat:

— Vino jos, dar lasă trapa deschisă. S-ar putea să avem nevoie să ieșim pe ea în cea mai mare grabă.

Am lăsat sacul Vraciului, cu pelerinele, în pivniță și l-am urmat, ținând strâns în continuare toiagul magistrului meu. Când am ajuns jos, spre surprinderea mea, m-am trezit călcând pe pietre de caldarâm și nu în noroiul la care mă așteptasem. Catacombele erau pavate, la fel ca și străzile de deasupra. Oare așa fuseseră făcute de către oamenii care locuiseră aici înainte

de a se construi orașul, oamenii aceia care i se închina-seră Urgiei? Dacă așa era, atunci străzile din Priesttown fuseseră copiate după acelea ale catacombelor.

Andrew porni fără alte vorbe și am avut senzația că voia să termine odată cu toată treaba asta. Eu unul asta voiam.

La început, tunelul era destul de larg pentru ca doi oameni să pășească unul lângă altul, dar bolta pietruită era joasă, iar Andrew era silit să meargă cu capul plecat. Nu era de mirare că Vrăciul îi numise Poporul Mic. Constructorii catacombelor fuseseră, cu siguranță, mult mai scunzi decât oamenii din zilele noastre.

Nu după mult, tunelul începu să se îngusteze; pe alocuri era deformat, de parcă greutatea catedralei și a clădirilor de deasupra îl turtise. Ici și colo, pietrele de pavaj care căptușeau deopotrivă bolta și pereții căzuseră, îngăduind noroiului și mîzgii să se reverse prin crăpături și să se scurgă în jos, pe pereți. Nu se auzea decât un zgomot de apă care picura, în depărtare, și ecoul ghetelor noastre bocănind pe pietre.

Curând, galeria se îngustă și mai mult. Am fost nevoit să merg în spatele lui Andrew, până când calea s-a împărțit în două tunele și mai mici încă. După ce

am apucat-o pe cel din stânga, am ajuns la o nișă, care se adâncea în zid, în stânga noastră. Acolo Andrew se opri și ridică lumânarea, astfel încât să-i lumineze mai bine interiorul. Am tresărit de groază la priveliștea care mi s-a arătat. Erau câteva rânduri de rafturi, toate pline cu oase: craniile cu găvanele ochilor goale, oase de picioare, oase de mâini, oase de degete și oase pe care nu le-am recunoscut, de diferite mărimi, toate de-a valma. Și toate de om!

— Catacombele sunt pline de cripte ca aceasta, zise Andrew. Nu e deloc plăcut să te rătăcești prin bezna de pe aici.

Oasele erau, de asemenea, mici, ca de copii. Erau neîndoielnic rămășițele Poporului Mic.

Am mers mai departe și, curând, am putut auzi o apă curgând vijelioasă în fața noastră. Și, după primul colț, am văzut-o — mai degrabă un pârâu mic, decât un izvor subteran.

— Curge pe sub strada principală din fața catedralei, zise Andrew arătând spre apa întunecată, și o vom trece pe aici...

Erau niște pietre de sprijin, nouă în total, late, netede și drepte, dar fiecare dintre ele sub apă, la mică adâncime.

Din nou Andrew îmi arată drumul, pășind fără efort din piatră în piatră. În capătul celălalt se opri și se întoarse ca să mă urmărească traversând.

— Este ușor în noaptea asta, zise el, dar după câte o ploaie sănătoasă, nivelul apei poate fi mult deasupra pietrelor. Atunci ești cu adevărat în primejdie de-a fi măturat de șuvoi.

Am continuat să mergem și zgomotul apei năvalnice începu să se stingă, pe măsură ce ne îndepărtam.

Andrew se opri deodată și am putut zări pe deasupra umărului său că ajunseserăm la o poartă. Dar ce poartă! Nu mai văzusem niciodată una la fel! Din podea până-n tavan și din perete în perete, un grilaj de metal astupa complet tunelul, un metal care strălucea în lumina lumânării lui Andrew. Părea să fie un aliaj care conținea mult argint și care fusese făurit de un fierar cu o mare pricepere. Fiecare bară era făcută nu dintr-o singură bucată groasă, ci din mai mulți drugi mai subțiri, răsuciți ca să închipuie o spirală. Lucrătura era foarte complexă: erau sugerate modele și forme diverse, dar cu cât mă uitam mai atent, cu atât mi se părea că se schimbă.

Andrew se întoarse și își așeză o mână pe umărul meu.

— Iat-o, asta este Poarta de Argint! Acum ascultă, zise el, e important. Este cineva pe aproape? Vreo creatură a Întunericului?

— Nu mi se pare, răspunsei eu.

— Nu-i destul, pufni Andrew, cu glas răgușit. Trebuie să fii sigur! Dacă îl lăsăm pe monstrul acesta să scape, o să dea iama în tot Comitatul, nu doar în preoți!

Ei bine, eu nu simțeam frigul, avertismentul obișnuit că vreo creatură a Întunericului era prin apropiere. Așadar, asta era un semn că nu exista nicio primejdie. Dar Vrăciul îmi spusese întotdeauna să mă încred în instinctele mele, prin urmare, ca să mă asigur încă o dată, am tras adânc aer în piept și m-am concentrat cât am putut.

Nimic. Nu simțeam absolut nimic.

— Nu e nimeni, i-am spus lui Andrew.

— Ești sigur? Ești foarte sigur?

— Sunt sigur.

Andrew se lăsă deodată în genunchi și își vârî mâna în buzunarul pantalonilor. Era o ușiță mică, arcuită, în grilaj, dar încuietoarea sa metalică era foarte aproape de pământ și de aceea îngenunchease Andrew. Cu

foarte mare băgare de seamă, strecură o cheiță minusculă în încuietoare. Mi-am adus aminte de uriașa cheie atârnată la vedere pe unul dintre pereții atelierului său. Ai fi crezut că o cheie cu cât era mai mare, cu atât era mai importantă, dar aici era pe dos. Care putea fi mai importantă decât micuța cheie pe care Andrew o ținea acum în mână? Una care ținea întreg Comitatul la adăpost de Urgie.

Părea că Andrew făcea eforturi s-o potrivească în rosturi. În cele din urmă, o răsuci în încuietoare, deschise poarta și se ridică în picioare.

— Tot mai vrei să faci asta? întrebă el.

Am dat din cap, apoi am îngenuncheat, am împins toiașul prin portița deschisă după care am trecut dincolo, de-a bușilea. Numai decît Andrew încuie poarta în urma mea și îmi întinse cheița prin grilaj. Am vârat-o în buzunarul pantalonilor, îndesând-o adânc în pilitura de fier.

— Noroc, zise Andrew. O să mă întorc în pivniță și o să aștept o oră, în caz că te întorci tot pe aici, din cine știe ce cauză. Dacă nu apari, mă duc direct acasă. Aș fi vrut să-ți fiu de ceva mai mult ajutor. Ești un băiat curajos, Tom. Sincer, mi-aș fi dorit să am curajul să vin cu tine.

I-am mulțumit, m-am întors și, cu toiagul în mână stângă și lumânarea în cea dreaptă, am luat-o prin beznă de unul singur. Peste câteva clipe, întreaga grozăvie a ceea ce pornisem să fac se pogorî asupra mea. Îmi pierdusem mințile? Eram acum în bârlogul Urgiei, care putea să apară în orice moment. Unde-mi fusese capul? Poate că deja știa că mă aflu aici!

Dar am tras adânc aer în piept și mi-am făcut curaj cu gândul că, dacă nu dăduse buzna pe Poarta de Argint când o descuiase Andrew, poate că demonul nu era chiar atoateștiutor. Și dacă într-adevăr catacombele erau într-atât de întinse cum susținea lumea, atunci Urgia putea fi în clipa aceea la câteva mile distanță. În orice caz, ce mai puteam face altceva decât să merg mai departe? Viețile Vrăciului și a lui Alice depindeau de ce izbuteam să fac eu.

Am mers vreo douăzeci de minute până să ajung la o răscruce a tunelului. Amintindu-mi ce-mi spusese fratele Peter, am ales calea din stânga. Aerul din jurul meu deveni mai rece și am simțit că nu mai eram singur. În depărtare, dincolo de bătaia razelor lumânării, erau niște forme mărunte, slăbuțe, luminoase, fâlfâind ca liliicii, ba intrând, ba ieșind din criptele înșiruite de-a lungul zidurilor tunelului. Nu s-au apropiat prea mult de

mine, dar am fost sigur că erau spiritele unora din Poporul Mic. Spiritele acestea nu mă îngrijorau prea tare; eu Urgia nu mi-o puteam scoate din minte.

Am ajuns la colț și, când am luat-o la stânga, am simțit ceva sub talpă și mi-a fugit piciorul. Călcasem pe ceva moale și lipicios.

M-am dat înapoi și am ridicat lumânarea ca să mă uit mai atent. Când am văzut ce era, au început să-mi tremure genunchii și lumânarea să-mi salte nebunește în mâna fără vlagă. Era o pisică moartă. Dar nu faptul că era moartă mă speriasse așa, ci modul în care murise.

Fără îndoială, găsise un loc prin care pătrunsese în catacombe, în căutare de șoareci sau de șobolani, dar dăduse peste un sfârșit cumplit. Zăcea pe burtă, cu ochii ieșiți din orbite. Bietul animal fusese strivit, într-atât încât nicăieri leșul n-avea mai mult de un deget grosime. Fusese stropșită de pietrele pavajului, dar limba ei, ieșită în afară, încă mai lucea, așadar nu murise de prea multă vreme. M-am cutremurat de groază. Fusese „tescuită”, fără îndoială. Dacă mă descoperea Urgia, urma să am și eu aceeași soartă.

Mi-am grăbit pasul, dornic să mă îndepărtez de priveliștea aceea cumplită, și, în cele din urmă, am ajuns la picioarele unei scări abrupte cu trepte de piatră, care

conducea spre o ușă de lemn. Dacă fratele Peter avea dreptate, în spatele acesteia se afla pivnița de vinuri din casa preoților.

Am urcat scara până sus și m-am folosit de cheia Vraciului. În clipa următoare, împingeam ușor de ușă descuiată. Odată intrat în pivniță, am închis ușă după mine, dar n-am mai încuiat-o.

Pivnița era foarte mare, cu niște butoaie uriașe de bere și rânduri-rânduri de stative prăfuite, pline cu sticle de vin, unele care în mod vădit stăteau acolo de multă vreme, căci erau învelite în pânze de păianjen. Era o liniște de moarte acolo, jos, și, cel puțin dacă nu era cineva pitit, care mă pândea, încăperea părea cu totul pustie. Bineînțeles, lumânarea nu lumina decât până la o mică distanță în jurul meu și, în spatele butoaielor celor mai apropiate de mine, era o beznă care ar fi putut ascunde orice.

Înainte de a pleca din casa lui Andrew, fratele Peter îmi spusese că preoții coborau în pivniță o dată pe săptămână, ca să ia sticlele de vin de care aveau nevoie, iar celor mai mulți dintre ei nici prin vis nu le-ar fi trecut să coboare în catacombe, de frica Urgiei. Dar nu putea băga mâna-n foc și pentru oamenii Inchizitorului: nu erau de

prin părțile locului și nu știau destule cât să se teamă. Mai mult de atât, se serveau singuri, cât poșteau, cu bere și foarte probabil că nu se mulțumeau cu un singur butoi.

Am străbătut pivnița în lung, cu multă grijă, oprindu-mă la fiecare zece pași, ciulind urechea. În cele din urmă, am putut vedea ușa care dădea în culoar și acolo, în tavan, în partea dreaptă, chiar la muchia peretelui, era un chepeng mare de lemn. Aveam și noi unul la fel, acasă. Ferma noastră se numise, odinioară, Ferma Berarului, pentru că producea bere pentru toate fermele și tavernele din împrejurimi. După cum îmi explicase fratele Peter, trapa aceasta se folosea ca să se care butoaiile și damigenele înăuntru și afară din pivniță, fără să mai fie nevoie să treacă prin prezbiteriu. Și avusese dreptate că avea să fie calea cea mai la îndemână de a evada. Dacă o foloseam, cu siguranță riscam să fiu zărit, dar ca să mă întorc la Poarta de Argint ar fi însemnat să mă întâlnesc probabil cu Urgia, iar, după ce fusese închis, Vraciul poate că n-ar fi fost destul de puternic ca să-l înfrunte. În plus, trebuia să țin cont și de blestemul Vraciului. Chiar dacă el credea sau nu în blestem, nu se cuvenea să forțezi mâna sorții.

Erau niște butoaie mari de bere, puse în picioare, care se ridicau până la chepeng. Așezând lumânarea pe unul dintre ele și rezemând toiașul de el, m-am cățărat pe un altul și am izbutit să ajung la încuietore, care era astfel fixată în lemnul chepengului, încât să poată fi încuiată și descuiată și din afară și dinăuntru. Era destul de simplă și cheia Vraciului a funcționat din nou, dar am lăsat chepengul închis, deocamdată, în caz că i-ar fi căzut cuiva din afară ochii pe el.

Am descuiat ușa dinspre culoar la fel de ușor, răsu-cind cheia foarte încet, ca să nu scoată niciun zgomot. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de norocos era Vraciul să aibă un frate lăcătuș.

După aceea, am crăpat ușa cu grijă și am pășit într-un culoar lung, îngust, cu dale de piatră pe jos. Era pustiu, dar cam la vreo douăzeci de pași în fața mea, pe partea dreaptă, puteam vedea o torță pâlpâind într-un suport de perete, deasupra unei uși închise. Acolo trebuia să fie camera paznicilor despre care mă prevenise fratele Peter. Dincolo de ea, pe culoar, era o a doua ușă, iar, mai departe, o scară de piatră pe care, foarte probabil, se ajungea la încăperile de deasupra.

Am mers în vârful picioarelor pe culoar până la prima ușă, ținându-mă mereu în umbră. Apropiindu-mă de

camera paznicilor, am putut auzi mai multe zgomote venind dinspre ea. Cineva tușea, altcineva râdea, pe fundalul murmurului celor care vorbeau.

Deodată, mi-a sărit inima. Am auzit o voce groasă, foarte aproape de ușa, dar, mai înainte de a mă putea ascunde, ușa se deschise larg, împinsă cu putere. A fost cât pe-acți să mă izbească, dar m-am dat iute un pas înapoi și m-am lipit cu spatele de pietrele colțuroase ale zidului. Niște cizme grele răsunară pe culoar.

— Trebuie să mă întorc la munca mea, zise o voce pe care am recunoscut-o imediat.

Era Inchizitorul și îi vorbea cuiva care stătea chiar în pragul ușii!

— Trimite pe cineva să-l aresteze pe fratele Peter, continuă el, și aduceți-l la mine după ce termin cu celălalt. Părintele Cairns poate că ne-a păgubit de un prizonier, deși știe el cine-a fost de vină, sunt încredințat de asta. Barem a avut bunul simț să mi-l denunțe. Să-i legați bunului frate mâinile strâns la spate, fără milă. Sfoara să-i pătrundă adânc în carne, ca să știe exact cu cine are de-a face! O să primească mai mult decât cuvinte muștrătoare, fiți siguri de asta! Fierul roșu o să-i smulgă curând limba din gură!

În loc de răspuns, izbucni un hohot de râs zgomotos și crud din partea gardienilor. Apoi, curentul de aer pe care-l stârni când închise ușa, îi umflă Inchizitorului pelerina lungă și neagră, iar el se îndreptă grăbit spre scara de piatră din capătul culoarului.

Dacă ar fi întors capul, m-ar fi văzut negreșit! Pentru o clipă, am crezut că avea să se oprească la ușa celulei prizonierilor, dar, spre marea mea ușurare, a continuat să urce treptele, dispărând din vedere.

Bietul frate Peter! Avea să fie interogat, dar nu exista niciun mijloc prin care să-l avertizez. Eu fusesem prizonierul la care se referise Inchizitorul. Urma să-l supună la cazne pentru că mă lăsase să scap. Și nu doar atât — părintele Cairns îi spusese Inchizitorului despre mine. Acum, că pusese mâna pe Vrăci, Inchizitorul avea să vină și după mine. Trebuia să-mi salvez magistrul mai înainte să fi fost prea târziu pentru amândoi!

Aproape c-am făcut o mare greșală atunci, pornind pe culoar către celulă; în orice caz, în ultima clipă mi-am dat seama că porunca Inchizitorului avea să fie dusă la îndeplinire fără întârziere. Într-adevăr, ușa camerei paznicilor se deschise din nou și doi oameni ieșiră pe

culoar, învârtind ciomegele în mâini, și se îndreptară către scară.

Când ușa fu închisă la loc de către cei dinăuntru, am rămas din nou descoperit vederii, dar norocul a ținut încă o dată cu mine, căci nici paznicii n-au întors capul. După ce au urcat scara și au dispărut, am mai așteptat câteva clipe, până când ecoul bocancilor li se stinse în depărtare, iar inima mea încetă să mai zvâcnească atât de nebunește. Atunci abia am auzit celelalte glasuri, din celula din față. Cineva plângea, altcineva îngâna o rugăciune. Am grăbit pașii către acolo și am ajuns la o ușă metalică masivă, a cărei treime de sus era decupată și închisă cu bare de metal verticale.

Am ridicat lumânarea la zăbrele și am aruncat o privire înăuntru. În lumina șovăielnică, temnița arăta oribil, dar mirosea și mai abitir. Erau aproape douăzeci de oameni înghesuiți în încăperea aceea mică. Unii erau întinși pe podea și păreau adormiți. Alții stăteau cu spatele sprijinit de zid. O femeie stătea în picioare, aproape de ușă — vocea ei o auzisem eu. Bănuisem că îngâna o litanie, dar lălăia doar silabe fără sens, iar ochii i se rostogoleau în cap de parcă își pierduse mințile din pricina celor prin care trecuse.

Nu-i vedeam nici pe Vraci, nici pe Alice, dar asta nu însemna că nu erau înăuntru. Cei pe care îi găsisem erau, fără nicio îndoială, prizonierii. Prizonierii Inchizitorului, gata de a fi arși pe rug.

Fără să mai pierd timpul, mi-am lăsat toiagul jos, am descuiat ușa și am deschis-o binișor. Voiam să intru și să-i caut pe Vraci și pe Alice, dar nici nu crăpasem bine ușa când femeia care lălăia făcu un pas spre mine și-mi tăie calea.

A strigat ceva, scuiându-mi cuvintele în obraz. Nu puteam înțelege ce spunea, dar ridicase vocea într-atât, încât mă tot uitam înapoi, speriat, spre camera gardienilor. În câteva secunde, au venit și alții în spatele ei, împingând-o pe ușă afară, în coridor. În stânga ei era o fată, doar cu vreun an mai mare ca Alice. Avea ochii mari și căprui și-o față blajină, ceea ce m-a încurajat să-i vorbesc.

— Caut pe cineva..., am început eu, aproape în șoaptă.

Înainte să mai apuc să zic ceva, ea și-a deschis gura larg, parcă pregătindu-se să vorbească, dezvelindu-și două rânduri de dinți stricați, unii spărți, alții negri de carii. În loc de cuvinte, un râs zgomotos îi gâlgâi din fundul gâtulejului și imediat se porni un tumult din

partea celorlalți din jurul ei. Oamenii aceștia fuseseră schingiuiți și petrecuseră zile, poate chiar săptămâni de-a rândul sub amenințarea morții. Degeaba i-ai fi rugat să se stăpânească ori să păstreze liniștea. Mă împungeau cu degetele și un vlăjgan stângaci, cu membrele lungi și ochi sălbatici, m-a apucat strâns de mâna stângă și a început să mi-o smucească în sus și-n jos.

— Mulțumesc! Mulțumesc! strigă el, iar strânsoarea deveni atât de puternică încât am crezut c-o să-mi fărâme oasele.

Am reușit să-mi smulg mâna dintr-a lui, mi-am luat toiagul de jos și m-am dat înapoi câțiva pași. În orice clipă paznicii ar fi putut auzi acum gălăgia, ieșind pe culoar să vadă ce se întâmpla. Și dacă Vraciul și Alice nu se aflau în celula aceea? Dacă îi țineau într-altă parte?

Acum era prea târziu, pentru că, împins violent din spate, deja treceam înapoi prin dreptul ușii paznicilor și, peste alte câteva clipe, ajungeam la ușa pivniței de vinuri. Am aruncat o privire peste umăr și am văzut un șir lung de oameni urmându-mă. Măcar acum nu mai striga nimeni, dar încă făceau prea mult zgomot, după părerea mea. Mai nădăjduiam doar că paznicii băuseră

zdravăn. Erau probabil obișnuiți cu larma prizonierilor; nu se așteptau la o evadare.

Odată ajuns în pivnița de vinuri, m-am urcat pe un butoi și, făcând echilibristică, am împins repede chepengul în sus. Prin deschizătura chepengului am zărit un contrafort de piatră de la exteriorul zidului catedralei și am simțit un val de aer rece și de apă lovindu-mă în obraz. Ploua cu găleata.

Și alți oameni se urcaseră pe butoaie. Vlăjganul care îmi mulțumise, mă îmbrânci cu umărul în lături și începu să se cațere prin gura chepengului afară. Peste câteva clipe, era sus, ținând o mână întinsă către mine, oferindu-se să mă ajute să urc.

— Hai odată! șuieră el.

Am șovăit. Aș fi vrut să văd mai întâi dacă Vraciul și Alice ieșiseră din celulă. Apoi, a fost prea târziu, fiindcă o femeie se cățăraseră pe butoi lângă mine și își ridică brațele către bărbatul care, fără șovăire, o apucă de încheieturile mâinilor și o trase în sus, prin chepengul deschis.

După aceea, mi-am ratat șansa. Veniră alții și alții, aproape luptându-se între ei, în disperarea de a ieși mai repede. Totuși, nu toți se îmbulzeau. Un alt bărbat

a culcat un butoi și l-a rostogolit spre cel pus în picioare sub chepeng, astfel încât să servească drept treaptă și să ușureze cățărutul. Tot el o ajută și pe o bătrână să urce și o împinse de picioare, în timp ce omul de afară o apucă de încheieturile mâinilor și o ridică încet, până sus.

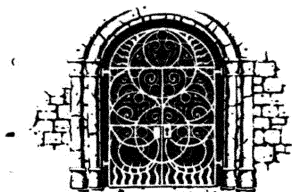
Prizonierii ieșeau prin chepeng, dar pe ușa pivniței de vinuri continuau să vină și alții, iar eu mă tot uitam la fiecare, sperând să fie Vraciul sau Alice.

Un nou gând îmi fulgeră atunci prin minte. Dacă vreunul dintre cei căutați de mine era prea bolnav sau prea slăbit ca să se miște și nu putuse să părăsească temnița?

N-aveam ce face. Trebuia să mă întorc și să verific. Am sărit de pe butoi, dar era prea târziu: o exclamație, apoi niște voci mânioase. Bocanci tropăind de-a lungul culoarului. O namilă de paznic năvălind în pivniță, agitând un ciomag deasupra capului. Se opri, se uită în jur și, cu un muget de furie, se repezi drept spre mine.

CAPITOLUL 10 SCUIPATUL FETEI

Fără nicio clipă de șovăială, am apucat toiagul și am suflat în lumânare, cufundând toată pivnița în beznă, mișcându-mă repede în direcția ușii care ducea spre catacombe.

În urmă s-a iscat un vălmășag îngrozitor: strigăte, țipete și zgomote de încăierare. Uitându-mă înapoi, am văzut un alt paznic venind cu o torță în pivniță, așa că m-am strecurat în spatele rafturilor de sticle, adăpostindu-mă de lumina care venea dinspre ușa din peretele îndepărtat.

Mă simțeam cumplit să-i las pe Vraci și pe Alice și să plec. Nu vă pot spune ce era în sufletul meu: ajunseseam

până aici și tot nu fusesem în stare să-i salvez. Nu mai nădăjduiam decât că, fără să fi băgat eu de seamă, izbutiseră, în zăpăceala aceea, să iasă afară. Amândoi vedeau bine pe întuneric și, dacă *eu* reușisem să găesc ușa spre catacombe, la fel ar fi putut s-o găsească și ei. Am simțit că vreo câțiva dintre prizonieri îmi urmaseră exemplul, îndepărtându-se de paznici, adâncindu-se în ungherele întunecate ale pivniței. Câțiva păreau să fie chiar în fața mea. Poate că printre ei se aflau și magistrul meu și Alice, dar nu puteam risca să-i strig și să atrag astfel atenția paznicilor. Când îmi alesesem calea de scăpare, strecurându-mă printre rafturile cu sticle de vin, mi se păruse că văd, în fața mea, ușa dinspre catacombe deschizându-se și închizându-se repede, dar era prea întuneric ca să fiu sigur.

Câteva momente mai târziu, ieșeam pe acea ușă. În clipa în care am închis-o în urma mea, m-am trezit cufundat într-o beznă atât de groasă că, pentru câteva secunde, nu mi-am putut zări nici mâinile, oricât mi le apropiam de ochi. Am stat nemișcat, în vârful scării, așteptând disperat să mi se obișnuiască ochii cu întunericul.

Îndată ce am început să deslușesc treptele, am coborât cu băgare de seamă și am mers de-a lungul

tunelului, cât am putut de repede, conștient că, până la urmă, cineva din pivniță avea să verifice și ușa aceea: n-o încuiasem la ieșire, gândindu-mă că Alice și Vrăciul ar fi putut fi imediat în urma mea.

De obicei mă descurc să văd pe întuneric, dar, în catacombele astea, bezna părea să se facă din ce în ce mai neagră, așa că a trebuit să mă opresc și să scot cutia cu iască și amnarul din buzunarul hainei. Am îngenuncheat și am presărat o grămăjoară de iască pe pietre. Apoi m-am folosit iute de amnar și de fier ca să produc o scânteie, iar, peste câteva secunde, izbuteam să-mi aprind lumânarea.

Luminându-mi calea cu lumânarea, am înaintat mai cu spor, dar aerul din jurul meu devenea din ce în ce mai rece, cu fiecare pas și, nu foarte departe în fața mea puteam vedea umbre sinistre dansând pe ziduri. Din nou au apărut formele luminoase albe, forfotind încolo și înoace printre umbre, dar, de data aceasta, erau mult mai departe decât prima oară. Spiritele se strângeau într-un ghem. Trecerea mea de mai devreme prin tunele le tulburase.

M-am oprit. Asta ce mai era? Undeva, la distanță, am auzit urlatul unui câine. Am încremenit locului, cu inima

bătându-mi de mai să-mi spargă pieptul. Era un câine adevărat sau Urgia? Andrew pomenise despre un câine uriaș, negru, cu colți ascuțiți. Urgia era, într-adevăr, un câine uriaș. Am încercat să-mi spun că în clipa aceea auzeam doar un câine oarecare, unul care descoperise cumva o cale de a pătrunde în catacombe. La urma urmelor, dacă o pisică putuse ajunge până aici, de ce n-ar fi putut și un câine?

Urletul se auzi din nou, adăstând în aer o vreme destul de lungă, ecoul lui străbătând, tremurător, lungile tuneluri. Oare se afla în fața sau în spatele meu? În tunelul acesta sau în altul? N-aș fi putut spune. Dar cu Inchizitorul și oamenii lui pe urmele mele, nu aveam altă șansă decât să mă îndrept spre poartă.

Așadar am mers grăbit, tremurând de frig, ocolind pisica stârcită, până când am ajuns în locul unde brațele tunelului se întâlneau. În cele din urmă, după o cotitură, am văzut Poarta de Argint. Dar m-am oprit ca fulgerat, mi s-au tăiat picioarele și mintea mi-a paralizat de spaimă. Căci în fața mea, în bezna de dincolo de razele lumânării, mă aștepta cineva. O siluetă negricioasă stătea așezată pe podea, lângă poartă, cu spatele sprijinit de perete și capul plecat. Să fi fost unul

dintre prizonierii evadați? Cineva care ajunsese la poartă mai înaintea mea?

Nu mă puteam întoarce înapoi, așa că am mai făcut vreo câțiva pași către poartă, ținând lumânarea ridicată. Un obraz bărbos se întoarse către mine.

— Ce te-a reținut? se auzi un glas, pe care l-am recunoscut. Te aștept de aproape cinci minute!

Era Vraciul, teafăr și nevătămat! M-am repezit înainte, năpădit de un sentiment de mare ușurare pentru faptul că izbutise să scape. Avea o vânătaie urâtă deasupra ochiului stâng, iar gura îi era umflată. În mod vădit fusese bătut.

— Te simți bine? l-am întrebat eu, îngrijorat.

— Da, băiete. Mai lasă-mă doar câteva clipe, ca să-mi recapăt răsuflarea și-o să fiu ca bradul. Tu deschide poarta și o să plecăm de aici mintenaș.

— Alice a fost cu dumneata? l-am întrebat eu. Ați fost închiși în aceeași celulă?

— Nu, băiete. Mai bine o dai uitării. Nu-i nimic de capul ei. Nu aduce decât neazuri și oricum nu mai putem face nimic ca s-o ajutăm în momentul ăsta. — Vocea lui suna nemiloasă și tăioasă. — Chiar merită ce o să i se întâmple.

— Rugul? am întrebat eu. N-ai fost niciodată de acord cu arderea unei vrăjitoare, ca să nu mai vorbim că-i doar o fată, și apoi chiar dumneata i-ai spus lui Andrew că e nevinovată.

Eram uluit. El n-avusese niciodată încredere în Alice, dar mă durea să-l aud vorbind în felul acela, mai ales după ce el însuși fusese la un pas de a împărtăși aceeași soartă. Dar cu Meg cum fusese? Cu siguranță că nu se arătase întotdeauna atât de nepăsător și de lipsit de inimă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ești treaz sau visezi? mă întrebă Vrăciul, cu glasul plin de enervare și nerăbdare. Hai odată, ieși din starea asta! Scoate cheia și deschide poarta!

Eu încă șovăiam, când el întinse mâna spre mine.

— Dă-mi toiagul, băiete! Am stat în celula aia jilavă mult prea mult, și-n seara asta mă junghie bătrânele mele oase...

Întinsesem mâna să i-l dau, dar când degetele sale erau cât pe ce să se strângă în jurul lui, am sărit deodată înapoi, îngrozit.

N-a fost doar surpriza că m-a îngreșat deodată răsuflarea sa fierbinte, puturoasă, care m-a pălit drept

în față. Ci faptul că ținea întinsă spre mine mâna dreaptă! Mâna dreaptă, nu stânga!

Nu era Vraciul! Nu era magistrul meu!

În timp ce mă holbam, încremenit în loc, mâna îi căzu din nou pe lângă trup și apoi, ca un șarpe, începu să se răsucească spre mine pe dalele de piatră. Mai înainte de a putea eu face vreo mișcare, brațul lui se subție și se întinse de ajuns de două ori mai lung, iar mâna mă înșfăcă de gleznă, strângând-o tare, dureros de tare. Primul meu imbold a fost să încerc să mă smulg din cumplita încheștare, dar știam că nu așa o să scap. Am rămas neclintit.

Am încercat să mă concentrez. Am strâns tare toiașul în mână și-am încercat să-mi supun frica, amintindu-mi să respir. Eram îngrozit, dar, deși corpul nu mi se mișca, mintea îmi lucra intens. Era o singură explicație pentru ceea ce mi se întâmpla și aceasta mă făcu să mă cutremur: aveam în față mea Urgia!

Străduindu-mă din răputeri să mă adun, am cercetat cu atenție creatura care-mi aținea calea, căutând disperat ceva care să mă fi ajutat cât de puțin. Arăta întocmai ca Vraciul și avea întocmai glasul lui. Era cu neputință să spui care era diferența, în afară de mâna ca șarpele.

După ce am privit-o câteva clipe, m-am simțit nițel mai bine. Era un truc pe care Vraciul mă învățase: când suntem față în față cu spaimile noastre cele mai mari, trebuie să ne concentrăm puternic și să ne lăsăm toate sentimentele deoparte.

„Înăbușe-le de fiecare dată, băiete!” îmi spusese el odată. „Întunericul se hrănește cu frica noastră, iar, cu o judecată rece și o burtă goală, bătălia este pe jumătate câștigată mai înainte de-a o începe.”

Și a mers! Corpul a încetat să-mi mai tremure și m-am simțit mai liniștit, aproape relaxat.

Urgia îmi dădu drumul la gleznă și mâna i se strânse la loc, până la mărimea normală. Creatura se ridică în picioare și făcu un pas spre mine. Atunci am auzit un zgomot ciudat: nu bocănitul ghetelor la care mă așteptam, ci mai degrabă râcâitul unor gheare uriașe pe dalele de piatră. Urgia, în mers, punea în mișcare și aerul din jur, de aceea flacăra lumânării începu să pâlpâie, deformând umbra falsului Vraci pe Poarta de Argint.

Am îngenuncheat iute și-am pus lumânarea și toia-gul pe podea, între noi doi. O clipă mai târziu, eram din nou în picioare, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, umplându-mi pumnii cu sare dintr-unul și cu pilitură de fier din celălalt.

— *Pierzi vremea de pomană, zău*, spuse Urgia, și glasul său nu mai semănă, dintr-odată, deloc cu al Vraciului. Răgușit și profund, se prelungi zbârnâind prin pietrele catacombelor, vibrând în sus prin tălpile ghetelor mele și clănțănindu-mi dinții în gură. *Trucuri vechi, care la mine nu țin. Sunt de prea multă vreme pe lumea asta, zău așa, ca să mai fiu rănit cu prafuri de-astea! Bătrânul, magistrul tău, a încercat odată, dar nu i-a fost de niciun folos. Dimpotrivă.*

Am șovăit, însă numai o clipă. Poate că mințea și atât — oricum merita să încerc. Dar atunci, prin pilitura de fier, mâna mea stângă a dat de un obiect dur. Era cheița micii uși din Poarta de Argint. Nu puteam risca s-o pierd tocmai pe ea.

— *Ahhh... ai dat de ce am eu nevoie, e la tine*, zise Urgia cu un zâmbet subțire.

Îmi citise gândurile? Sau probabil îmi citise expresia de pe față sau poate ghicise? Oricum ar fi fost, nimerise prea repede.

— *Ascultă*, zise el, cu o expresie vicleană pe chip, *dacă Bătrânul n-a putut să mă oprească, atunci tu ce șanse ai? Niciuna! Ceilalți or să vină curând aici, să te caute. Nu*

auzi deja paznicii? O să arzi pe rug! O să arzi laolaltă cu ceilalți! Nu există altă cale de scăpare decât prin poarta asta. Nici o altă cale, vezi bine. Așadar, folosește-te de cheie acum, până nu e prea târziu!

Urgia stătea într-o parte, cu spatele la zidul tunelului. Știam precis ce voia: să iasă odată cu mine pe poartă, să se elibereze, să-și semene nelegiuirile prin tot Comitatul. Știam ce-ar fi zis Vraciul; ce ar aștepta din partea mea. Era de datoria mea să mă asigur că Urgia va rămâne închisă în catacombe. Lucrul ăsta era mai important decât viața mea.

— *Nu fi prost!* șuieră Urgia, iarăși cu un glas mult mai puternic și mai pătrunzător decât îl auzisem vreodată pe al Vraciului. *Ascultă-mă și o să fii liber! Și răsplătit, totodată. Cu o mare răsplată. Aceeași pe care i-am oferit-o și Bătrânului, acum mulți ani, dar el n-a vrut să asculte. Și vezi unde l-a dus neascultarea asta? Mâine, o să fie judecat și găsit vinovat. Peste încă o zi, o să fie ars de viu. Ia spune!*

— Nu! am zis eu. Nu pot s-o fac.

La acestea, chipul Urgiei se umplu de mânie. Încă mai semăna cu Vraciul, dar trăsăturile pe care le cunoșteam

atât de bine se strâmbaseră și se schimonosiseră de răutate. Mai făcu un pas spre mine și își ridică pumnul strâns. Se poate să fi fost doar de la lumina înșelătoare a lumânării, dar mi se păru că demonul creștea. Și am simțit o greutate nevăzută începând să-mi apese capul și umerii. Silit să mă las în genunchi, mi-am amintit de pisica sleită de caldarâm și mi-am dat seama că aceeași soartă mă aștepta și pe mine. Am încercat să trag aer în piept, dar n-am putut și am intrat în panică. Nu mai puteam respira! Era sfârșitul!

Lumina lumânării s-a pierdut sub vâlul negru care mi-a acoperit deodată ochii. Încercam cu disperare să spun ceva, să cerșesc îndurare, dar știam că nu va fi nici vorbă de iertare dacă nu voi deschide Poarta de Argint. Oare ce fusese în capul meu? Ce negliobie din partea mea să-mi închipui că, după câteva luni de pregătire, puteam să înving o creatură atât de malefică și de puternică precum Urgia! Muream — de asta eram convins. Singur, în catacombe. Și cel mai rău era că dădusem greș în mod jalnic. Nu izbutisem nici să-i salvez pe magistrul meu și pe Alice.

Atunci, am auzit ceva în depărtare: zgomotul unui pantof târșindu-se de dalele de piatră. Se spune că, în

clipa în care mori, ultimul simț care piere este auzul. Și pentru o clipă am crezut că târșâitul aceluia pantof avea să fie cea din urmă amintire a mea din viața aceasta. Dar apoi povara nevăzută care îmi zdrobea trupul se ridică, încetișor. Vederea mi se limpezi și deodată am putut respira din nou. Am văzut Urgia întorcându-și capul și uitându-se înapoi, spre cotitura tunelului. Și Urgia îl auzise!

Zgomotul se repetă. De data aceasta nu mai era nicio îndoială. Pași! Venea cineva!

M-am uitat din nou la Urgie și am văzut că se schimbase. Nu mi se năzărise mie mai devreme. Chiar crescuse. Între timp, capul îi ajunsese până la bolta tunelului, corpul i se cocârjase, fața i se remodelase de nu mai semăna deloc cu a Vrăciului. Bărbia i se lungise, ieșind în afară și întorcându-se în sus, închipuind vârful unui cârlig, iar nasul i se coroiase, aproape atingând-o. Oare avea să-și reia adevărata sa înfățișare — cea a garguiului de piatră de deasupra ușii principale a catedralei? Își recăpătase deplinele puteri?

Am ascultat pașii apropiindu-se. Aș fi stins lumânarea, dacă asta n-ar fi însemnat să rămân singur, în beznă, cu Urgia. În cele din urmă, zgomotul se desluși

ca fiind pașii unei singure persoane și nu ai unui grup de oameni de-ai Inchizitorului. Nu-mi păsa ai cui erau acei pași. Deocamdată, ei mă salvaseră.

Am văzut mai întâi picioarele, când acel cineva coti și intră în bătaia lumânării. Pantofi ascuțiți, apoi o fată firavă, într-o rochie neagră, și unduirea șoldurilor sale, când trecu de colț.

Era Alice!

Se opri, îmi aruncă o scurtă privire și făcu ochii mari. Când își ridică fața spre Urgie, păru mai curând mâniaoasă decât înfricoșată.

M-am uitat înapoi și, pentru o clipă, ochii Urgiei se încrucișară cu ai mei. Pe lângă furia care ardea în ei, am mai putut zări și altceva, dar, mai înainte să înțeleg ce anume, Alice se repezi la Urgie, șuierând ca o pisică. Apoi, spre uluirea mea, îl scuipe în față.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost prea rapid ca să mai văd. O pală de vânt și Urgia dispăruse.

Am rămas nemișcați pentru o vreme care mi s-a părut foarte lungă. Apoi, Alice se întoarse către mine.

— Nu prea-i place scuipatul de fată, nu-i așa? zise ea, cu un zâmbet slab. Bună treabă că am ajuns când am ajuns.

N-am răspuns nimic. Nu-mi venea să cred că Urgia fusese alungată atât de ușor, dar mă ridicasem deja în picioare, chinuindu-mă să vâr cheia în broasca Porții de Argint. Mâinile îmi tremurau și mi se păru o treabă la fel de anevoioasă cum i se păruse și lui Andrew.

În cele din urmă, am izbutit să potrivesc cheia cum trebuie și am răsucit-o. Am deschis poarta, am înșfăcat cheia și toiagul și m-am târât afară în patru labe.

— Ia lumânarea! i-am strigat lui Alice și, de îndată ce-am văzut-o și pe ea de partea cealaltă, am strecurat cheia în broască și m-am chinuit s-o răsucesc.

De data aceasta, a durat o veșnicie; din clipă în clipă mă așteptam să văd Urgia întorcându-se.

— N-ai putea să te miști mai repede? mă întrebă Alice.

— Nu-i așa de ușor cum pare, am răspuns eu.

Într-un târziu am reușit să încui și-am scos un lung suspin de ușurare. Atunci, mi-am amintit de Vraci...

— Domnul Gregory n-a fost în aceeași celulă cu tine? am întrebat-o eu.

Alice clătină din cap.

— Nu era când ne-ai deschis tu ușa. Îl luaseră la interogatoriu cu vreo oră mai înainte.

Fusesem norocos că scăpasem fără să fiu prins. Norocos că îi scosesem pe prizonieri din celulă. Dar norocul are un fel al său de a echilibra balanța. Ajunsesem cu o oră întârziere. Alice era liberă, dar Vrăciul era încă prizonier și, dacă nu aveam să fac ceva în această privință, urma să fie ars pe rug.

Fără să mai pierd o clipă, am condus-o pe Alice prin tunel până când am ajuns la râul năvalnic.

L-am trecut grăbit, dar, când m-am uitat în urmă, Alice rămăsese încă pe mal, cu ochii țintă la apă.

— E adâncă, Tom, strigă ea. E prea adâncă și pietrele sunt alunecoase!

Am trecut înapoi, până la ea. Apoi, apucând-o de mână, am ajutat-o să traverseze călcând pe cele nouă pietre late de sprijin. Curând ajungeam la chepengul descuiat care dădea în casa părăsită și, odată ce-am fost în pivniță, am încuiat chepengul în urma noastră. Spre marea mea dezamăgire, Andrew plecase deja. Aș fi vrut să stau de vorbă cu el, să-i spun că Vrăciul nu fusese în celulă, să-l avertizez că fratele Peter era în primejdie și că toate zvonurile erau adevărate — Urgia își recăpătase puterile!

— Mai bine rămânem aici, o vreme. Inchizitorul o să înceapă să scoțoască prin tot orașul, de îndată ce o să-și dea seama cât de mulți dintre voi au evadat. Casa asta e bântuită — aici, în pivniță, e ultimul loc unde s-ar încumeta careva să ne caute.

Alice încuviință cu un semn din cap și, pentru prima oară, din primăvară, m-am uitat la ea mai bine. Era cât mine de înaltă, ceea ce însemna că mai crescuse cel puțin cu două degete, dar era îmbrăcată la fel cum o văzusem când o condusesem la mătușa ei, la Stau-min. Dacă nu era aceeași rochie neagră, era copia ei identică.

Fața ei era la fel de drăguță ca întotdeauna, dar mai trasă și mai îmbătrânită, de parcă văzuse lucruri care o siliseră să se maturizeze subit; lucruri pe care nimeni n-ar fi trebuit să le vadă. Părul ei negru era încâlcit și îmbâcsit, iar pe obraji avea dâre de jeg. Alice arăta de parcă n-ar fi făcut baie de cel puțin o lună.

— Îmi pare bine să te văd din nou, am zis eu. Când te-am zărit în căruța Inchizitorului, am crezut că n-o să ne mai întâlnim vreodată.

Ea nu răspunse. Doar mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— Sunt moartă de foame, Tom. N-ai nimic de mâncare, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nici măcar o fărâmă de brânză mucegăită?

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu mi-a rămas niciuna.

Alice se întoarse și apucă un colț al covorului vechi din vârful maldărului de zdrențe.

— Ajută-mă, Tom, zise ea. Trebuie să stau jos și nu mă dau în vânt după dalele reci de piatră.

Am pus lumânarea și toiagul jos și, împreună, am tras covorul pe pardoseală. Mirosul de mucegai se simți mai puternic ca înainte și m-am uitat lung la gângăniile și păduchii de lemn pe care îi dezveliserăm, cum fojgăiau zăpăciți pe podeaua pivniței.

Fără să-i ia în seamă, Alice se așeză pe covor și își ridică genunchii, sprijinindu-și bărbia de ei.

— Într-o bună zi, o s-o pățesc și eu, zise ea. Nimeni nu merită să îndure așa ceva.

M-am așezat lângă ea și mi-am pus mâna peste mâna ei.

— Ce s-a întâmplat?

A rămas tăcută o vreme și tocmai când credeam că n-o să-mi mai răspundă, începu să vorbească.

— Odată ce a ajuns să mă cunoască, bătrâna mea mătușă s-a purtat frumos cu mine. M-a pus la muncă grea, ce-i drept, dar întotdeauna mi-a dat de mâncare pe săturate. Tocmai începusem să mă obișnuiesc cu traiul de acolo, de la Staumin, când a venit Inchizitorul. Ne-a luat prin surprindere și-a spart ușa. Dar mătușa mea nu era nici pe departe ca Osoasa Lizzie. Nu era deloc o vrăjitoare.

Au aruncat-o în lac, la miezul nopții, pe când o mulțime de oameni priveau, toți râzând și bătându-și joc. Eram foarte speriată, crezând că o să-mi vină și mie rândul. I-au legat mâinile de picioare și au aruncat-o în apă. S-a dus la fund ca un pietroi. Dar era întuneric și bătea vântul, iar, în clipa în care a atins apa, s-a stârnit o puternică rafală, care a stins multe torțe. Le-a luat mult până au găsit-o și au scos-o.

Alice își îngropă fața în palme și scoase un suspin. Am așteptat în tăcere să-și revină și să continue. Când și-a ridicat fața din palme, ochii îi erau uscați, dar buzele îi tremurau.

— Când au scos-o la mal, era moartă. N-a fost drept, Tom. N-a plutit, s-a scufundat, așa că aveau dovada că era nevinovată, și ei totuși au omorât-o! După asta, pe

mine m-au lăsat în pace, doar că m-au urcat în căruță, cu ceilalți.

— Mama mi-a spus că proba înecului, cu vrăjitoarele care plutesc, oricum nu dovedește nimic, am zis eu. Numai proștii o folosesc.

— Nu, Tom, Inchizitorul nu e prost. Există un motiv pentru tot ce face, fii sigur de asta. Este lacom. Lacom de bani. A vândut căsuța mătușii mele și a băgat banii în buzună. L-am văzut cu toții când îi număra. Asta face el. Îi numește pe oameni vrăjitori, îi mătură din calea lui și le ia casele, pământurile și banii. Mai mult chiar, îi place ocupația sa. Are sufletul întunecat. Spune că face toate acestea ca să scape Comitatul de vrăjitoare, dar este mai crud decât oricare vrăjitoare pe care am cunoscut-o vreodată — și asta spune multe.

Era o fată, pe care o chema Maggie. Nu era cu mult mai mare decât mine. Nu s-au mai ostenit s-o arunce în apă. S-au folosit de altă probă și ne-au silit pe toți să ne uităm. Inchizitorul a luat un piron ascuțit. L-a înfipt în ea, o dată, și încă o dată, și încă o dată, de nenumărate ori. Ar fi trebuit să-i auzi țipetele. Biata fată aproape că a înnebunit de durere. Leșina mereu, dar ei aveau o găleată cu apă, lângă masă, ca s-o readucă în

simțiri. În cele din urmă, au găsit ceea ce căutau. Semnul diavolului! Știi care e acela, Tom?

Am dat din cap. Vraciul îmi povestise că era unul dintre lucrurile de care se foloseau vânătorii de vrăjitoare. Dar era doar o altă minciună, spunea el. Nu există niciun fel de semn al diavolului. Oricine poseda adevărata cunoaștere despre Întuneric știa asta.

— Este o cruzime și nu e drept, continuă Alice. După o vreme, durerea e prea mare, iar corpul amorțește, așadar, când pironul intră în tine, nu-l mai simți. Atunci ei declară că acela este locul unde te-a însemnat diavolul, așadar ești vinovat și trebuie să fii ars pe rug. Cel mai rău era să-i vezi fața Inchizitorului. Era atât de mulțumit de el însuși. O să fim chit! O să i-o plătesc! Maggie nu merita să moară.

— Nici Vraciul nu merită să moară! i-am spus eu, cu amărăciune. Toată viața lui s-a străduit să lupte împotriva Întunericului.

— El este bărbat și-o să primească o moarte mai blândă decât restul, zise Alice. Inchizitorul le osândește pe femei la pedepse mult mai aspre. Se asigură că arderea lor pe rug o să dureze mult. Spune că este mai greu să mântuiești sufletul unei femei decât pe-al

unui bărbat. Că ele au nevoie de mai multă durere, care să le facă să se căiască pentru păcatele lor.

Atunci îmi veniră în minte spusele Vrăciului despre Urgia, că nu suporta femeile. Că ele îl înspăimântau.

— Demonul pe care l-ai scuipat tu era Urgia, i-am spus eu. Ai auzit de el? Cum ai reușit să-l sperii atât de ușor?

Alice ridică din umeri.

— Nu-i prea greu de spus când cineva nu se simte bine în prezența ta. Așa se întâmplă cu unii bărbați — eu întotdeauna știu când nu sunt bine-venită. Am simțit asta și lângă Moș Gregory și la fel colo, jos. Iar scuipatul alungă cele mai multe creaturi. Scuipă de trei ori la o broască și nimic cu pielea umedă n-o să te mai supere o lună de zile sau chiar mai mult. Lizzie obișnuia să blesteme cu scuipatul. Nu cred că o să meargă și cu Urgia, totuși. Da, am auzit despre demonul acesta. Și dacă acum este în stare să-și schimbe înfățișarea, atunci suntem cu toții în mare pericol. Adineauri l-am luat pe neașteptate, asta-i tot. Data viitoare o să fie pregătit, așa că n-am de gând să mai cobor acolo.

O vreme niciunul dintre noi n-a mai vorbit. Eu îmi pironisem ochii pe vechiul covor mucegăit, când mi-am

dat deodată seama că respirația lui Alice se adâncise. Când m-am uitat la ea, avea ochii închiși; adormise în poziția aceea, cu bărbia sprijinită de genunchi.

Nu prea-mi dădea inima ghes să sting lumânarea, dar nu aveam idee cât urma să mai stăm în pivnița aceea și era mai bine să ne păstrăm puțină lumină și pentru mai târziu.

Odată ce-am stins-o, am încercat să dorm și eu, dar era greu. În primul rând pentru că mi-era frig și tremuram întruna. În al doilea, pentru că nu-mi puteam lua gândul de la Vraci. Dăduserăm greș în salvarea lui, iar Inchizitorul de bună seamă că era foarte furios pentru ceea ce se întâmplase. Nu va mai trece mult și va începe să ardă oamenii pe rug.

Până la urmă, trebuie să fi ațipit, căci m-a trezit deodată vocea lui Alice, foarte aproape de urechea stângă.

— Tom, zicea ea, cu glasul aproape șoptit, e ceva acolo, în colțul pivniței. Se uită fix la mine și nu-mi place deloc.

Alice avea dreptate. Puteam simți și eu ceva în colțul acela și mi-era frig. Părul de pe ceafă începu să mi se zbârlească. Era, probabil, din nou Matty Barnes, cel care strângea de gât.

— Nu-ți fie teamă, Alice, i-am spus eu. Este doar o stafie. Încearcă să uiți de ea. Câtă vreme nu ți-e frică, nu-ți poate face niciun rău.

— Nu mi-e frică. Cel puțin, nu acum.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar mi-a fost frică în temnița aceea. N-am închis ochii nicio clipă, cu toate strigătele și țipetele acelea. Curând o să mă fure somnul iar. Numai că vreau să plece ăla de aici. N-are dreptul să se holbeze așa.

— Nu știu ce să fac mai departe, am zis eu, cu gândul din nou la Vrăci.

Alice nu-mi răspunse, dar răsufierea ei deveni din nou rară și adâncă. Adormise. Și probabil că am ațipit și eu, la rândul meu, pentru că un zgomot m-a trezit brusc.

Era bocănitul unor ghetete grele. Era cineva în bucătărie, deasupra noastră.

CAPITOLUL II JUDECATA VRACIULUI

Ușa scârțâi și se deschise, iar lumina unei lumânări inundă pivnița. Spre marea mea ușurare, era Andrew.

— M-am gândit eu c-o să te găesc aici, zise el.

Avea în mână un mic pachet. Lăsându-l jos și așezând lumânarea aproape de mine, dădu din cap către Alice, care încă dormea adânc, dar acum era culcată pe o parte, stând cu spatele la noi și cu palmele sub obraz.

— Ea cine e? întrebă el.

— A locuit, într-o vreme, aproape de Chipenden, i-am răspuns eu. O cheamă Alice. Domnul Gregory nu era în celulă. Îl luaseră sus, la interogatoriu.

Andrew clătină din cap cu tristețe.

— Mi-a povestit fratele Peter. Nici c-ai fi putut avea mai mult ghinion. O jumătate de oră mai târziu și ar fi fost înapoi, în temniță, lângă ceilalți. Așa, unsprezece au scăpat, dar cinci au fost prinși din nou, la puțin timp. Numai că veștile rele sunt mai multe. Oamenii Inchizitorului l-au arestat pe fratele Peter pe stradă, îndată ce-a ieșit din atelierul meu. I-am văzut de la fereastra odăii de sus. Prin urmare, sunt un om terminat în orașul ăsta. Probabil eu o să fiu următorul după care or să vină, dar n-o să rămân pe loc ca să le răspund la vreo întrebare. Mi-am închis deja atelierul. Uneltele sunt în căruță și mă duc în sud, înapoi la Adlington, unde-am lucrat odinioară.

— Îmi pare rău, Andrew.

— N-ai de ce. Cine n-ar fi încercat să-și ajute propriul frate? De altfel, nu-i așa o pierdere pentru mine. Clădirea cu atelierul era doar închiriată, iar eu am o meserie pe care o cunosc foarte bine. O să-mi gălesc totdeauna ceva de lucru. Uite, zise el, deschizând pachetul. Ți-am adus ceva de mâncare.

— Cât e ceasul? l-am întrebat eu.

— Mai sunt vreo două ore până se crapă de ziuă. Am riscat venind aici. Cu tevatura stârnită, jumătate din oraș

e în picioare. O mulțime de oameni s-a strâns la marele tribunal din capul străzii Poarta Pescarului. După tot ce s-a întâmplat aseară, Inchizitorul ține un proces-fulger pentru toți prizonierii pe care încă îi mai are.

— De ce nu așteaptă până în zori? am întrebat eu.

— Pentru că atunci ar fi și mai mulți oameni de față, răspunse Andrew. Iar el vrea să termine mai înainte să întâmpine o împotrivire serioasă. Unii dintre orășeni nu sunt de acord cu ceea ce face. Cât despre arderea pe rug, o să fie la noapte, după lăsarea întunericului, pe dealul farului, la Wortham, pe malul sudic al râului. Inchizitorul o să aibă o mulțime de oameni înarmați cu el, care să intervină în caz de revoltă, așadar, dacă ai puțină minte, o să stai aici până la căderea nopții și apoi pornești la drum și dus ești.

Chiar mai înainte de a izbuti să desfac pachetul, Alice se întoarse către noi și se ridică în capul oaselor. Poate adulmecase mâncarea sau poate că trăsese cu urechea la tot ce vorbiserăm, prefăcându-se că doarme. Erau niște felii de șuncă, pâine proaspătă și două roșii mari. Fără niciun cuvânt de mulțumire către Andrew, Alice trecu imediat la treabă și, după o clipă de șovăială, i-am urmat exemplul. Îmi era foarte

foame și nu mi se părea că are prea mult sens să mai ajunez.

— Ei, eu am plecat, zise Andrew. Bietul John, nu mai putem face nimic acum.

— Crezi că nu mai are rost o ultimă încercare de a-l salva? am întrebat eu.

— Nu, ai făcut destul. E prea periculos să te apropii de tribunal. Și curând bietul John va fi laolaltă cu ceilalți, păzit de oameni înarmați și dus pe drumul spre Wortham, ca să fie ars de viu odată cu toți acei sărmani nefericiți.

— Și cu blestemul cum rămâne? am zis eu. Ai spus chiar dumneata că este blestemat să moară singur, sub pământ, nu sus pe dealul unui far.

— Deh, blestemul! Ca și John, nu mai cred nici eu în povestea asta. Eram doar disperat să-l opresc să se ducă după Urgie, când se afla Inchizitorul în oraș. Nu, mă tem că soarta fratelui meu este pecetluită, așa că tu vezi-ți de drum, singur. John mi-a spus odată că există un vraci care lucrează pe undeva pe lângă Caster. Are grijă de hotarele de la miazănoapte ale Comitatului. Spune-i numele lui John și poate o să te ia la el. A fost, cândva, unul dintre ucenicii lui John.

Cu un semn din cap, Andrew se întoarse să plece.

— Îți las lumânarea, zise el. Noroc pe drum! Și dacă vreodată ai nevoie de un lăcătuș priceput, știi la cine să vii.

Cu acestea, plecă. Am ascultat cum urcă treptele pivniței și cum încuie ușa din spate. Câteva momente mai târziu, Alice își lîngea sucul roșiei de pe degete. Mâncaserăm totul — nu rămăsese nicio firimitură.

— Alice, am zis eu, vreau să merg la tribunal. Ar mai putea fi o șansă să fac ceva ca să-l ajut pe Vraci. Vrei să vii cu mine?

Alice făcu ochii mari.

— Să faci ceva? Ai auzit ce a spus el. Nu-i nimic de făcut, Tom! Ce-am putea face noi împotriva unor oameni înarmați? Nu, fii cu capul pe umeri. N-are rost să riști, nu-i așa? De altfel, de ce aș încerca eu să-l ajut? Moș Gregory n-ar face același lucru pentru mine. El unul m-ar lăsa liniștit să ard pe rug, ăsta-i adevărul.

Nu știam ce-i să răspund. Într-un fel, avea dreptate. Îl rugasem pe Vraci s-o ajutăm pe Alice, iar el refuzase. Așadar, cu un oftat, m-am ridicat în picioare.

— Eu mă duc oricum, i-am spus eu.

— Nu, Tom, nu mă lăsa aici. Nu cu stafia...

— Am crezut că nu ți-e frică.

— Nu mi-e. Dar ultima oară când am adormit, am simțit că începe să mă strângă de gât, pe cuvânt. Ar putea face și mai rău, dacă n-o să fii aici.

— Atunci vino cu mine. N-o să fie atât de periculos, fiindcă este încă întuneric. Iar cea mai bună ascunzătoare este în mulțime. Vino și tu, te rog. Ce zici?

— Ai vreun plan? întrebă ea. Ceva despre care nu mi-ai spus?

Am clătinat din cap.

— Bănuiam eu, zise ea.

— Uite, Alice, vreau doar să mă duc să văd. Dacă nu-l pot ajuta, o să venim înapoi. Dar nu mi-aș ierta-o nicio dată, dacă n-aș încerca măcar.

Alice se ridică, fără tragere de inimă.

— O să vin să văd cum stau lucrurile, zise ea. Dar trebuie să-mi făgăduiești că, dacă este prea primejdios, o să ne întoarcem imediat înapoi. Îl cunosc pe Inchi-zitor mai bine decât tine. Crede-mă, n-ar trebui să dăm târcoale pe unde umblă el.

— Îți făgăduiesc, i-am spus eu.

Am lăsat sacul și toiagul Vraciului în pivniță și am pornit-o către Poarta Pescarului, unde trebuia să aibă loc judecata.

* * *

Andrew spusese că jumătate din oraș era în picioare. Fusesse o exagerare, dar pentru o oră atât de matinală, erau foarte multe lumânări licărind în spatele perdelelor, iar câțiva trecători pe străzile întunecate păreau să se grăbească în aceeași direcție cu a noastră.

Aproape că mă așteptam să nu izbutim să ne apropiem de clădire, gândindu-mă că paznicii vor lumina toată strada, dar spre surprinderea mea, nu se vedea nici urmă de oamenii Inchizitorului. Marile uși de lemn erau larg deschise și un grup numeros de oameni astupase intrarea, revărsându-se până afară, în drum, de parcă n-ar mai fi fost loc înăuntru.

Mi-am croit drum mai aproape, cu multă băgare de seamă, bucurându-mă de întuneric. Când am ajuns la ultimele rânduri ale mulțimii, mi-am dat seama că nu era așa mare înghesuială cum mi se păruse la început. În tribunal aerul era îmbâcsit cu o miasmă dulceagă, grețoasă. Nu era decât o singură sală mare, cu lespezi de piatră pe jos, peste care rumegușul nu era împrăștiat uniform. Nu puteam vedea prea bine peste capetele oamenilor, pentru că aproape toți erau mai

înalți decât mine, dar părea să existe un mare spațiu gol în fața lor, în care nimeni nu voia să pășească. Am apucat-o pe Alice de mână și mi-am croit drum prin miezul mulțimii, trăgând-o după mine.

Sala era mai întunecată în partea din spate, dar în față era luminată de două torțe uriașe, câte una în fiecare capăt al unei platforme de lemn. Inchizitorul stătea în picioare, în fața ei, uitându-se în jos. Spunea ceva, dar glasul îi suna înfundat. M-am uitat la cei din jurul meu și am cercetat expresiile zugrăvite pe fețele lor: mânie, tristețe, amărăciune și resemnare. Câțiva arătau fățiș ostilitate. Mulțimea aceasta era probabil alcătuită în principal din cei care se împotriveau faptelor Inchizitorului. Unii dintre ei poate chiar erau rudele și prietenii celor acuzați. Pentru o clipă, gândul acesta mi-a dat speranța că s-ar putea încerca un soi de răzmeriță de salvare.

Dar apoi speranțele mi s-au năruit: am văzut de ce nimeni nu făcea un pas mai înainte. Mai jos de platformă erau cinci bănci lungi de preoți, care stăteau cu spatele la noi, însă între ei și noi, erau două rânduri de oameni înarmați, care ne rânjeau în față. Unii stăteau cu brațele încrucișate pe piept, alții își țineau o mână

pe mânerul sabiei, de parcă abia se abțineau să n-o scoată din teacă. Nimeni nu voia să se apropie de ei.

Mi-am ridicat privirile spre tavan și am văzut că pereții laterali ai sălii tribunalului aveau câte un balcon lung; mai multe chipuri se zgâiau în jos, niște ovale palide, toate arătând la fel, privite din sală. Acela era cel mai sigur loc și care oferea și o vedere mult mai bună. În stânga erau niște trepte și am dus-o pe Alice spre ele. Peste câteva clipe, treceam de-a lungul balconului larg.

Nu era plin și curând ne-am găsit un loc de privit peste balustradă, cam pe la mijlocul distanței dintre uși și platformă.

În aer simțeam aceeași miasmă dulceagă, dar mult mai puternică, pe care o simțisem și când ne aflaserăm jos. Deodată am înțeles ce era. Tribunalul fusese folosit, aproape fără îndoială, ca piață de carne. Era mirosul de sânge.

Inchizitorul nu era singura persoană de pe platformă. Chiar în spatele lui, în umbră, un mănunchi de paznici înconjura prizonierii care își așteptau judecata, iar lângă Inchizitor erau doi gardieni care țineau de câte un braț pe cineva care plângea. Era o fată înaltă,

cu părul lung și negru. Purta o rochie zdrențuită și era desculță.

— Asta-i Maggie! îmi șopti Alice la ureche. Cea în care au tot înfipt piroane. Biata Maggie, nu e drept! E de mirare că mai trăiește...

Sus, se auzea mult mai bine, și puteam desluși fiecare cuvânt pe care-l rostea Inchizitorul.

— Această femeie s-a condamnat cu gura ei! striga el, cu vocea lui sonoră și arogantă. A mărturisit totul și semnul diavolului a fost găsit în carnea ei. O osândesc să fie legată pe rug și arsă de vie. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei!

Maggie începu să plângă și mai tare, dar unul dintre cei care o țineau o apucă de păr și o târî către o ușă din spatele platformei. De-abia dispăruse pe acea ușă, când un alt prizonier, purtând o sutană neagră și având mâinile legate la spate, fu îmbrâncit înainte, în lumina torțelor. Pentru o clipă am crezut că mă înșel, dar nu încăpea nicio îndoială.

Era fratele Peter. L-am recunoscut după cununa subțire de păr alb care îi tinea țeasta pleșuvă și după linia curbată a umerilor și a spinării sale. Dar fața îi era atât de lovită și brăzdată de sânge încât n-aș fi zis că

era el. Avea nasul spart, îndesat în oasele feței, și un ochi închis din pricina unei umflături vineții, cu o crăpătură roșie pe mijloc.

Văzându-l în halul acela, m-am simțit cumplit. Totul i se trăgea din pricina mea. Mai întâi, mă lăsase să evadez; apoi, îmi spusese cum puteam ajunge până la celula prizonierilor, ca să-i salvez pe Vraci și pe Alice. Supus la cazne, probabil că le povestise totul. Nu fusese decât vina mea și mă sfâșia mustrarea de cuget.

— Odinioară acesta a fost un frate, un credincios slujitor Bisericii! strigă Inchizitorul. Dar uitați-vă acum la el! Uitați-vă la acest trădător! Unul care i-a ajutat pe vrăjmașii noștri și a intrat în cârdășie cu forțele Întunericului. Avem mărturisirea lui, scrisă de mâna lui. Iat-o! răcni el, ridicând în sus o foaie de hârtie, ca s-o vadă cu toții.

Nimeni nu avu ocazia s-o citească — se putea foarte bine să nu fi mărturisit nimic. Chiar dacă era o mărturisire, o singură privire către fratele Peter m-a încredințat că-i fusese smulsă cu bătaia. Nu era drept. Asta nu era justiție. Asta nu era deloc un tribunal. Vraciul îmi spusese odată că, atunci când oamenii erau judecați în castelul de la Caster, cel puțin li se oferea o

audiere — un judecător, un procuror și cineva care să-l apere. Dar aici Inchizitorul făcea totul singur!

— Este vinovat. Vinovat dincolo de orice îndoială. Prin urmare, îl osândesc să fie dus în catacombe și lăsat acolo. Și Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui!

S-a auzit brusc o exclamație de groază din partea mulțimii, dar cel mai tare a răsunat din partea preoților așezați în față. Știau foarte bine care avea să fie soarta fratelui Peter. Avea să fie ucis prin strivire de către Urgie.

Fratele Peter încercă să vorbească, dar buzele îi erau prea umflate. Unul dintre gardieni îl bătu ușurel cu palma pe creștet, în timp ce Inchizitorul îi dăruie un zâmbet crud. Îl târâră spre ușa din spatele platformei și îndată ce-l scoaseră afară din clădire, un alt prizonier fu împins în față, din întuneric. Mi-a stat inima. Era Vraciul!

La prima privire, în afară de câteva vânătăi de pe față, Vraciul nu părea să fi trecut prin aceleași chinuri ca fratele Peter. Dar apoi am observat ceva care m-a înghețat. Își mijea ochii în lumina torțelor și părea buimac, cu ochii lui verzi goliți de orice expresie. Părea rătăcit. Ca și cum își pierduse memoria și nu mai știa

nici măcar cine era. Am început să mă întreb oare cât de rău fusese bătut.

— Înaintea dumneavoastră este John Gregory! strigă Inchizitorul, și ecoul vocii sale trecu din perete în perete de câteva ori. Un discipol al diavolului, nici mai mult, nici mai puțin, care ani de-a rândul și-a practicat îndeletnicirea satanică prin acest ținut, luând bani de la oamenii săraci și creduli. Dar se căiește, oare, acest om? Își recunoaște el păcatele și cere iertare? Nu, este îndărătnic și nu va mărturisi nimic. Acum, numai focul mai poate să-l curețe de păcate și să-i dăruiască nădejde de mântuire. Afară de toate acestea, nemulțumindu-se cu răul pe care îl făcea singur, i-a pregătit și pe alții și continuă s-o facă. Părinte Cairns, îți cer să te ridici în picioare și să depui mărturie!

Din primul rând de bănci, un preot păși înainte, în lumina torțelor, aproape de platformă. Stătea cu spatele la mine, așa că nu i-am putut vedea fața, dar i-am zărit mâna bandajată și, când a vorbit, am auzit același glas pe care îl ascultasem în cutia confesionalului.

— Lord Inchizitor, John Gregory a adus un ucenic cu el, să viziteze acest oraș, unul căruia deja i-a stricat sufletul. Numele său este Thomas Ward.

Am auzit-o pe Alice scoțând o exclamație înăbușită, iar genunchii au început să-mi tremure. Dintr-odată mi-am dat seama foarte limpede cât de primejdios era să mă aflu aici, în tribunal, atât de aproape de Inchi-zitor și de oamenii săi înarmați.

— Prin mila Domnului, băiatul a căzut în mâinile mele, continuă părintele Cairns, și l-aș fi predat într-ale dumneavoastră pentru interogatoriu, dacă nu s-ar fi amestecat fratele Peter, care i-a îngăduit să scape de judecată. Însă l-am interogat eu însumi, lordul meu, și l-am găsit mai înrăit decât s-ar fi crezut pentru vârsta lui și pentru puterea de convingere a cuvintelor mele. În ciuda strădaniilor mele, n-a fost în stare să vadă calea greșită pe care a apucat-o, lucru de care trebuie să-l învinovățim pe John Gregory, un om care nu se mulțumește să-și practice diavoleasca îndeletnicire, ci lucrează înverșunat să-i ademenească pe cei tineri. După cunoștințele mele, mai mult de douăzeci de ucenici au trecut prin mâinile sale și câțiva, la rândul lor, practică acum aceeași îndeletnicire și își iau și ei ucenici. Prin aceste mijloace răul se răspândește ca o ciumă prin tot Comitatul.

— Mulțumesc, părinte. Poți lua loc. Mărturia dumitale este de ajuns ca John Gregory să fie condamnat.

Când părintele Cairns se așeză din nou pe banca lui, Alice mă apucă de cot.

— Să mergem, îmi șopti ea la ureche, e mult prea primejdios să rămânem!

— Nu, te rog, i-am șoptit drept răspuns. Încă puțin!

Rostirea numelui meu mă speriasse, dar voiam să mai rămânem câteva minute, ca să aud ce avea să se întâmple cu magistrul meu.

— John Gregory, pentru tine nu poate fi decât o singură pedeapsă! mugi Inchizitorul. O să fii legat la stâlp și ars de viu. O să mă rog pentru tine. O să mă rog ca durerea să-ți deschidă ochii și să vezi greșitele tale căi. O să mă rog ca tu să-i ceri iertare lui Dumnezeu și, astfel, în vreme ce trupul tău o să se mistuie în flăcări, sufletul tău o să fie izbăvit.

Inchizitorul se uitase fix la Vraci tot timpul cât perorase, dar ar fi putut foarte bine să strige la un zid de piatră. Nu exista niciun licăr de înțelegere în spatele ochilor Vraciului. Într-un fel, era o binecuvântare, pentru că nu părea să știe ce se întâmpla. Dar asta m-a făcut să pricep că, și dacă aș fi izbutit cumva să-l salvez, s-ar fi putut să nu mai fie niciodată cel dinainte.

Un nod dureros mi s-a suit în gât. Casa Vraciului devenise noul meu cămin și mi-am amintit lecțiile, și

discuțiile cu Vraciul, ba chiar și de vremurile de spaimă când avuseserăm de înfruntat Întunericul. Urma să pierd toate acestea și gândul că magistrul meu avea să fie ars de viu, îmi aduse lacrimi usturătoare în ochi.

Mama avusese dreptate. La început, stătusem la îndoială dacă să primesc sau nu să devin ucenicul Vraciului. Mă temusem de singurătate. Dar ea îmi spusese că o să-l am pe Vraci cu care să stau de vorbă; că, deși el era profesorul meu, avea să devină, până la urmă, prietenul meu. Ei bine, nu știam dacă asta se întâmplase deja, pentru că el se arăta încă adeseori foarte aspru și neîndurător, dar cu siguranță aveam să-i simt lipsa.

Când gardienii îl târâră către ușă, i-am făcut semn cu capul lui Alice și, ținându-mi fruntea în pământ, ca să nu-mi încrucișez privirile cu nimeni, am pornit-o de-a lungul balconului și apoi am coborât treptele. Afară am descoperit că începuse să se lumineze. Curând n-am mai fi avut adăpostul întunericului și s-ar fi putut ca vreunul dintre noi să fie recunoscut de careva. Străzile forfoteau deja și în jurul tribunalului era de două ori mai multă lume decât atunci când intraserăm. Mi-am croit drum cu greu prin mijlocul mulțimii, astfel încât

am putut privi în lateral clădirea, spre ușa prin care fuseseră scoși prizonierii.

O singură privire mi-a spus că situația era fără speranță. N-am putut vedea niciun prizonier, dar asta nu era de mirare, pentru că erau pe puțin douăzeci de gardieni în jurul ușii. Ce șanse aș fi avut împotriva atâtor oameni înarmați? Cu inima strânsă, m-am întors spre Alice.

— Hai să ne întoarcem, i-am zis eu. Nu mai e nimic de făcut aici.

Eram nerăbdător să ajung în pivnița cea sigură, așa că mergeam repede. Alice mă urma fără niciun cuvânt.

CAPITOLUL 12 POARTA DE ARGINT

Odată ajunși înapoi în pivniță, Alice se întoarse spre mine, cu fulgere de mânie în ochi.

— Nu e drept, Tom! Biata Maggie. Nu merită să fie arsă pe rug. Niciunul dintre ei nu merită. Trebuie să facem ceva.

Am ridicat din umeri și m-am uitat în gol, cu mintea amorțită. După un timp, Alice se întinse pe covor și adormi. Am încercat să fac și eu la fel, dar am reînceput să mă gândesc la Vrăci. Chiar dacă părea să nu mai existe nicio speranță, oare nu trebuia să mă duc la execuție și să văd dacă nu puteam fi cumva de ajutor? După ce, o vreme, am răsucit problema pe toate părțile,

în cele din urmă m-am hotărât ca, pe înserat, să plec din Priesttown și să mă duc acasă la mine, să stau de vorbă cu mama.

Ea o să știe ce trebuia să fac. Eram pe fundul prăpastiei aici, și aveam nevoie de ajutor. Aveam să merg toată noaptea, fără să dorm deloc, așa că era mai bine să profit cât puteam acum. Mi-a luat ceva timp până să încep să moțai și, aproape imediat după aceea am început să visez, iar următorul lucru de care mi-am dat seama era că mă aflam din nou în catacombe.

În cele mai multe dintre vise, nu știi că visezi. Dar când știi, se petrece de obicei una din două: fie te trezești numaidecât, fie rămâi în vis și faci ce vrei tu. În orice caz, așa mi se întâmplă mie de obicei.

Dar acest vis era diferit. Se făcea că îmi controla cineva toate mișcărilor. Mergeam printr-un tunel întunecat, cu muclele de lumânare în mâna stângă și mă apropiam de intrarea întunecată a uneia dintre criptele pline cu oasele Poporului Mic. Nu voiam nicicum să mă apropiu, dar picioarele mele continuau să meargă.

M-am oprit la ușa deschisă, cu flacăra pâlpâitoare a lumânării luminând oasele. Cele mai multe erau pe rafturile din fundul criptei, dar câteva oase rupte erau

împrăștiate pe dalele de piatră ale pardoselii și alte câteva zăceau îngrămădite într-un colț. Nu voiam să intru acolo, chiar nu voiam, dar se părea că nu am de ales. Am pășit în criptă, auzind bucățile mai mici de oase cum trosnesc sub picioarele mele, când deodată mi s-a făcut foarte frig.

Într-o iarnă, pe când eram eu mic, fratele meu James m-a prins și mi-a umplut urechile cu zăpadă. Am încercat să mă apăr, dar el era doar cu un an mai mic decât fratele meu cel mai mare, Jack, și la fel de solid și de puternic, din care pricină tata îl dăduse până la urmă ucenic la un fierar. Avea până și același simț al umorului ca Jack. Zăpadă în urechi fusese stupida inspirație a lui James de a face o glumă, dar chiar mă duruse și toată fața îmi amorțise și mă înțepase aproape un ceas după aceea. Exact așa era și în visul de acum. Extrem de frig. Asta însemna că o creatură a Întunericului se apropia. Frigul începea din capul meu, până când mi l-am simțit bocnă și amorțit, de parcă nu mai era al meu.

Cineva îmi vorbi apoi din întunericul din spatele meu. Cineva care stătea aproape în spatele meu, între mine și ușă. Glasul era tăios și profund și n-a fost

nevoie să întreb cine vorbea. Chiar dacă nu eram cu fața la el, îi simțeam răsuflarea împuțită.

— *Mi-am recăpătat puterile, a zis Urgia. Dar sunt legat. E singurul meu necaz.*

N-am spus nimic și tăcerea s-a prelungit. Era un coșmar și încercam să mă trezesc. Chiar m-am zbătut, dar a fost în zadar.

— *E o încâpere plăcută, aceasta de aici, a continuat Urgia. Unul dintre ungherele mele preferate. Plin de oase vechi. Dar eu îmi doresc sânge proaspăt, iar sângele tânăr este cel mai bun dintre toate. Însă, dacă nu pot obține sânge, atunci mă descurc și cu oase. Oasele noi sunt cele mai bune. Dă-mi oase noi de fiecare dată, proaspete și dulci și pline de măduvă. Astea-mi plac. Mă dau în vânt să sfărâm în dinți oase tinere și să le sug măduva. Până și oasele bătrâne tot sunt mai bune decât nimic. Oasele bătrâne, ca astea de aici. Sunt mai bune decât foamea care-mi roade măruntaiele. Foamea, atât de greu de îndurat.*

Nu există măduvă în oasele bătrâne. Dar oasele bătrâne, vezi tu, încă mai au amintiri. Sparg în dinți oasele bătrâne, și le rod încet, ca să-și lase toate tainele. Văd carnea care odinioară le acoperea, nădejdiile și ambițiile care au sfârșit

în fragilitatea lor de acum, uscată, moartă. Și asta mă satură, de asemenea. Îmi potolește foamea.

Urgia era foarte aproape de urechea mea stângă, iar glasul său coborâse acum până la șoaptă. Am simțit un imbold nestăpânit să mă întorc și să mă uit drept la el, dar probabil că mi-a citit gândurile.

— *Nu te întoarce, băiete, mă preveni el, căci n-o să-ți placă ce-o să vezi. Răspunde-mi numai la o întrebare...*

Se lăsă o lungă tăcere și îmi puteam simți inima bătându-mi mai-mai să-mi spargă pieptul. Într-un târziu, Urgia grăi:

— *Ce urmează după moarte?*

Nu știam răspunsul. Vraciul nu vorbea niciodată despre lucruri dintr-acestea. Tot ce știam era că existau stafii care încă mai puteau gândi și vorbi. Și niște fragmente de suflet, numite spectre, rămase în urmă după ce sufletul își lua zborul. Dar încotro își lua zborul? Nu știam. Numai Dumnezeu știa. Dacă exista un Dumnezeu.

Am clătinat din cap. N-am zis nimic și eram prea speriat ca să mă întorc. În spatele meu simțeam o creatură uriașă și înspăimântătoare.

— *Nu există nimic după moarte! Nimic! Absolut nimic!* mugi Urgia aproape de urechea mea. *Este numai*

întuneric și gol. Niciun fel de gândire. Niciun fel de simțire. Doar uitarea. Asta e tot ce te așteaptă dincolo de pragul morții. Dar fă precum îți cer, băiete, și pot să-ți dăruiesc o viață lungă, foarte lungă! De trei ori câte douăzeci și alți zece bașca este cel mai bun număr de ani la care nevolnicii oameni pot nădăjdui. Iar eu aș putea să-ți dăruiesc de zece ori câte douăzeci! Și tot ce ai de făcut pentru asta este să deschizi poarta și să mă lași să ies! Numai deschide tu poarta, că de restul mă ocup eu. Și magistrul tău poate fi liber, după aceea. Știu că asta îți dorești. Și o să poți să te întorci înapoi, la traiul pe care îl duceai înainte.

O parte din mine își dorea fierbinte să spun da. Mi-am imaginat ce mă aștepta, în caz contrar: Vraciul ars de viu și o călătorie de unul singur prin nord, spre Caster, fără nicio siguranță că voi fi în stare să-mi continui ucenicia. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile s-ar fi putut întoarce la cum fuseseră înainte! Deși eram ispitit să primesc, știam totuși că pur și simplu nu era cu putință. Chiar dacă Urgia s-ar fi ținut de cuvânt, nu puteam îngădui ca demonul să cutreiere liber prin Comitat, ca să-i năpăstuiască pe oameni după plac. Știam că Vraciul mai curând ar fi murit decât să lase să se întâmple așa ceva.

Am deschis gura ca să spun nu, dar chiar mai înainte de a putea rosti cuvântul, Urgia vorbi din nou.

— *Cu fata ar fi ușor!* zise el. *Tot ce vrea ea este un foc care s-o încălzească. O casă în care să trăiască. Haine curate. Dar ia gândește-te la ce-ți ofer eu! Tot ce vreau este sângele tău. Nu prea mult, înțelegi. Și nici n-o să doară prea tare. Cât să fie de ajuns, e tot ce-ți cer. Și atunci o să facem amândoi un pact. Lasă-mă numai să-ți beau sângele, ca să-mi recapăt pe deplin puterile. Lasă-mă numai să ies pe poartă și o să-ți închin ție libertatea mea. De trei ori după aceea o să-ți îndeplinesc câte o dorință și o să trăiești o viață lungă, foarte lungă. Și sângele de fată tot este mai bun decât nimic, dar de tine am eu cu adevărat nevoie. Al șaptelea al celui de-al șaptelea, asta ești tu. Numai o singură dată am mai gustat un sânge atât de dulce ca al tău. Și-mi mai aduc și acum aminte de el. Ah, dulcele sânge al unui al șaptelea născut dintr-un al șaptelea născut! Cât de puternic m-ar face! Ce mare ar fi răsplata pe care ai primi-o! Nu e mai bine decât nimicul morții?*

Oh, moartea o să vină și la tine, într-o zi. O să vină negreșit, în pofida a tot ce pot face eu, se va târî spre tine ca ceața pe un mal de râu într-o noapte rece și ploioasă. Dar eu pot întârzia momentul. Îl pot amâna ani și ani de-a

rândul. O să treacă multă vreme până o să dai ochii cu întunericul acela. Cu bezna aceea. Cu neantul acela! Așadar, ce spui, băiete? Aș putea să mă reîntrupez, însă sunt legat. Dar mă poți ajuta tu!

Eram speriat și am încercat din nou să mă trezesc. Însă deodată cuvintele mi-au scăpat de pe buze, aproape de parcă ar fi fost rostite de altcineva:

— Nu cred că nu mai există nimic după moarte, i-am spus eu. Am un suflet și, dacă-mi trăiesc viața cum se cuvine, o să continui să trăiesc într-un fel. Trebuie să existe ceva. Nu cred în neant. Nu cred!

— *Nu! Nu! tună Urgia. Tu nu știi ce știi eu! Tu nu poți vedea ce văd eu! Eu văd dincolo de moarte. Văd golul. Nimicul. Eu știi! Eu văd cumplita stare de a fi nimic. Nimicul desăvârșit, asta este! Nimicul absolut!*

Inima a început să mi se domolească și dintr-odată m-am simțit foarte liniștit. Urgia era tot în spatele meu, dar cripta începuse să se mai încălzească. Acum înțelegeam. Acum îi cunoșteam suferința Urgiei. Știam de ce avea nevoie să se hrănească pe seama oamenilor, din sângele lor, din nădejile și visurile lor...

— Eu am un suflet și o să continui să trăiesc, i-am spus eu Urgiei, păstrându-mi glasul foarte calm. Și în

asta stă deosebirea. Eu am un suflet, pe când tu, nu! *Pentru tine* este nimic după moarte! Nimicul absolut!

Capul îmi fu împins cu putere în cel mai apropiat zid al criptei și se auzi un șuierat de mânie în spatele meu. Un șuierat care se preschimbă într-un răget de turbare.

— *Neghiobule!* răcni Urgia și glasul său umplu întregă criptă și se repetă în ecou de-a lungul nesfârșitelor și întunecatelor tunele ale catacombelor.

Îmi apucă violent capul din ambele părți, julindu-mi fruntea de pietrele zgrunțuroase și reci. În colțul ochiului stâng am putut zări mâna uriașă care îmi înșfăcase capul. În loc de unghii, degetele aveau la vârf gheare uriașe, galbene.

— *Ai avut o șansă, dar ți-ai pierdut-o pentru totdeauna!* muși Urgia. *Dar mai există cineva care mă poate ajuta. Așadar, dacă pe tine nu te pot avea, atunci o să mă descurc cu ea!*

Am fost zvârlit cât colo, nimerind în grămada de oase din colț. Am simțit cum cad printre ele. Cădeam și cădeam, din ce în ce mai jos, într-un puț fără sfârșit, plin cu oase. Lumânarea se stinsese, dar oasele păreau să lumineze singure în întuneric: cranii rânjind, cuști de coaste, oase lungi de brațe și de picioare, bucăți de

mâini, degete și falange, și neconținut pe față mi se cernea praful uscat al morții, intrându-mi pe nări și în gură, și în jos pe gâtleej, până ce m-am înecat și abia de mai puteam respira.

— *Asta este gustul morții!* strigă Urgia. *Și asta este înfățișarea morții!*

Oasele îmi pieriră din vedere și nu mai puteam desluși nimic. Absolut nimic. Începusem să cad prin beznă. Cădeam în întuneric. Eram îngrozit de faptul că Urgia mă omorâse cumva în somn, totuși m-am zbatut cu îndârjire să mă trezesc. Urgia stătuse de vorbă cu mine, în timp ce dormeam, și acum știam pe cine avea să încerce să convingă de a primi ceea ce eu refuzasem.

Pe Alice!

În cele din urmă, am izbutit să mă trezesc, dar era deja prea târziu. Una dintre lumânări încă mai ardea lângă mine, dar nu mai era decât un muc. Dormisem ore în șir! Cealaltă lumânare dispăruse, la fel și Alice!

Mi-am vârât mâna în buzunar, însă doar mi se adeveri ceea ce ghicisem deja. Alice furase cheia Porții de Argint...

Când m-am ridicat, clătînându-mă, în picioare, mă simțeam amețit și mă durea capul. Mi-am lipit dosul

palmei de frunte și când mi-am retras-o, am descoperit-o udă de sânge. Cumva Urgia mă rănise în vis. Putea, de asemenea, să citească gândurile. Cum să înfrângi un demon când știe ce vrei să faci mai înainte de a avea șansa să încerci vreo mișcare sau să spui vreun cuvânt? Vrăciul avea dreptate — demonul acesta era cel mai periculos monstru cu care avuseserăm vreodată de-a face!

Alice lăsase chepengul deschis și, ridicând lumânarea de jos, fără să pierd nici o clipă, am coborât treptele spre catacombe. Peste câteva minute, ajungeam la râu, care mi se păru puțin mai adânc decât înainte. Apa, involburându-se la vale, acoperea acum trei dintre cele nouă pietre de sprijin, chiar cele de la mijloc, și puteam simți curentul trăgându-mă de ghetе.

L-am traversat rapid, nădăjduind, cu deznădejde ca să zic așa, c-o să ajung la timp. Dar când am cotit, am văzut-o pe Alice stând cu spatele lipit de zid. Mâna ei stângă se odihnea pe dalele de piatră și degetele îi erau pline de sânge.

Iar Poarta de Argint era larg deschisă!

CAPITOLUL
13
ARDEREA PE RUG

— **A**lice! am strigat eu, holbându-mă la poarta deschisă, necrezându-mi ochilor. Ce-ai făcut?

Și-a ridicat privirile spre mine, cu ochii înotând în lacrimi.

Cheia mai era încă în broască. Furios, am smuls-o și-am vârât-o în buzunarul pantalonilor, îngropând-o adânc în pilitura de fier.

— Vino! m-am răstit eu, aproape prea mânios ca să pot vorbi. Trebuie să ieșim de aici!

I-am întins mâna stângă, dar ea nu m-a băgat în seamă. În schimb, și-o duse pe a ei, cea plină de sânge, la piept, uitându-se la ea, chircindu-se de durere.

— Ce ai pățit la mână? am întrebat.

— Nu cine știe ce, răspuse ea. Curând o să fie ca nouă. Totul o să fie bine, de acum.

— Ba nu, Alice, i-am răspuns eu, n-o să fie. Întregul Comitat este în pericol acum, mulțumită ție.

Am apucat-o blând de mâna nevătămată și am condus-o prin tunel până ce am ajuns la râu. La marginea apei, și-a smuls mâna dintr-a mea, iar eu nu i-am luat gestul în niciun fel. Am traversat grăbit. Abia când am ajuns pe malul celălalt, m-am întors, și atunci am văzut-o pe Alice stând acolo unde o lăsasem, uitându-se țintă la apă.

— Vino odată! am strigat eu. Mai repede!

— Nu pot, Tom! îmi strigă Alice drept răspuns. Nu pot să trec dincolo!

Am pus lumânarea jos și m-am întors după ea. S-a dat înapoi, dar am prins-o și-am ținut-o strâns. Dacă s-ar fi zbatut, n-aș fi avut nicio șansă, dar în clipa în care am atins-o, Alice își pierdu puterile și căzu moale în brațele mele. Fără să mai pierd vreo clipă, mi-am îndoit genunchii și-am aruncat-o pe un umăr, așa cum văzusem odată la Vraci că se cară o vrăjitoare.

Vedeți dumneavoastră, nu mai aveam nicio îndoială. Dacă nu putea trece o apă curgătoare, însemna că

Alice devenise ceea ce Vraciul se temuse întotdeauna că o să devină. Pactul ei cu Urgia o făcuse, până la urmă, să treacă de partea Întunericului.

Jumătate din mine mă îndemna s-o las acolo. Știam că Vraciul așa ar fi procedat. Dar nu puteam. Făceam un lucru care nu i-ar fi fost pe plac, dar trebuia. Ea era încă Alice și împreună trecuserăm prin multe.

Ușoară cum era, a fost totuși foarte dificil să traversez râul cu ea pe umăr și am făcut mari eforturi să-mi mențin echilibrul pe pietre. Ce a îngreunat și mai mult toată acțiunea a fost faptul că, de îndată ce am pus piciorul pe prima piatră de sprijin, Alice a început să se vaite, ca și când ar fi fost supusă la cazne.

Când, în sfârșit, am ajuns pe malul celălalt, am lăsat-o jos, pe picioarele ei, și am luat lumânarea.

— Hai să mergem! am zis eu, dar ea stătea pe loc, tremurând toată, și a trebuit iar să o apuc de mână și s-o trag după mine până când am dat de treptele care conduceau în pivniță.

Odată intrați în pivniță, am pus lumânarea pe podea și m-am așezat pe un colț al vechiului covor. De data aceasta, Alice nu s-a așezat. Și-a strâns doar mâinile la piept și s-a sprijinit cu spatele de zid. Niciunul dintre

noi n-a scos vreun cuvânt. Nu era nimic de spus și eu eram prea adâncit în gânduri.

Dormisem un timp lung, atât înainte de vis, cât și după el. M-am dus să arunc o privire afară, din vârful scării pivniței, și am văzut că soarele asfințea. Mi-am zis să mai las să treacă o jumătate de oră, apoi s-o iau din loc. Voiam cu disperare să-l ajut pe Vraci, dar mă simțeam complet lipsit de putere. Mă îndurera și gândul la ce urma să i se întâmple, dar ce-aș fi putut să fac eu împotriva a zeci de oameni înarmați? Și nu voiam să mă duc pe dealul farului doar ca să mă uit la arderea pe rug. N-aș fi putut îndura spectacolul. Nu, trebuia să mă duc acasă, s-o văd pe mama. Ea știa ce ar fi trebuit să fac mai departe.

Poate că viața mea ca ucenic al Vraciului se încheiase. Sau poate că mama avea să-mi propună să mă duc la nord de Caster și să-mi găsesc singur un nou magistru. Era greu de spus ce m-ar fi sfătuit ea să fac.

Când am socotit că venise timpul, mi-am scos lanțul de argint pe care mi-l legasem la brâu și l-am vârât înapoi în sacul Vraciului, laolaltă cu pelerina sa. După cum spunea întotdeauna tata: „Nu risipești, nu duci lipsă!” Așadar, am pus și sarea și pilitura de fier înapoi,

în pungile anume cusute la interiorul sacului — cât am izbutit să mai adun din buzunarele pantalonilor.

— Vino, i-am zis lui Alice. O să te scot afară.

Astfel, îmbrăcându-mi pelerina și luând în mâini sacul și toiagul Vraciului, am urcat scările, apoi m-am folosit de cealaltă cheie, ca să descui ușa din spate a casei. Odată ieșiți afară, în curte, am încuiat-o la loc.

— La revedere, Alice, am zis eu, întorcându-mă să plec.

— Ce? Nu vii cu mine, Tom? întrebă Alice.

— Unde?

— La arderea pe rug, bineînțeles, ca să-l găsim pe Inchizitor! O să-și primească răsplata. Cea pe care o merită. O să mă răzbun pentru ceea ce le-a făcut sărmanei mele mătuși bătrâne și lui Maggie.

— Și cum ai de gând să faci?

— Vezi tu, i-am dat Urgiei sânge de la mine, zise Alice, deschizându-și larg ochii. Mi-am strecurat degetele printre gratii și demonul mi l-a supt pe sub unghii. Poate că nu i-or plăcea lui fetele, dar îi place sângele lor. Și-a luat ce-și dorea, așa că pactul este pecetluit și acum trebuie să facă întocmai ce-i spun eu. Trebuie să-mi îndeplinească poruncile.

Unghiile degetelor de la mâna stângă a lui Alice erau înnegrite de sânge uscat. Îngrețoșat, i-am întors spatele și am deschis poarta curții, ieșind în străduța lăturalnică.

— Unde te duci, Tom? Nu poți pleca acum! strigă Alice.

— Mă duc să stau de vorbă cu mama, i-am spus eu, fără să-i arunc nici măcar o privire.

— Atunci du-te acasă, la mămica! Nu ești decât băiatul mamei, odorul mămicii, și așa o să rămâi toată viața ta!

Nici nu făcusem zece pași, când veni în fugă după mine.

— Nu pleca, Tom! Te rog, nu pleca! strigă ea.

Am continuat să merg. Nici măcar nu m-am întors.

Data următoare când Alice strigă după mine, glasul îi era de-a dreptul furios. Și, în plus de asta, suna disperat.

— Nu poți pleca acum, Tom! N-o să te las. Ești al meu. Îmi aparții!

Pe când alerga după mine, m-am întors și am oprit-o.

— Nu, Alice, i-am răspuns. Nu-ți aparțin. Eu îi aparțin Luminii, iar acum tu îi aparții Întunericului!

Se repezi la mine și-mi apucă brațul stâng, foarte strâns. I-am simțit unghiile înfigându-se în carne. M-am îndoit de durere, dar am privit-o drept în ochi.

— Nu știi ce ai făcut! i-am zis eu.

— Ba da, știi, Tom. Știu exact ce am făcut și într-o bună zi o să-mi mulțumești pentru asta. Îți faci atâtea griji pentru neprețuita ta Urgie, dar crede-mă că demonul nu e mai rău ca Inchizitorul, zise Alice, dându-mi drumul la braț. Ceea ce am făcut eu, am făcut pentru binele nostru, al tuturor, al tău și al meu, ba chiar și-al Moșului Gregory.

— Urgia o să-l ucidă. E primul lucru pe care o să-l facă acum, că e liber!

— Nu, te înșeli, Tom! Nu Urgia vrea să-l omoare pe Moș Gregory, ci Inchizitorul. În momentul acesta, Urgia este ultima lui nădejde de-a mai scăpa cu viață. Și toate acestea, mulțumită mie.

M-am simțit zăpăcit.

— Ascultă-mă, Tom, vino cu mine și-o să-ți arăt.

Am clătinat din cap.

— Ei bine, chiar dacă vii sau nu cu mine, continuă ea, eu o s-o fac oricum.

— O să faci ce?

— O să-i salvez pe prizonierii Inchizitorului. Pe toți! Și o să-i arăt cum e să arzi de viu!

M-am uitat din nou încruntat la Alice, dar mi-a susținut privirea fără să clipească. În ochii ei fulgera

mânia și, în clipa aceea, am simțit că i-ar fi putut înfrunta și privirea Vraciului — ceva ce, de obicei, nu era în stare. Alice vorbea foarte serios și mi se părea și mie că Urgia ar fi putut să i se supună și să ne fie de ajutor. La urma urmelor, încheiaseră un soi de pact.

Dacă exista vreo șansă de a-l salva pe Vraci, atunci trebuia să fiu și eu de față, ca să-l ajut să scape cu bine. Nu mă simțeam deloc liniștit că ne bizuiam pe un demon atât de periculos ca Urgia, totuși ce altceva puteam face? Alice se întoarse către dealul farului și, încet-încet, m-am luat după ea.

Străzile erau pustii și mergeam repede, îndreptându-ne spre miazăzi.

— Mai bine-aș renunța la toiagul ăsta, i-am zis eu lui Alice. Ar putea să ne dea de gol.

A încuviințat din cap și mi-a făcut semn către un șopron vechi și dărăpănat.

— Lasă-l acolo, în spate, zise ea. O să-l luăm la întoarcere.

Mai era încă puțină lumină pe cer, spre apus, care se răsfrângea în râul ce șerpuia printre colinele de la Wortham. Ochii mei erau atrași în sus, către

înfricoșătorul deal al farului. Pantele sale joase erau acoperite cu arbori care începuseră să-și piardă frunzele, dar spre vârf aveau doar iarbă și tufe.

Am lăsat în urmă și ultima casă și ne-am alăturat unui puhoi de lume ce traversa îngustul pod de piatră de peste râu, înaintând încet prin aerul umed și neclintit. Era o pâclă alburie pe malurile râului, dar curând ne-am ridicat deasupra ei, urcând printre copaci, pășind cu greutate prin mormanele de frunze ude, mocirloase, ca să ieșim aproape de creasta dealului. Un val de oameni aștepta deja acolo și mulți alții veneau să-i îngroașe rândurile, în fiecare clipă. În vârf erau trei grămezi uriașe de vreascuri și crenguțe gata de a fi aprinse, cea mai mare dintre ele fiind așezată între celelalte două. Din aceste ruguri se înălțau stâlpii groși de lemn, de care urma să fie legate victimele.

Sus, pe dealul farului, cu luminile orașului răspândite la picioarele noastre, aerul era mai proaspăt. Zona era luminată de torțe legate de stâlpi înalți și zvelți de lemn, care se legănau încet în briza ușoară dinspre apus. Dar erau și pete de întuneric, unde fețele oamenilor erau în umbră, și spre una dintre acestea am însoțit-o pe Alice, astfel încât să putem vedea ce se întâmplă, fără a fi observați, la rândul nostru.

Stând de pază, cu spatele la ruguri, erau vreo doisprezece haidamaci purtând cagule negre, cu crăpături doar pentru ochi și guri. În mâini țineau ciomege și păreau gata să se folosească de ele. Ei erau asistenții călăilor, care aveau să-l ajute pe Inchizitor la ardere și, dacă ar fi fost nevoie, la a ține gloata la distanță.

Nu prea știam cum avea să se comporte mulțimea. Avea oare vreun rost să sper că ar fi putut interveni cumva? Poate că vreunii dintre prietenii și rudele condamnaților ar fi vrut să-i salveze, dar că ei ar fi fost destul de numeroși ca să încerce, nu mai eram sigur. De bună seamă, după cum spusese și fratele Peter, erau mulți cei cărora le plăcea spectacolul. Și mulți se aflau și aici, ca să aplaude.

De îndată ce acest gând își făcu loc în mintea mea, am auzit duruitul tobelor în depărtare.

„Scrum-scrum-scrum să vă faceți, vrăjitoare, scrum!” păreau să scandeze tobele.

La semnalul acesta, mulțimea începu să murmure, vocile lor umflându-se până ajunseră ca tunetul și spărgându-se, în final, în zgomotoase miorlăituri și fluierături. Inchizitorul se apropia călărind drept pe marele său armăsar alb, iar, după el, hurducăia căruța

cu prizonierii. Alți oameni călări încadrau căruța, cu toții având săbii la brâu. În urma lor, veneau, pe jos, vreo zece toboșari, pășind fuduli, ridicând și coborând brațele cu gesturi teatrale, în ritmul pe care-l băteau.

„Scrum-scrum-scrum să vă faceți, vrăjitoare, scrum!”

Deodată, întreaga situație mi se păru fără nădejde. Câțiva din primele rânduri ale mulțimii începură să azvârle cu fructe putrede în prizonieri, dar gardienii care îi flancau pe aceștia din urmă, probabil îngrijorați de a nu fi nimeriți și ei din greșeală, își scoaseră săbiile și își mânăra cailor drept spre cutezători, împingându-i în gloată, făcând întreaga masă a privitorilor să se dea înapoi.

Căruța s-a apropiat și s-a oprit; atunci, pentru prima oară l-am putut vedea mai bine pe Vraci. Câțiva dintre prizonieri se rugau, în genunchi. Alții jeleau sau își smulgeau părul din cap, dar magistrul meu stătea drept și înalt, uitându-se țintă înainte. Chipul său părea răvășit și obosit, iar în ochi avea aceeași expresie goală, de parcă n-ar fi înțeles ce i se întâmpla. Pe frunte, deasupra ochiului stâng, avea o nouă vânătaie întunecată, iar buza de jos era spartă și însângerată — în mod vădit primise o nouă bătaie.

Un preot ieși în față, cu un sul de pergament în mâna dreaptă și ritmul tobelor se schimbă. Deveni un ropot adânc, care se înalță treptat și se curmă brusc, în clipa în care preotul începu să citească pergamentul.

— Cetățeni din Priestown, luați aminte! Ne-am adunat aici ca să fim martori la legiuita îndeplinire a osândeii de ardere a douăsprezece vrăjitoare și a unui magician, păcătoșii nemernici pe care îi vedeți acum înaintea voastră. Rugați-vă pentru sufletele lor! Rugați-vă ca prin suferință să poată să-și dea seama de calea greșită pe care au urmat-o. Rugați-vă ca ei să poată cerși îndurarea lui Dumnezeu și, astfel, să își mântuiască sufletele nemuritoare!

Răsună un nou răpăit de tobe. Preotul nu terminase încă și, în tăcerea care urmă, continuă să citească:

— Lordul nostru Protector, Marele Inchizitor, dorește ca aceasta să fie o lecție pentru toți cei care ar fi ispitiți să aleagă calea Întunericului. Priviți arderea acestor păcătoși! Priviți-le oasele cum crapă și grăsimea cum li se topește ca lumânările de seu! Ascultați-le țipetele și, în tot acest timp, amintiți-vă că toate acestea sunt nimic! Sunt nimic în comparație cu flăcările iadului! Nimic în comparație cu veșnicia caznelor care îi așteaptă pe cei care nu caută iertarea!

Mulțimea amuțise la aceste cuvinte. Probabil din pricina fricii de iadul de care pomenise preotul, dar și mai probabil, mi s-a părut mie, din alt motiv. Cel care mă îngrozea pe mine: să stai și să privești oroarea celor ce se vor întâmpla. Să-ți dai seama că ființele acelea vii, de carne și sânge, aveau să fie aruncate în flăcări, ca să îndure chinuri de nespus.

Doi dintre oamenii cu cagule înaintară și îl împinseră cu brutalitate pe cel dintâi prizonier jos din căruță — o femeie cu părul lung și sur, căzându-i bogat pe umeri, aproape până la brâu. În timp ce o târau către cel mai apropiat rug, ea începu să scuipe și să blesteme, zbatându-se cu disperare să se smulgă din strânsoarea lor. Câțiva dintre privitori râseră și o zeflemisiră, strigându-i nume de ocară, dar, pe neașteptate, ea izbuti să scape și o luă la fugă, adâncindu-se în noapte.

Mai înainte ca gărzile să facă vreun pas în urmărirea ei, Inchizitorul își mână calul la galop, trecând peste ei, copitele acestuia mușcând din pământul mustind de apă și zvârlind noroiul până sus. O apucă pe femeie de păr, înfigându-și adânc degetele în pletele ei, înainte de a i le răsuci în pumnul strâns. Apoi o smuci în sus cu atâta brutalitate încât spinarea ei se arcui și aproape

că fu ridicată de la pământ. Femeia scoase un vaiet ascuțit, slab, în timp ce Inchizitorul o târî înapoi spre paznicii care o apucară din nou și o legară repede de unul dintre stâlpii de la marginea rugului cel mare. Soarta ei fusese pecetluită.

Inima mi s-a strâns dureros când am văzut că Vraciul era următorul prizonier dat jos din căruță. L-au dus către rugul cel mare și l-au legat de stâlpul din mijloc, dar nici măcar o dată el n-a încercat să se împotrivească. Doar se uita în continuare în gol, pierdut. Mi-am amintit iarăși cum îmi spusese că arderea pe rug era una dintre cele mai dureroase morți imaginabile și că el nu era de acord să i se aplice nici măcar unei vrăjitoare. Să-l văd acum legat aici, așteptându-și sfârșitul, era de nesuportat. Câțiva dintre oamenii Inchizitorului aveau torțe și mi-am închipuit cum o să aprindă cu ele rugurile, și cum o să salte flăcările în sus spre Vraci. Gândul acesta era prea cumplit, iar lacrimile începură să-mi șiroiască pe obraji.

Am încercat să-mi aduc aminte ce spusese magistrul meu despre acel ceva sau cineva care urmărește toate faptele noastre. Dacă îți trăiești viața cum se cuvine, îmi zisese el, în clipa când te afli la mare ananghie, o

să-ți stea alături și o să-ți împrumute putere. Ei bine, el își trăise viața cum se cuvine și făcuse totul pentru ceea ce socotise el că ar fi cel mai bine. Așadar merita un ajutor. Oare?

Dacă aș fi făcut parte dintr-o familie care ar fi mers la biserică și s-ar fi rugat mai mult, în clipa aceea m-aș fi rugat. Dar nu deprinsesem această obișnuință și nu știam cum se face, dar, fără să-mi dau seama, am șoptit ceva pentru mine. Nu era chiar o rugăciune, dar presupun că valora într-adevăr cât una.

„Ajută-l, te rog”, am șoptit eu. „Te implor, ajută-l!”

Deodată a început să mi se ridice părul de pe ceafă și în aceeași clipă mi s-a făcut frig, foarte frig. O creatură a Întunericului se apropia. Una foarte puternică și foarte periculoasă. Am auzit-o pe Alice scoțând brusc o exclamație și apoi un geamăt adânc, și imediat vederea mi s-a întunecat într-atât încât, întorcându-mă și încercând să ajung lângă ea, nu mai vedeam nici la o palmă distanță. Murmurul mulțimii se pierdu în depărtare și totul încremeni în tăcere. M-am simțit rupt de restul lumii, singur în întuneric.

Știam că sosise Urgia. Nu puteam vedea nimic, dar îl simțeam lângă mine, un spirit uriaș și întunecat, o

povară zdrobitoare, care amenința să-mi stoarcă viața din mine. Eram îngrozit, pentru mine și pentru toți oamenii nevinovați adunați acolo, dar nu puteam face altceva decât să aștept ca întunericul să se destrame de la sine.

Când ochii mi s-au limpezit, am văzut-o pe Alice pornind înainte. Până să apuc eu s-o opresc, ieși din umbră și se îndreptă hotărâtă spre Vraci și spre cei doi călăi de la rugul din mijloc. Inchizitorul se afla nu departe, privind. Când Alice se apropie, l-am văzut întorcându-și calul spre ea și dându-i pintoni într-un scurt galop. Pentru o clipă am crezut că are de gând să o doboare, trecând peste ea, dar își struni calul, oprindu-l atât de aproape de Alice, încât ea ar fi putut întinde mâna să-l mângâie pe bot.

Un zâmbet crud îi schimonosi fața și am înțeles că o recunoscuse ca fiind una dintre prizonierele sale evadate. Ce a făcut în clipa următoare Alice, o să-mi aduc aminte cât oi trăi.

În tăcerea ce se lăsase deodată, ea își ridică brațele spre Inchizitor, îndreptând către el arătătoarele de la ambele mâini. Apoi slobozi un hohot de râs, lung și tare, al cărui ecou străbătu tot dealul, zburându-mi din

nou părul de pe ceafă. Era un hohot de triumf și sfidare, și m-am gândit cât de ciudat era că Inchizitorul se pregătea să-i ardă pe rug pe oamenii aceia, acuzați pe nedrept, toți nevinovați, în vreme ce în fața lui era o vrăjitoare adevărată, cu puteri adevărate.

Apoi, Alice se răsuci pe călcâie și începu să se învâртеască în loc, ținându-și brațele întinse în lături. În timp ce priveam, pete negre începură să se ivească pe botul și pe capul armăsarului alb al Inchizitorului. La început, am fost nedumerit și n-am înțeles ce se întâmpla. Dar apoi calul necheză înspăimântat și se ridică pe picioarele de dinapoi, și atunci am văzut că din mâna stângă a lui Alice zburau picuri de sânge. Sânge proaspăt, din locul de unde Urgia se hrănise de curând.

Apoi veni ră deodată un vânt nimicitor, un fulger orbitor și un bubuit de tunet atât de puternic că-mi țiuiră urechile. M-am trezit în genunchi și i-am auzit pe oameni țipând și răcnind. M-am uitat din nou la Alice și am văzut că încă se mai învâртеa, din ce în ce mai repede. Calul alb se ridică din nou în două picioare, de data aceasta zvârlindu-l din șa pe Inchizitor, care căzu pe spate, în vreascurile rugului.

Încă un fulger și deodată marginea rugului se aprinse, flăcările trosniră și se înălțară, iar Inchizitorul fu în genunchi, înconjurat de flăcări. I-am văzut pe câțiva dintre paznici repezindu-se să-l ajute, dar și mulțimea înainta, iar unul dintre paznici fu tras jos de pe cal. În câteva clipe izbucni o răzmeriță generală. Pretutendeni, oamenii se încleștau și se luptau. Alții încercau să scape fugind și tot văzduhul vuia de strigăte și țipete.

Am lăsat sacul jos și-am dat fuga la maestrul meu, căci flăcările înaintau cu repeziciune, amenințând să-l înghită și pe el. Fără să mă gândesc, am luat-o drept prin mijlocul rugului, simțind arsura flăcărilor, care deja începuseră să muște din bucățile mai groase de lemn.

M-am chinuit să-l dezleg, cu degetele încurcându-mi-se în noduri. În stânga mea, un bărbat încerca s-o elibereze pe femeia cu părul sur, care fusese legată cea dintâi. Am intrat în panică, fiindcă n-aveam niciun spor. Erau prea multe noduri! Erau prea strânse și focul creștea.

Deodată am auzit un strigăt victorios în stânga mea. Bărbatul o dezlegase pe femeie și dintr-o singură privire am înțeles cum izbutise: avea un cuțit și îi tăiasese lesne sforile. Începuse s-o ajute să coboare, când își

aruncă privirile spre mine. Aerul era înțesat de strigăte, de țipete și de trosnetele flăcărilor. Chiar dacă aș fi strigat, nu m-ar fi auzit, așa că am întins pur și simplu mâna stângă spre el. Pentru o clipă, păru să șovăie, uitându-se lung la mâna mea, dar apoi azvârli cuțitul în direcția mea.

A căzut undeva aproape, printre flăcări. Fără să mă mai gândesc, mi-am afundat mâna în lemnele care ardeau și l-am găsit. În câteva secunde, am retezat sforile.

Faptul că-l eliberasem pe Vraci, când fusese atât de aproape de a fi ars pe rug, îmi dădu un mare sentiment de ușurare. Dar bucuria avea să-mi fie de scurtă durată. Eram încă departe de a fi în siguranță. Oamenii Inchizitorului erau pretutindeni în jurul nostru și se putea foarte bine să fim observați și prinși. Iar, de data aceasta, am fi fost amândoi arși pe rug!

Trebuia să-l iau de lângă rugul în flăcări, și să-l duc la adăpostul întunericului, într-un loc unde să nu putem fi zăriți. Mi s-a părut că durează o veșnicie. Se sprijinea cu toată greutatea lui de mine și făcea pași mici și nesiguri. Mi-am amintit de sacul lui, așa că l-am îndreptat spre locul unde îl lăsasem din mână. Numai dintr-un noroc chior nu ne-am ciocnit de oamenii

Inchizitorului. Din căpetenia lor nu se vedea nici urmă, dar în depărtare puteam zări călăreții doborând cu sabia pe oricine întâlneau în cale. Mă așteptam ca în orice moment unul dintre ei să vină să se ocupe și de noi. Mi-era din ce în ce mai greu să înaintez; apăsarea Vrăciului pe umărul meu părea să crească și mai căram și sacul lui greu în mâna dreaptă. Dar atunci mai veni cineva care-l sprijini de celălalt braț și împreună izbucirăm să ajungem în întunericul pădurii, la adăpost.

Era Alice.

— Am făcut-o, Tom! Am reușit! strigă ea, înfierbântată.

Nu știam prea bine ce să-i răspund. Firește, eram încântat, dar nu-i puteam lăuda metoda.

— Unde e Urgia acum? am întrebat-o eu.

— Nu-ți face griji, Tom. Pot să-ți spun când e pe aproape, dar acum nu-l simt pe nicăieri în jur. Trebuie să fi irosit mult din puterile sale pentru a face ceea ce tocmai a făcut, așa că bănuiesc că s-a întors în întuneric, pentru o vreme, ca să-și refacă forțele.

Nu mi-a plăcut deloc să aud răspunsul acesta.

— Și Inchizitorul? am întrebat. N-am văzut ce s-a mai întâmplat cu el. A murit?

Alice clătină din cap.

— Și-a ars doar mâinile, când a căzut, atâta tot. Dar acum știe cum e să arzi!

Abia când spuse acestea, mi-am dat seama de propria mea durere, din mâna stângă, cea cu care îl sprijineam pe Vraci. M-am uitat la ea și am văzut că toată partea din afară era carne vie și plină de bășici. Cu fiecare pas, durerea părea să crească.

Am trecut podul laolaltă cu o mulțime de oameni înspăimântați care se îmbulzeau și se înghionteau, toți grăbindu-se spre miazănoapte, dornici să se știe departe de locul răzmeriței și de ceea ce avea să urmeze. Curând, oamenii Inchizitorului aveau să se regrupeze, însetați să pună iarăși mâna pe prizonieri și să pedepsească pe oricine jucase vreun rol în eliberarea lor. Oricine avea să le iasă în cale avea să sufere.

Cu mult înainte de a se lumina de ziuă, ieșiserăm din Priesttown și am petrecut primele ore ale dimineții la adăpostul unui șopron de vite dărăpănat, temându-ne că oamenii Inchizitorului ar putea cutreiera prin împrejurimi după prizonierii care le scăpaseră.

Vraciul nu scosese niciun cuvânt când îi vorbisem, nici măcar după ce îi regăsisem toiagul și i-l înapoiasem.

Ochii lui erau încă goliți de orice expresie și ficși, de parcă gândurile îi erau în cu totul alt loc. Am început să-mi fac griji că mințile îi fuseseră serios zdruncinate, ceea ce nu mă încuraja deloc.

— Trebuie să-l ducem la noi la fermă, i-am spus eu lui Alice. Mama o să poată să-l ajute.

— Totuși n-o să se bucure prea mult să mă vadă și pe mine, nu-i așa? zise Alice. Mai ales când va afla ce am făcut. Nici fratele acela al tău n-o să se bucure.

Am dat din cap, tresărind la durerea din mâna mea. Ce spusese Alice era foarte adevărat. Ar fi fost mai bine să nu vină și ea cu mine, dar aveam nevoie de ea să mă ajute să-l duc pe Vraci, care nu se ținea nici pe departe pe picioare.

— Ce-ai pățit, Tom? mă întrebă ea.

Îmi observase mâna și se apropiase să se uite mai bine.

— Se rezolvă numaidecât, zise ea, nu durează mult...

— Nu, Alice, e prea periculos!

Dar mai înainte s-o pot opri, se strecurase afară din șopron. Peste zece minute, era înapoi, cu vreo câteva bucățele de scoarță de copac și cu frunzele unei plante pe care n-am recunoscut-o. A mărunțit scoarța cu dinții până a prefăcut-o în petice mici, ațoase.

— Întinde mâna! porunci ea.

— Ce-i asta? am întrebat eu, cu îndoială, dar mâna mă durea foarte tare, așa că i-am dat ascultare.

Cu multă grijă, așeză bucățelele de scoarță pe arsuri și îmi înfășură mâna în frunze. Apoi rupse o fâșie din rochia ei neagră și mă bandajă, ca să țină frunzele cum le așezase.

— Lizzie m-a învățat asta, zise ea. Curând o să-ți treacă durerea.

Eram gata să protestez, dar aproape în aceeași clipă durerea începu să mă lase. Era un leac pe care Alice îl învățase de la o vrăjitoare. Un leac care avea efect. Ciudate mai sunt și căile lumii! Binele poate veni și din partea răului. Și nu numai în ceea ce privea mâna mea. Datorită lui Alice și pactului ei cu Urgia, Vrăciul fusese salvat.

CAPITOLUL 14 POVESTEA TATEI

Am zărit ferma cu aproape un ceas înainte de apusul soarelui. Știam că tata și Jack tocmai trebuia să fi început mulsul, așa că era un moment potrivit să ne facem apariția. Aveam nevoie de un răgaz să stau de vorbă cu mama între patru ochi.

Nu mai trecusem pe acasă din primăvară, când și bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin, îi făcuse o vizită familiei mele. Mulțumită curajului lui Alice cu acel prilej o nimiciserăm, dar întâmplarea îi supăraseră pe Jack și pe nevasta lui, Ellie, și știam că nu vor sări în sus de bucurie fiindcă aveam să rămân și după lăsarea serii. Îndeletnicirea de vraci îi speria și își făceau griji că

i s-ar fi putut întâmpla ceva rău copilului lor. Așadar voiam numai să-l ajut pe Vraci și apoi să pornesc din nou la drum, cât mai repede cu putință.

Eram, de asemenea, încredințat că le puneam tuturor viața în pericol aducându-i pe Vraci și pe Alice la fermă. Dacă oamenii Inchizitorului ne urmăreau, n-ar fi avut niciun fel de milă față de cei care dădeau adăpost unei vrăjitoare și unui vraci. Nu voiam să-mi expun familia la un risc mai mare decât era necesar, așadar am hotărât să-i las pe Alice și pe Vraci la marginea fermei. Există o colibă veche de păstor, aparținând celei mai apropiate ferme vecine. Proprietarii renunțaseră la creșterea oilor, așa că nu mai fusese folosită de ani buni. Am ajutat-o pe Alice să-l ducă pe Vraci înăuntru și i-am spus să mă aștepte acolo. După aceea, am străbătut câmpul, îndreptându-mă direct către gardul care împrejmuia curtea fermei noastre.

Când am deschis ușa de la bucătărie, mama ședea în locul ei obișnuit, într-un colț al căminului, aproape de foc, în balansoarul ei. Balansoarul nu se clintea, iar ea doar m-a privit cu ochii mari când am intrat. Draperiile erau deja trase, iar în sfeșnicul de alamă lumânările din ceară de albine erau aprinse.

— Ia loc, fiule, mă pofti ea, cu glas scăzut și blând. Trage-ți un scaun și povestește-mi totul.

Nu părea câtuși de puțin surprinsă să mă vadă.

Se petrecea totul întocmai cum eram obișnuit. Mama era adeseori chemată în ajutor când moașele întâmpinau greutăți la vreo naștere dificilă, și, în mod ciudat, întotdeauna știa când cineva avea nevoie de ajutorul ei cu mult înainte ca mesajul să ajungă la fermă. Simțea lucrurile acestea, la fel cum și acum simțise că mă apropiam eu. Era ceva special cu mama mea. Avea unele însușiri pe care cineva ca Inchizitorul și-ar fi dorit să le nimicească.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? întrebă mama. Și la mână ce-ai pățit?

— Nimic, mamă. Doar o arsură. S-a ocupat Alice de ea. Nu mă mai doare deloc.

Mama își ridicase sprâncenele când rostisem numele lui Alice.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat, fiule.

Am dat din cap, simțind că mi se pune un nod în gât. Am încercat de trei ori până ce-am fost în stare să îngaim prima propoziție. Când am izbutit să articulez, i-am povestit totul, dintr-o suflare.

— Domnul Gregory a fost aproape să moară ars pe rug, mamă. Inchizitorul l-a prins în Priesttown. Am scăpat, dar o să vină după noi, iar Vraciul nu e deloc în apele lui. Are nevoie de ajutor. Toți avem.

Lacrimile au început să-mi șiroiască pe obraji în jos, când am recunoscut în sinea mea ce mă supăra acum cel mai tare dintre toate. Motivul de căpetenie pentru care nu voisem să mă duc pe dealul farului fusese acela că mă speriasem. Îmi fusese frică să nu mă prindă și să nu mă ardă și pe mine.

— Ce naiba căutați voi în Priesttown? întrebă mama.

— Fratele domnului Gregory a murit, iar înmormântarea era acolo. A trebuit să ne ducem.

— Nu-mi spui tot, zise mama. Cum ați scăpat de Inchizitor?

Nu voiam să știe mama ce făcuse Alice. Vedeți dumneavoastră, mama încercase, într-un rând, s-o ajute pe Alice să-și aleagă drumul și nu voiam să aflu acum cum sfârșise, în cele din urmă, întorcându-se la Întuneric, așa cum se temuse dintotdeauna Vraciul.

Dar nu aveam încotro. I-am depănat întreaga poveste. Când am terminat, mama a oftat adânc.

— E rău, chiar foarte rău, zise ea. Urgia eliberată nu prevestește nimic bun pentru nimeni din Comitatul

nostru — iar o tânără vrăjitoare legată de voința lui — ei bine, mă tem pentru noi. Dar trebuie să facem tot ce ne stă în puteri să fie bine. Asta e tot. O să-mi iau trusa și o să vin să văd ce pot să fac pentru bietul domn Gregory.

— Mulțumesc, mamă, i-am zis eu, înțelegând deodată că nu vorbiserăm decât despre necazurile mele. Dar pe aici cum merg lucrurile? Ce mai face copilul lui Ellie? am întrebat-o eu.

Mama zâmbi, dar am deslușit o umbră de tristețe în ochii ei.

— Oh, copilul face foarte bine, iar Ellie și Jack sunt mai fericiți ca niciodată. Dar, fiule, zise ea, mângâindu-mi ușor mâna, am și eu câteva vești rele pentru tine. Este vorba despre tatăl tău. A fost foarte bolnav.

Am sărit în picioare, abia crezându-mi urechilor. Expresia chipului ei mă încredință că fusese grav.

— Stai jos, fiule, zise ea, și ascultă cu atenție, mai înainte de a începe să te mârnești. Este grav, dar ar fi putut fi mult mai rău. A început cu o răceală zdravănă, dar apoi s-a mutat la plămâni și s-a prefăcut în pneumonie, de era cât pe-acți să-l pierdem. Acum s-a făcut bine, sper, dar va trebui să se înfofolească temeinic

iarna asta. Mă tem că nu va mai putea să se mai ocupe de treburile fermei. Jack va trebui să se descurce fără el.

— Aș putea să ajut și eu, o vreme, mamă.

— Nu, fiule, tu îți ai meseria ta. Cu Urgia liberă și magistrul tău slăbit, Comitatul are nevoie de tine mai mult ca niciodată. Ascultă, lasă-mă să urc eu mai întâi și să-l anunț pe tatăl tău că ești aici. Dar n-o să-i spun niciun cuvânt despre necazul tău. Nu vrem să-i dăm nicio veste rea sau să-i facem vreo surpriză neplăcută. Astea să rămână între noi.

Am așteptat în bucătărie, dar peste numai vreo două minute mama a coborât, ducând în mână trusa ei.

— Ei bine, du-te sus să-l vezi pe tatăl tău, și-n timpul ăsta eu o s-o iau înaintea și-o să merg să-l ajut pe magistrul tău. Vezi că tata se bucură că te-ai întors, dar nu-l ține prea mult de vorbă. Este încă foarte slăbit.

Tata stătea în pat, în capul oaselor, sprijinit cu o mulțime de perne. Zâmbi slab, aproape forțat, când mă văzu intrând în odaie. La față arăta tras și ostenit și avea pe obraz o barbă sură, nerasă de mai multe zile, ceea ce îl făcea să pară mult îmbătrânit.

— Ce surpriză plăcută, Tom. Ia loc, zise el, arătându-mi cu capul un scaun de lângă pat.

— Îmi pare rău, am spus eu. Dacă aş fi ştiut că eşti bolnav, aş fi venit mai curând să te văd.

Tata îşi ridică mâna, într-un gest care voia să spună că nu asta conta. Începu să tuşască urât. Şi mi se spusese că se făcuse mai bine! Cu siguranţă că n-aş fi vrut să-l aud tuşind când fusese bolnav rău. Odaia mirosea a boală. Un iz pe care nu-l simţi niciodată afară, sub cerul liber. Ceva care se întâlneşte numai în odăile în care zace cineva.

— Cum merge îndeletnicirea ta? mă întrebă el, când se opri în sfârşit din tuşit.

— Nu prea rău. M-am obişnuit cu ea acum şi îmi place mai mult decât ce se face într-o fermă, am zis eu, alungându-mi tot ce mi se întâmplase în ultima vreme în cel mai îndepărtat cotlon al minţii.

— Treburile de la fermă sunt prea plicticoase pentru tine, ai? întrebă el, forţându-se din nou să zâmbescă. Dacă vrei să ştii, nici eu n-am fost dintotdeauna un fermier.

Am dat din cap. În tinereţile sale, tata fusese marinar. Ne povestea o mulţime de lucruri despre locurile pe care le vizitase. Erau poveşti frumoase, pline de culoare şi de neprevăzut. Ochii lui străluceau întotdeauna de o lumină a depărtărilor când îşi amintea de

vremurile acelea. Am vrut să văd scânteia aceea de viață reapărând în ei.

— Da, tată, am zis eu. Spune-mi una dintre poveștile tale. Cea despre balena uriașă.

El a tăcut câteva clipe, apoi mi-a apucat mâna, trăgându-mă mai aproape de el.

— Cred că mai am o poveste pe care trebuie să ți-o spun, fiule, mai înainte de a fi prea târziu.

— Nu vorbi prostii, am zis eu, tulburat de întorsătura pe care o lua discuția.

— Nu, Tom, nădăjduiesc să mai prind o primăvară și o vară, dar nu cred că mai am mult de stat pe lumea asta. M-am gândit mult în ultima vreme și mi se pare că este timpul să-ți spun ce știu. Nu mă așteptam să te văd așa curând, dar, de vreme ce tot ești aici, acum... și cine știe când te voi mai vedea pe urmă?

Se opri un timp, apoi continuă:

— Este despre mama ta — cum ne-am cunoscut și ne-am plăcut.

— O să prinzi mai multe primăveri, tată, i-am zis eu, dar eram foarte surprins.

Dintre toate poveștile minunate ale tatălui meu, era una pe care n-o spunea niciodată pe de-a întregul:

cum o cunoscuse el pe mama. Puteam jura că niciodată n-ar fi vrut să vorbească despre asta. Totdeauna schimba subiectul sau ne poftea să mergem s-o întrebăm pe ea. Ceea ce noi niciodată nu făceam. Când ești copil, sunt lucruri pe care nu le înțelegi, dar despre care nu pui întrebări. Căci știi dinainte că tata și mama n-or să-ți răspundă. Dar, astăzi, lucrurile stăteau altfel.

El clătină din cap ostenit, apoi și-l plecă în piept, de parcă o mare povară îl apăsa pe umeri. Când se îndreptă din nou, zâmbetul slab i se reîntorsese pe chip.

— Nu sunt sigur c-o să-mi mulțumească pentru că-ți spun toate acestea, așa că hai să rămână între noi. N-o să-i spun nici fratelui tău și te-aș ruga să faci și tu același lucru, fiule. Dar cred în calea pe care ai apucat-o tu, și în faptul că ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, și, ei bine...

Se opri din nou și închise ochii. Mă uitam neclintit la el și-am simțit un val de tristețe, dându-mi seama cât de bătrân și de bolnav arăta. Și-a deschis din nou ochii și a început să vorbească.

— Am intrat odată într-un mic port, să luăm niște apă, zise el, începându-și povestea de parcă se grăbea să o depeze până nu se răzgândea. Era o așezare singuratică,

la poalele unor costișe stâncoase și înalte, alcătuită doar din casa stăpânului portului și alte vreo câteva căsuțe de pescari, din piatră albă. Eram de multe săptămâni pe mare și căpitanul, cum era un om bun, a zis că meritam un răgaz. Așadar ne-a îngăduit tuturor să coborâm pe uscat. Ne-a împărțit în două grupe, iar eu am picat în cea de-a doua, care a plecat cu mult după lăsarea întunericii.

Eram vreo zece inși și când am ajuns în sfârșit la cea mai apropiată tavernă, care se afla la marginea satului, aproape la jumătatea pantei unui munte, am găsit-o gata de închidere. Așa că am băut repede, dând rachiul pe gât de parcă nu mai exista o a doua zi, și apoi am cumpărat fiecare câte o butelcă de vin roșu, ca s-o bem pe drumul de întoarcere la corabie.

Probabil că băusem prea mult, pentru că m-am trezit singur, la marginea unui drumeag abrupt, care cobora spre port. Soarele se pregătea să răsară, dar asta nu mă deranja prea tare, fiindcă nu aveam să ridicăm pânzele până la amiază. M-am săltat cu greu în picioare și mi-am scuturat praful de pe mine. Ei, și atunci am auzit un plâns îndepărtat.

Am ascultat aproape un minut până să mă hotărâsc. Vreau să spun că suna de parcă ar fi fost al unei femei,

dar cine ar fi putut băga mâna în foc? Existau tot soiul de povești despre niște creaturi de prin părțile acelea de lume care îi amăgeau pe călători. Eram singur și nu mă dau înapoi să-ți spun că eram chiar speriat, dar, dacă nu m-aș fi dus să văd cine plângea, n-aș fi întâlnit-o niciodată pe mama ta și tu n-ai mai fi acum aici.

Am urcat panta abruptă, ținându-mă de drumeag, și am coborât anevoie pe partea cealaltă, până când am ajuns chiar pe marginea unei faleze. Era o faleză înaltă și stâncoasă, cu valuri care se spărgeau zgomotos la picioarele ei, de unde puteam zări corabia ancorată în golful portului, dar atât de mică, încât mi se părea că aș fi putut s-o cuprind în căușul palmei.

O stâncă îngustă se avânta în sus din faleză, ca un colț de șobolan, și o tânără femeie stătea cu spatele sprijinit de ea și cu fața spre mare. Era legată de stânca aceea cu un lanț. Mai mult decât atât, era goală-goluță, ca în ziua în care se născuse.

Spunând aceste cuvinte, tata roși atât de tare, încât fața îi deveni aproape stacojie.

— Ea a început să vorbească și a încercat atunci să-mi spună despre ceva. Despre ceva de care se temea. Ceva mult mai rău decât să fie înlănțuită de stânca aceea. Dar

vorbea pe limba ei, din care eu nu pricepeam niciun cuvîntel — nici acum nu pricep, dar pe tine te-a învățat destul de bine; știi că tu ai fost singurul cu care și-a bătut capul să te învețe? Este o mamă bună, dar niciunul dintre frații tăi n-a auzit vreodată un cuvînt în grecește.

Am dat din cap. Câțiva dintre frații mei, în special Jack, nu fuseseră prea încântați de treaba asta, care îmi făcuse deseori viața grea.

— Nu, nu mi-a putut explica prin cuvinte ce anume era, dar era ceva în largul mării care o îngrozea. Nu-mi trecea prin minte ce-ar fi putut fi, dar atunci discul soarelui a început să se ridice deasupra liniei orizontului, iar ea a țipat.

M-am uitat lung la ea, dar nu-mi puteam crede ochilor: bășici mititele începuseră să-i apară pe piele, până când, în mai puțin de un minut, era toată numai o rană. De soare se temea ea. Până în ziua de azi, după cum ai observat, probabil, pentru ea e greu să umble pe afară, chiar și-n soarele palid de la noi din Comitat, dar pe meleagurile acelea, soarele pârjolea de-a dreptul și, fără ajutor, ea ar fi murit.

El se opri să-și tragă suflul, iar gândul meu se îndreptă către mama. Dintotdeauna știussem că se

ferește de lumina soarelui — dar era ceva pe care îl luasem ca atare, fără să mă-ntreb de ce.

— Ce era să fac? continuă tata. Trebuia să mă gândesc repede, așa că mi-am scos cămașa și am acoperit-o cu ea. Nu era destul de mare și, fiindcă nu mai aveam nimic de care să mă folosesc, în afară de pantaloni, i-am pus și pe ei la bătaie. Apoi m-am așezat lângă ea, pe vine, cu spatele la soare, astfel încât umbra mea să pice pe ea și s-o apere de razele arzătoare.

Am stat așa până târziu după amiază, când soarele în sfârșit a dispărut din vedere, în spatele dealului. Între timp, corabia mea ridicase pânzele fără mine, iar spatele mi-era tot o rană, ars de soare, însă mama ta era vie, iar bășicile deja îi trecuseră. M-am căznit să-i desfac lanțul, dar cine o legase știa mai multe decât mine despre noduri, deși eu eram marinar. Abia când în sfârșit am izbutit s-o dezleg am observat ceva atât de crud, încât abia de mi-a venit să cred. Vreau să spun, este o femeie bună, mama ta — cum de putuse cineva face una ca asta, și încă unei femei?

Tata tăcu, iar eu mi-am coborât privirile spre mâinile lui și am putut vedea că tremurau, amintindu-și de

ceea ce văzuse. Am așteptat aproape un minut, apoi l-am îndemnat să continue, cu blândețe.

— Ce anume era, tată? am întrebat. Ce îi făcuseră?
Când și-a ridicat fața, ochii îi înotau în lacrimi.

— Îi pironiseră mâna stângă de stâncă, răspunse el. Era un piron gros, cu floare mare și nu-mi trecea prin cap cum aveam să-i desprind mâna de acolo, fără s-o rănesc și mai tare. Dar ea a zâmbit și a tras de mână, sfâșiindu-și carnea, lăsând pironul înfipt în stâncă. Sângele îi șiroia până pe pământ, la picioarele ei, dar ea s-a ridicat și s-a îndreptat către mine de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

M-am dat un pas înapoi, de-am fost gata să cad în gol de pe faleză, dar ea și-a așezat mâna dreaptă pe umărul meu, să mă țină, apoi ne-am sărutat. Fiind un marinar vechi, care vizitasem zeci de porturi în fiecare an, mai sărutasem eu femei până atunci, dar de obicei o făcusem după ce îmi umplusem burdihanul cu bere și eram mort de beat, uneori gata să-mi dau duhul de-a binelea. Niciodată nu sărutasem o femeie când fusesem treaz și, cu siguranță, niciodată în plină zi. Nu pot să-ți explic, dar am știut numaidecât că ea era jumătatea mea. Femeia cu care aveam să-mi petrec tot restul vieții.

A început din nou să tușească și a ținut-o așa multă vreme. Când s-a oprit, abia mai respira și au trecut alte câteva minute până să poată vorbi din nou. Ar fi trebuit să-l las să se odihnească, dar m-am gândit că poate că nu voi mai avea o altă șansă de a asculta această poveste până la capăt. Minteă îmi clocotea. Unele lucruri din povestea tatei îmi aminteau de ceea ce scrisese Vraciul despre Meg. Și ea fusese, de asemenea, legată cu un lanț. Când fusese eliberată, și ea îl sărutase pe Vraci, întocmai cum mama îl sărutase pe tata. Mă întrebam dacă lanțul acela fusese de argint, dar nu puteam rosti întrebarea cu glas tare. O parte din mine nu voia să știe răspunsul. Dacă tata ar fi vrut să aflu, mi-ar fi spus-o singur.

— Și dup-aia ce s-a mai întâmplat, tată? Cum ai reușit să te întorci acasă?

— Mama ta avea bani, fiule. Locuia singură, într-o casă mare, cu o grădină împrejmuțată cu un zid înalt. Nu era la mai mult de o milă depărtare de locul unde o găsisem, așa că ne-am dus acolo și acolo am rămas. Mâna ei s-a vindecat repede, fără să-i rămână nici cea mai mică cicatrice, iar eu am învățat-o limba noastră. Sau, ca să fiu cinstit, ea m-a învățat cum s-o învăț pe

ea. Îi arătam obiectele și le numeam cu voce tare. Când ea repeta întocmai cum spusese eu, eu doar dădeam din cap, ca să arăt că zisese corect. O dată era de ajuns, pentru fiecare cuvânt. Mama ta are o minte foarte ascuțită, fiule. Foarte ascuțită. Este o femeie deșteaptă și nu uită niciodată nimic.

În orice caz, am stat în casa aceea câteva săptămâni bune și am fost destul de fericit, mai puțin în acele nopți ciudate în care veneau în vizită surorile sale. Erau două femei, înalte și cu înfățișare mândră, și obișnuiau să facă un foc afară, în spatele casei, și să stea acolo până în zori, vorbind cu mama ta. Uneori toate trei dansau în jurul focului; în alte nopți, jucau zaruri. Dar de fiecare dată veneau puse pe ceartă și, treptat, lucrurile s-au înrăutățit.

Știam că era ceva în legătură cu mine, pentru că surorile ei se holbau la mine prin fereastră, cu fulgere de mânie în ochii lor, iar mama ta îmi făcea semne să mă dau mai înapoi, în fundul odăii. Nu, nu mă aveau la inimă, și acesta a fost principalul motiv, cred eu, pentru care am părăsit casa aceea și am venit aici, în Comitat.

Pornisem pe mare ca angajat, un marinar obișnuit, dar m-am întors ca un gentleman. Mama ta a plătit

pentru călătoria noastră și am avut o cabină numai a noastră. Apoi a cumpărat ferma aceasta și ne-am cununat în mica biserică de la Mellor, unde sunt înmormântați mama și tatăl meu. Mama ta nu împărtășea credința mea, dar a primit să se mărite la biserică de dragul meu, să nu bârfească vecinii, iar mai înainte să se împlinescă anul, s-a născut fratele tău, Jack. Am avut o viață de invidiat, fiule, iar perioada cea mai frumoasă a început în ziua în care am cunoscut-o pe mama ta. Dacă îți spun toate acestea, e pentru că vreau să înțelegi. Îți dai seama, nu-i așa, că într-o bună zi, când n-o să mai fiu pe lume, ea o să se întoarcă acasă la ea, în țara de unde a venit?

Am rămas cu gura căscată când l-am auzit pe tata spunând acestea.

— Dar familia ei? am întrebat eu. Că doar n-o să-și părăsească nepoții, nu?

Tata clătină trist din cap.

— Nu cred că se poate schimba ceva, fiule. Ea mi-a spus, odată, că are ceea ce a numit ea niște „treburi neterminate” acolo, în țara ei. Nu știu despre ce este vorba, niciodată nu mi-a spus pentru ce fusese legată de stânca aceea și lăsată să moară. Are o lume a ei și o

viață a ei, iar, când va veni vremea, o să se întoarcă la ele, așa că nu-i face despărțirea grea. Uită-te la mine, băiete. Ce vezi?

Nu știam ce să-i răspund.

— Ceea ce vezi este un om bătrân, care n-o să mai facă mult timp umbră pământului. Văd adevărul ori de câte ori mă privesc într-o oglindă, așa că să nu-mi spui că greșesc. Cât despre mama ta, ea este încă în floarea tinereții. Se poate să nu mai fie chiar fata care a fost odinioară, dar mai are încă mulți ani de trăit. Însă pentru ceea ce am făcut eu în ziua aceea, mama ta n-a stat să se uite mai bine la mine. Merită să fie liberă, așa că las-o să plece cu zâmbetul pe buze. O să faci asta, fiule?

Am dat din cap și am rămas cu el până s-a liniștit și a ațipit.

CAPITOLUL 15 LANȚUL DE ARGINT

Când am coborât, mama deja se întorsese. Eram nerăbdător s-o întreb cum se simțea Vraciul și ce făcuse pentru el, dar n-am mai avut când. Prin fereastra bucătăriei, l-am zărit pe Jack traversând curtea, însoțit de Ellie care-și legăna copilul în brațe.

— Am făcut tot ce-am putut pentru magistrul tău, fiule, îmi șopti mama cu puțin înainte ca Jack să deschidă ușa. Vorbim după cină.

Pentru o clipă, Jack încremeni în prag cu ochii la mine, în timp ce un vălmășag de expresii se perindară pe chipul lui. În cele din urmă, zâmbi și veni spre mine, luându-mă cu brațul pe după umeri.

— Mă bucur să te văd, Tom, zise el.

— Eram în drum spre Chipenden, i-am spus eu. M-am gândit să trec pe aici și să văd ce mai faceți. Aș fi venit mai devreme, dacă aș fi știut că tata a fost atât de bolnav...

— Merge spre bine, acum, zise Jack. Țsta e cel mai important lucru.

— Oh, da, Tom, se simte mult mai bine acum, încuviință Ellie. O să fie din nou pe picioare, în câteva săptămâni.

Am putut vedea că expresia de pe chipul mamei spunea exact pe dos. Adevărul era că tata ar fi avut noroc dacă mai apuca primăvara. Ea o știa bine, și eu la fel.

La cină, toți păreau fără chef, chiar și mama. Nu mi-am putut da seama dacă din pricină că mă aflam eu acolo sau din pricina bolii lui tata erau cu toții atât de tăcuți, dar, cât am mâncat, Jack abia dădea din cap către mine, iar când deschidea gura, o făcea ca să arunce vreun sarcasm.

— Pari mai palid, Tom, zise el. Trebuie să fie de la atâta furișat pe întuneric. O să ți se tragă din asta.

— Nu fi rău, Jack! îl mustră Ellie. În orice caz, Tom, ce părere ai despre Mary a noastră? Am botezat-o luna

trecută. A crescut mult de când ai văzut-o tu ultima oară, nu-i așa?

Am zâmbit și am dat din cap. Fusesem uluit să văd cât de mult crescuse copilul. Nu mai era ființa aceea plăpândă, cu fața roșie și zbârcită, ci era dolofană și îndesată, cu mâini și picioare zdravene și cu un chip atent și vioi. Părea gata să plece din poala lui Ellie și să înceapă să umble de colo-colo pe podeaua bucătăriei.

Nu-mi era foarte foame, dar în momentul în care mama îmi umplu o farfurie cu vârf de tocană aburindă, m-am apucat numaidecât de mâncat.

De îndată ce-am terminat masa, ea le zâmbi lui Jack și lui Ellie.

— Am ceva de discutat cu Tom, zise ea. Așadar, de ce nu vă duceți voi doi sus și să vă culcați măcar o dată mai devreme? Și nu-ți face griji cu vasele, Ellie. Le spăl eu.

Mai era încă niște tocană rămasă în oală și i-am văzut ochii lui Jack alunecând către vas, apoi întorcându-se către mama. Dar Ellie se ridicase, iar Jack o urmă, cu încetineală. Mi-era limpede că nu era prea încântat.

— Cred că o să iau câinii și-o să dau o raită pe la gardul de hotar, mai întâi, zise el. A trecut o vulpe pe-acolo, ieri-noapte.

Imediat ce au ieșit din încăpere, am rostit întrebarea la care muream să aflu răspunsul.

— Cum e, mamă? O să-și revină domnul Gregory?

— Am făcut pentru el tot ce-am putut, zise mama. Dar rănilile de la cap evoluează, de obicei, fie într-un sens, fie în celălalt. Numai timpul o să spună. După părerea mea, cu cât îl duci mai repede înapoi, la Chipenden, cu atât va fi mai bine. Eu l-aș primi cu drag aici, dar trebuie să le respect dorințele lui Jack și Ellie.

Am dat din cap și mi-am pironit ochii pe masă, abătut.

— Crezi că faci față la încă o porție, Tom? întrebă mama.

N-am așteptat să fiu întrebat a doua oară, iar mama zâmbi când m-am repezit la farfurie.

— Mă duc până sus, să văd cum se mai simte tatăl tău, zise ea.

Curând, coborî înapoi.

— E bine, zise ea. L-a furat iarăși somnul.

Se așeză în partea cealaltă a mesei și mă privi mâncând, cu o față serioasă.

— Rănilile pe care le-am văzut la degetele lui Alice — de acolo a luat Urgia sânge de la ea?

Am dat din cap.

— Mai ai încredere în ea, după tot ce s-a întâmplat? mă întrebă ea deodată.

Am ridicat din umeri.

— Nu știi ce să zic. A făcut legământ cu Întunericul, dar fără ajutorul ei, Vrăciul și o mulțime de oameni nevinovați ar fi murit.

Mama oftă.

— E o situație neplăcută și nu sunt sigură că răspunsul este încă foarte clar. Aș vrea să pot merge cu tine și să te ajut să-l duci pe magistrul tău înapoi la Chipenden, pentru că n-o să fie deloc o călătorie ușoară, dar nu-l pot lăsa pe tatăl tău acum. Fără o îngrijire atentă, i s-ar putea întoarce boala și nu pot risca să se întâmple una ca asta.

Mi-am șters farfuria cu o bucată de pâine, după care mi-am împins scaunul înapoi.

— Cred că ar fi mai bine s-o iau din loc, mamă. Cu cât stau mai mult aici, cu atât vă pun pe toți într-un pericol mai mare. În niciun caz Inchizitorul n-o să ne lase să ne vedem de drum fără să ne urmărească. Iar acum, că Urgia e liberă și s-a hrănit din sângele lui Alice, nu pot risca să vină până aici.

— Nu te grăbi să pleci imediat, zise mama. O să-ți tai niște felii de șuncă și pâine, ca să mănânci pe drum.

— Mulțumesc, mamă.

Se apucă să taie pâinea, iar eu mă uitam la ea, dorindu-mi să pot să mai stau. Mi-ar fi făcut bine să mai rămân o dată acasă, fie și pentru numai o noapte.

— Tom, în lecțiile tale despre vrăjitoare, domnul Gregory ți-a spus ceva despre cele care se folosesc de obișnuinții casei?

Am dat din cap. Erau mai multe soiuri de vrăjitoare, care-și dobândeau puterile în mai multe feluri. Unele foloseau magia oaselor, altele magia sângelui; de curând, îmi povestise și despre a treia categorie, chiar mai periculoasă decât celelalte. Acestea foloseau „magia casei”. Vrăjitoarea își dăruia sângele unei vietăți — putea fi o pisică, o broască sau chiar un liliac. În schimb, vietatea devenea ochii și urechile vrăjitoarei și făcea tot ce i se poruncea. Uneori, vrăjitoarea ajungea atât de puternică, încât vietatea cădea cu totul în stăpânirea ei, fără să mai aibă, decât prea puțin sau deloc, o voință proprie.

— Ei bine, asta crede și Alice că face acum, Tom — folosește magia casei. A încheiat un pact cu demonul acela și se folosește de el ca să obțină ceea ce vrea. Dar a intrat într-un joc periculos, fiule. Dacă n-o să fie

foarte atentă, o să sfârșească aparținându-i ea lui, iar tu nu vei mai putea niciodată să ai încredere în ea. Cel puțin, nu câtă vreme va mai exista Urgia.

— Domnul Gregory spunea că demonul a început să fie mai puternic, mamă. Că foarte curând va fi în stare să se întrupeze, în carne și oase, în forma lui originală. L-am văzut, acolo, în catacombe — se preschimbase, luând înfățișarea Vraciului, și a încercat să mă păcălească. Prin urmare, nu există nicio îndoială că puterile sale cresc, acolo, sub pământ.

— Asta e adevărat, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat, l-a dat puțin înapoi. Vezi tu, Urgia a pus la bătaie multă energie pentru a scăpa dintr-un loc în care a stat închis atâta amar de vreme. Așadar, deocamdată, o să fie amețit și pierdut, probabil din nou un spirit, nu destul de puternic să se mai întrupeze în ceva. După cât se pare, n-o să-și redobândească iarăși deplina putere până ce pactul sângelui cu Alice n-o să fie complet îndeplinit.

— Poate să vadă prin ochii lui Alice? am întrebat eu. Gândul acesta mă îngheță. Mă pregăteam să plec împreună cu Alice prin întuneric. Îmi aminteam cum îi simțisem greutatea Urgiei apăsându-mă pe cap și pe umeri, cum mă așteptasem să fiu strivit și cum

crezusem că-mi venise clipa din urmă. Poate c-ar fi fost mai bine să aștept până se lumina de ziuă...

— Nu, încă nu, fiule. Ea i-a dăruit sângele ei și libertatea. În schimb, el i-a făgăduit că îi va asculta poruncile de trei ori, dar de fiecare dată îi va cere mai mult sânge. L-a hrănit și a doua oară, la rugurile de la Wortham; de acum, Alice se va simți mai slăbită și va descoperi că îi este din ce în ce mai greu să i se împotrivească. Dacă îl mai hrănește o dată, atunci Urgia o să fie în stare să vadă prin ochii ei. În cele din urmă, după ultima hrănire, ea îi va aparține și Urgia se va întoarce la forma sa originală. Și atunci nimeni nu va mai putea face nimic s-o salveze pe Alice, zise mama.

— Deci, oriunde s-ar afla, o s-o caute pe Alice?

— Da, fiule, dar pentru o scurtă vreme, cel puțin dacă ea nu îl cheamă, șansele s-o găsească sunt foarte mici. Mai ales când ea e în mișcare. Dacă va sta într-un loc un timp mai lung sau mai scurt, șansele Urgiei s-o găsească vor fi mai mari. În fiecare noapte demonul o să devină, totuși, mai puternic, mai ales dacă își face rost de o nouă victimă. Orice fel de sânge o să-i fie de folos, fie de om, fie de animal. Cineva singur, în întuneric, va fi ușor de îngrozit. Ușor de a-i supune

voința. Peste un timp o va găsi pe Alice și, după aceasta, o să fie mereu în apropiere de ea, mai puțin în timpul zilei, când probabil va sta ascuns sub pământ. Creaturile Întunericului rareori se aventurează pe afară când este ziuă. Dar cu Urgia liberă, câștigând mereu noi puteri, toată lumea din Comitat ar trebui să se teamă la căderea serii.

— Cum o fi început totul, mamă? Domnul Gregory mi-a spus că Heys, regele Poporului Mic, a trebuit să-și sacrifice fiii Urgiei și că, nu se știe cum, ultimul fiu a izbutit să-l lege pe demon.

— Este o poveste tristă și sângeroasă, zise mama. Ce s-a întâmplat cu fiii regelui e de neînchipuit. Dar cred că e mai bine s-o știi, ca să înțelegi contra cui te-ai ridicat tu. Urgia trăia în tumulii lungi de la Heysham, printre oasele morților. Mai întâi l-a luat acolo, la el, pe fiul mai mare, ca să-l folosească după bunul lui plac, ca pe-o jucărie, furându-i gândurile și visurile din minte, până când nu i-au mai rămas decât nefericirea și neagra disperare. Așa a făcut apoi cu toți ceilalți fii, unul după altul. Închipuie-ți ce trebuie să fi fost în sufletul tatălui lor! El era un rege și totuși nu putea face nimic.

Mama oftă mâhnită.

— Niciunul dintre băieții lui Heys, supus la astfel de chinuri, nu rămânea în viață mai mult de o lună. Trei s-au aruncat de pe stâncile din apropiere, zdrobindu-se de bolovanii de la poale. Doi n-au mai vrut să mănânce și s-au stins din picioare. Al șaselea a pornit să înoate în mare până când n-a mai putut și s-a îrecat — trupul lui a fost adus înapoi la țarm de fluxul de după luna nouă. Toți șase sunt îngropați în morminte de piatră, săpate în stâncă. Un mormânt ceva mai îndepărtat închide rămășițele pământești ale tatălui lor, care a murit la scurtă vreme după cel de-al șaselea fiu al său, de inimă rea. Așadar, numai Naze, ultimul copil, cel de-al șaptelea fiu, i-a supraviețuit.

Și regele fusese un al șaptelea fiu, deci Naze era ca tine și avea harul. Era mărunțel, chiar și printre oamenii poporului său, iar sângele strămoșesc curgea năvalnic prin venele sale. A izbutit să lege cumva Urgia, dar nimeni nu știe cum, nici măcar magistrul tău. După un timp, demonul l-a ucis pe Naze chiar acolo unde fusese închis, strivindu-l de pietre, făcându-l una cu pământul. Apoi, după ani de zile, pentru că oasele lui Naze îi aduceau aminte demonului cum fusese păcălit, le-a rupt bucăți-bucățele și le-a aruncat printre gratiile

Porții de Argint, astfel încât, în cele din urmă, poporul lui Naze a putut să-i facă o înmormântare cum se cuvine. Rămășițele sale sunt, laolaltă cu celelalte, în mormintele de piatră de la Heysham, locul care a primit numele regelui de odinioară.

Câteva momente, n-am mai spus nimic, nici unul, nici celălalt. Era o poveste înfiorătoare.

— Așadar, cum l-am putea împiedica să mai fie liber acum, mamă? am întrebat eu, rupând tăcerea. Cum l-am putea nimici?

— Lasă asta pe seama domnului Gregory, Tom. Tu doar ajută-l să se întoarcă înapoi la Chipenden, să se însănătoșească și să-și refacă puterile. O să se ocupe el de ce trebuie făcut mai departe. Cea mai ușoară cale ar fi ca demonul să fie legat din nou, dar chiar și atunci va putea să mai facă destul rău, cum a și făcut, ba încă din ce în ce mai mult, în ultimii ani. Dacă a fost el în stare să se întrupeze, în carne și oase, și mai devreme, când încă mai era acolo, în catacombe, atunci o s-o facă din nou și, nu peste mult timp, pentru că puterea lui tot crește, se va întoarce la forma lui dintotdeauna, supunând Priestownul și tot Comitatul. Așadar, deși am fi mai în siguranță cu el legat, asta n-ar fi o soluție

definitivă. Magistrul tău are nevoie să afle cum să-l nimicească, pentru binele tuturor.

— Dar dacă Vraciul nu-și mai revine?

— Să sperăm că-și va reveni, pentru că sunt mai multe de făcut decât probabil ești tu pregătit să faci. Vezi tu, fiule, oriunde se duce Alice, demonul se va folosi de ea ca să-i rănească pe ceilalți, așa că magistrul tău nu are altă soluție decât s-o închidă într-un puț.

Mama păru tulburată, apoi deodată se opri și își duse mâna la frunte, strângând din ochi de parcă o apucase o subită durere de cap.

— Te simți bine, mamă? am întrebat-o eu, neliniștit. Ea dădu din cap și zâmbi vag.

— Uite, fiule, mai stai jos puțin. Trebuie să scriu o scrisoare, pe care s-o iei cu tine.

— O scrisoare? Pentru cine?

— O să vorbim mai mult după ce o termin.

M-am așezat pe un scaun lângă foc, uitându-mă fix în jar, în vreme ce mama scria la masă. Mă întrebam ce scria ea acolo. Când a terminat, s-a așezat în balansoarul ei și mi-a întins plicul. Era pecetluit și pe el am putut citi:

Fiului meu mai mic, Thomas J. Ward

Am rămas surprins. Îmi închipuisem că era o scrisoare pentru Vraci, pe care să i-o dau când se va simți mai bine.

— De ce îmi scrii mie, mamă? De ce nu îmi spui acum ce vrei să-mi spui?

— Pentru că fiecare faptă mărunță de-a noastră schimbă mersul lucrurilor, fiule, zise mama, așezându-și blând mâna pe brațul meu stâng. Să vezi viitorul este periculos și să dezvălui ce vezi este de două ori mai periculos. Magistrul tău trebuie să-și urmeze calea lui. Trebuie să-și găsească propria lui cale. Fiecare dintre noi are o voință liberă. Dar există o întunecare înaintea noastră și trebuie să fac tot ce îmi stă în puteri să preîntâmpin lucrurile cele mai rele care s-ar putea întâmpla. Însă trebuie să deschizi scrisoarea într-un moment de mare cumpănă, când viitorul pare fără de speranță. Încrede-te în instinctele tale. O să știi când a venit momentul acela — deși mă rog, pentru binele tău, să nu vină niciodată. Până atunci, păstrează-o ascunsă.

Ascultător, am strecurat-o în haină.

— Acum, vino cu mine, zise mama. Mai am ceva pentru tine.

După tonul vocii sale și purtarea neobișnuită, am bănuțit încotro ne îndreptam. Și am avut dreptate. Ducând

în mână sfeșnicul de alamă, m-a condus la etaj, în odaia unde își ținea numai ea lucrurile — odaia încuiată, de imediat de sub pod. De când mă știam, nu văzusem pe nimeni intrând în odaia aceea în afară de mama. Nici măcar pe tata. Eu mai fusesem înăuntru cu ea, de vreo două ori, când eram mic, deși abia de îmi mai aminteam.

Scoțând o cheie din buzunar, a descuiat ușa și am urmat-o înăuntru. Odaia era plină de cufere și lăzi. Știam că ea venea aici o dată pe lună. Ce făcea, nu puteam ghici.

Mama a intrat și s-a oprit în fața celui mai mare scrin de lângă fereastră. Atunci s-a uitat la mine țintă, până când am început să mă simt puțin stingherit. Era mama mea și o iubeam, dar cu siguranță nu mi-ar fi plăcut să fiu eu dușmanul ei.

— Ai fost ucenicul domnului Gregory aproape șase luni, așa că ai avut destul timp să vezi lucrurile cu ochii tăi, zise ea. Și, între timp, te-a observat și Întunericul și o să încerce să te doboare. Așa că ești în primejdie, fiule, iar, o vreme, primejdia aceasta o să tot crească. Dar ține minte ce-ți spun. Și tu crești, de asemenea. Și crești repede. Fiecare răsuflare, fiecare bătaie a inimii tale te face mai puternic, mai curajos, mai destoinic.

John Gregory se luptă cu Întunericul de ani de zile, pregătind calea pentru tine. Pentru că, fiule, când o să fii bărbat în toată firea, va fi rândul Întunericului să se teamă de tine, pentru că atunci tu vei fi vânătorul, nu vânatul. Tocmai de aceea ți-am dat viață.

Mi-a zâmbit pentru prima oară de când intrasem în odaia aceea, dar a fost un zâmbet trist. Apoi, ridicând capacul scrinului, ținui lampa sus, ca să pot vedea ce era înăuntru.

Un lanț lung de argint, cu zale fine, strălucind orbitor în lumina lumânării.

— Ridică-l tu, zise mama. Eu nu pot să-l ating.

M-am înfiorat la cuvintele ei, căci ceva îmi spunea că era același lanț cu care fusese legată de stâncă. Tata nu pomenise că ar fi fost de argint, o omisiune capitală, fiindcă lanțul de argint era folosit pentru legarea vrăjitoarelor. Era una dintre uneltele importante în meseria unui vraci. Să fi însemnat asta că mama era o vrăjitoare? Probabil o lamia, ca Meg? Lanțul de argint, felul în care îl sărutase pe tata — totul îmi sunase foarte cunoscut.

Am scos lanțul afară din scrin și l-am legănat în mână. Era subțire și ușor, de o mai bună calitate decât lanțul Vraciului, cu mult mai mult argint în aliaj.

De parcă ghicise la ce mă gândeam, mama zise:

— Știu că tatăl tău ți-a povestit cum ne-am cunoscut. Vreau să-ți amintești întotdeauna, fiule, că niciunul dintre noi nu este în întregime bun sau în întregime rău — toți suntem undeva pe la mijloc. Însă există momente în viața fiecăruia dintre noi când facem un pas important, fie către Lumină, fie către Întuneric. Uneori, este o alegere pe care o facem doar pentru că așa gândim noi, în mintea noastră. Alteori poate fi înrâurirea unei persoane pe care o întâlnim. Din pricina celor făcute de tatăl tău pentru mine, eu am pășit pe calea cea bună și de aceea mă aflu acum, aici. Lanțul ăsta este al tău, de azi înainte. Așadar ia-l și ascunde-l bine, până când o să ai nevoie de el!

Mi-am înfășurat lanțul pe mână, apoi l-am vârât în buzunarul interior de la haină, lângă scrisoare. Când am terminat, mama a închis capacul la loc și am urmat-o afară din odaie, așteptând-o să încuie ușa.

În bucătărie, mi-am luat pachetul cu sendvișuri și m-am pregătit să-mi iau rămas-bun.

— Hai să ne uităm la mâna aia a ta, înainte să pleci!

Am întins-o și mama a dezlegat cu grijă cârpele, dând la o parte frunzele. Arsura părea să se fi vindecat deja.

— Fata aia își cunoaște meseria, zise ea. Recunosc. Lasă aerul să pătrundă la rană și o să fie ca nouă în câteva zile.

Mama m-a îmbrățișat și, după ce i-am mulțumit încă o dată, am deschis ușa din spate și am ieșit afară, în noapte. Pe la jumătatea drumului peste câmp, îndreptându-mă către gardul de hotar, am auzit un câine lătrând și am văzut o siluetă venind către mine, prin întuneric.

Era Jack și, când s-a apropiat, am văzut la lumina stelelor că fața îi era schimonosită de furie.

— Mă crezi prost? strigă el. Spune! Nu le-a luat nici cinci minute câinilor să dea de ei!

M-am uitat la câini, care se pitiră amândoi pe după picioarele lui Jack. Erau câini vrednici și deloc blânzi, dar mă cunoșteau și mă așteptasem la un soi de salut din partea lor. Ceva îi speriasse din cale-afară.

— Da, uită-te la ei, zise Jack. Fata aia a șuiert și a scuipat la ei, iar ei au șters-o de parcă diavolul însuși îi trăgea de coadă. Când i-am cerut eu să plece, a avut neobrăzarea să-mi spună că se afla pe pământul altcuiva și n-avea nicio legătură cu mine.

— Domnul Gregory este bolnav, Jack. N-am avut încotro, decât să trec pe aici și să-i cer ajutor mamei. Eu

i-am lăsat, pe el și pe Alice, dincolo de hotarul fermei. Știu ce părere ai tu, așa că am făcut tot ce-am putut.

— Nu zău! Sunt ditamai omul, dar mama m-a trimis la culcare ca pe-un copil mic. Cum crezi că m-am simțit? Și în fața nevestei mele, pe deasupra. Uneori mă întreb dacă ferma va fi vreodată într-adevăr a mea.

Între timp îmi ieșisem și eu din țâțâni și mă simțeam îmboldit să-i spun că probabil o s-o áibă și încă mult mai curând decât credea. Avea să fie toată a lui, după ce tata murea și mama avea să plece acasă la ea, pe meleagurile sale natale. Dar mi-am mușcat buzele și n-am pomenit nimic despre asta.

— Îmi pare rău, Jack, dar acum trebuie să plec, i-am spus eu, luând-o către coliba unde îi lăsasem pe Vraci și pe Alice.

După vreo zece pași, m-am întors, dar Jack era deja cu spatele la mine și se îndrepta hotărât spre casă.

Am pornit la drum fără niciun cuvânt. Aveam o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc și cred că Alice știa asta. Vraciul doar se uita țintă în gol, dar părea să meargă ceva mai ușor și nu mai avea nevoie să se sprijine de noi doi.

Cu aproape o oră înainte de răsăritul soarelui, am fost cel dintâi care a rupt tăcerea:

— Ți-e foame? am întrebat-o eu. Mama ne-a pregătit o gustare de dimineață.

Alice dădu din cap și ne-am așezat pe un tăpșan cu iarbă, să mâncăm. I-am oferit ceva și Vraciului, dar mi-a dat mâna la o parte cu mânie. După câteva clipe, s-a dus vreo câțiva pași mai încolo și s-a așezat pe un pârleaz, de parcă nu ne suferea în preajma lui. Sau cel puțin pe Alice.

— Pare mai în puteri. Ce i-a făcut mama? am întrebat eu.

— I-a spălat fruntea și s-a uitat fix în ochii lui. Apoi i-a dat să bea o licoare. Eu am stat la distanță, iar ea n-a aruncat nici măcar o privire în direcția mea.

— Asta pentru că știe ce ai făcut. A trebuit să-i spun. Nu pot s-o mint pe mama.

— Am făcut ce am făcut ca să fie bine. I-am plătit Inchizitorului cu aceeași monedă, da, și i-am salvat pe oamenii aceia. Am făcut-o pentru tine, Tom. Ca să poți să ți-l iei înapoi pe Moșul Gregory și să-ți continui învățătura. Asta voiai, nu-i așa? N-am făcut eu ceea ce trebuia?

Nu i-am răspuns. Alice îl împiedicase pe Inchizitor să-i ardă de vii pe niște oameni nevinovați. Salvase multe vieți, inclusiv pe a Vraciului. Ea singură făcuse toate acestea și toate erau lucruri bune. Nu, nu i se putea reproșa ce făcuse, ci cum ajunsese să le facă. Voiam s-o ajut, dar nu știam cum.

Alice aparținea de acum Întunericului, iar când Vraciul își va regăsi puterile, o să vrea s-o închidă într-un puț. Știa asta, la fel cum o știam și eu.

CAPITOLUL 16 UN PUȚ PENTRU ALICE

Inter-un târziu, când soarele scăpăta din nou la asfințit, am avut dealurile drept în fața noastră și, apoi, urcam printre copaci către casa Vrăciului, apucând-o pe cărarea ce ocolea satul Chipenden.

M-am oprit abia în fața porții. Vrăciul se afla la vreo douăzeci de pași în urmă, uitându-se în sus la casă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

M-am întors către Alice.

— Mai bine pleci, am zis eu.

Alice dădu din cap. Trebuia să ținem seama de duhul domesticit al Vrăciului. El păzea casa și grădinile. Un singur pas dincolo de poartă și ea ar fi fost în mare primejdie.

— Unde o să stai? am întrebat-o eu.

— Nu-ți face nicio grijă pentru mine. Și totodată încetează să crezi că îi aparțin deja Urgiei. Nu sunt proastă. Trebuie să-l mai chem la poruncă încă de două ori până să se întâmple, nu-i așa? Vremea nu s-a răcit încă, așa că o să stau pe aici, pe aproape, vreo câteva zile. Poate în ce a mai rămas din casa lui Lizzie. Apoi, cel mai probabil o s-o iau spre răsărit, către Pendle. Ce altceva să fac?

Alice încă mai avea rude în Pendle, dar erau toate vrăjitoare. În pofida spuselor sale, Alice aparținea de acum Întunericului. Acolo s-ar fi simțit ea cel mai bine.

Fără alte cuvinte, se întoarse și se îndepărtă, prin umbrele înserării. Mâhnit, am privit-o până ce a dispărut din vedere, apoi m-am întors și am deschis poarta.

Am descuiat ușa din față, iar Vraciul m-a urmat înăuntru. L-am condus către bucătărie, unde un foc vesel ardea în sobă și unde masa era pusă pentru două persoane. Duhul ne aștepta. Era o cină ușoară, numai două străchini cu supă de mazăre și niște felii groase de pâine. Eram flămând după lunga noastră călătorie pe jos, așa că m-am apucat imediat de mâncat.

Pentru o vreme, Vraciul a stat doar și s-a uitat țintă la strachina lui cu supă aburindă, dar apoi a luat o bucată de pâine și a muiat-o în supă.

— A fost greu, băiete. Și e bine să fii acasă, zise el.

Am fost atât de uluit că vorbea din nou, încât aproape că am căzut de pe scaun.

— Te simți mai bine? l-am întrebat eu.

— Da, băiete, mai bine ca înainte. Un somn bun la noapte și o să fiu ca nou. Mama ta este o femeie pricepută. Nimeni din Comitat nu-și cunoaște mai bine leacurile sale.

— Nu credeam c-o să-ți mai amintești ceva, am zis eu. Păraai dus departe. Aproape ca un somnambul.

— Așa am și fost, băiete. Puteam vedea și auzi totul, dar nu mi se părea adevărat. Era ca într-un coșmar. Și nu puteam vorbi. Mi se părea că nu-mi mai găsesc cuvintele. Abia când am ajuns aici, și am stat uitându-mă la casa asta, m-am dezmeticit. Mai ai cheia de la Poarta de Argint?

Surprins, m-am scotocit în buzunarul din dreapta al pantalonilor și am scos cheia. I-am întins-o Vraciului.

— Asta a pricinuit o mulțime de neazuri, zise el, răsucind-o în palmă. Dar te-ai descurcat bine, ținând seama de toate împrejurările.

Am zâmbit, simțindu-mă fericit cum nu mă mai simțisem de zile în șir, dar când magistrul meu vorbi din nou, glasul i se înăsprise.

— Unde e fata? întrebă aproape țipând.

— Probabil nu foarte departe, am recunoscut eu.

— Bine, o să ne ocupăm de ea mai târziu.

Tot restul mesei nu m-am gândit decât la Alice. Ce-o să găsească de mâncare? Păi, era pricepută la prins iepuri, așa că nu avea să flămânzească — asta era, deci, rezolvată. Pe de altă parte, în primăvară, după ce Osoasa Lizzie răpise un copil, oamenii din sat îi puseră foc la casă și ruinele nu puteau să-i ofere prea mult adăpost într-o noapte de toamnă ca aceea. Totuși, după cum spusese și Alice, vremea încă nu se răcise. Nu, cea mai mare amenințare pentru ea venea din partea Vraciului.

După cum s-a dovedit după aceea, a fost ultima noapte calduță a anului: în dimineața următoare aerul era cu mult mai rece. Vraciul și cu mine ne-am așezat pe bancă, uitându-ne la dealuri, în timp ce vântul se întetea. Frunzele cădeau din belșug. Vara se dusesse definitiv.

Îmi scosesem deja carnețelul pe genunchi, dar Vraciul părea că nu se grăbește să înceapă lecția. Nu-și revenise de pe urma caznelor la care-l supusese Inchi-zitorul. În timpul mesei de dimineață, vorbise puțin și stătuse mai mult uitându-se în gol, de parcă era adâncit în gânduri.

Eu fusesem cel care rupsesem, până la urmă, tăcerea.

— Ce-și dorește Urgia acum, că e liberă? Ce o să le facă celor din Comitat?

— E ușor de răspuns, zise Vraciul. Mai întâi de toate, vrea să crească mai mare și mai puternic. Atunci n-o să mai fie nicio limită în groaza pe care o va răspândi. O să arunce o umbră malefică peste întreg Comitatul. Și nicio ființă vie nu va fi în stare să se ascundă de el. O să bea atâta sânge și-o să citească atâtea gânduri până ce puterile lui vor fi depline. O să vadă prin ochii oamenilor care pot merge prin lumina soarelui, în vreme ce el este silit să se ascundă la întuneric, undeva sub pământ. Dacă mai înainte îi stăpânea numai pe preoții din catedrală și își întindea influența doar prin Priestown, acum nicăieri în tot Comitatul nu va mai exista vreun loc sigur.

Caster ar putea fi următorul care o să sufere. Dar mai înainte, Urgia ar putea da iama în câteva cătune mai

mici, strivindu-i pe toți până la moarte, doar ca să arate ce poate el face! În felul acesta i-a supus și pe Heys, și pe regii care domniseră înaintea lui. Neascultarea ar atrage după sine o întreagă așezare strivită până la ultimul suflet.

— Mama mi-a spus că o s-o caute pe Alice, am zis eu cu jale în glas.

— Așa e, băiete! Pe neghioaba ta prietenă Alice! Urgia are nevoie să își refacă puterile. Ea i-a dăruit de două ori sângele, așa că, atâta vreme cât rămâne în libertate, este în primejdie să intre foarte repede sub completa lui stăpânire. Dacă nu se întâmplă nimic care s-o oprească, o să devină o parte din Urgie și abia de-o să-i mai rămână vreo urmă de voință proprie. Va putea s-o pună în mișcare și s-o folosească la fel de ușor cum îmi pot eu îndoii degetul mic. Urgia știe asta — o să facă totul ca să se mai hrănească din ea. Pe ea o s-o caute acum.

— Dar e puternică, am protestat eu. Și, oricum, credeam că Urgiei îi e frică de femei. Ne-am întâlnit amândoi cu demonul, în catacombe, pe când încercam să te salvez pe dumneata. Luase înfățișarea dumitale, ca să mă păcălească.

— Așadar zvonurile erau adevărate — a învățat să ia o formă fizică, acolo, jos.

— Da, dar când Alice l-a scuipat, a fugit. Poate va izbuti să mai facă asta.

— Da, Urgia trebuie să considere că e mai greu să supui o femeie decât un bărbat. Femeile îl sperie, pentru că sunt făpturi îndărătnice și imprevizibile. Dar odată ce a băut din sângele unei femei, toată perspectiva i s-a schimbat. O să vină după Alice și n-o să-i mai dea pace. O să-și facă drum ca un vierme în visele ei și o s-o ispitească, arătându-i toate lucrurile pe care le-ar putea avea — lucrurile care ar putea fi ale ei, doar să le ceară —, până când, în cele din urmă, ea va fi convinsă că este nevoie să-l invoce iarăși. Fără îndoială că vărul acela al meu era în puterea Urgiei. Altminteri nu m-ar fi trădat niciodată așa.

Vraciul se scărpină în barbă.

— Da, Urgia o să crească și o să tot crească, și n-o să se prea poată face mare lucru ca să fie oprit să-și mai împrăștie veninul în ceilalți și, așa, totul va deveni putred în Comitat. Asta s-a întâmplat și cu Poporul Mic, până când, într-un târziu, au apelat la măsuri disperate. Trebuie să aflăm exact cum a fost legat Urgia —

poate, mai mult, cum să fie nimic. Iată de ce trebuie să mergem la Heysham. Există un mare osuar acolo, un tumul funerar, iar trupurile lui Heys și ale fiilor lui sunt în mormintele de piatră din apropiere.

De îndată ce o să fiu destul de în putere, acolo o să mergem. După cum știi, cei care suferă de-o moarte violentă, uneori au greutate în părăsirea acestei lumi. Așa că o să vizităm acele morminte. Dacă suntem norocoși, poate mai găsim vreun spectru sau două, dând încă târcoale pe acolo. Poate chiar stafia lui Naze, cel care a înfăptuit legarea. Asta ar putea fi ultima noastră nădejde, pentru că, să fiu sincer, băiete, în momentul acesta n-am nici o idee cum o s-o scoatem la capăt.

Cu aceste cuvinte, Vraciul își lăsă capul în jos. Părea într-adevăr trist și îngrijorat. Nu-l mai văzusem nicio dată atât de abătut.

— Ai mai fost pe acolo vreodată? am întrebat eu, nedumerit că nu le vorbise stafiilor, convingându-le să-și ia tălpășița.

— Da, băiete, o singură dată. Eram ucenic, pe atunci. Magistrul meu fusese chemat să se ocupe de năbădăioasa fantomă a unui marinar care bântuia portul. Când

am terminat, am trecut pe lângă mormintele de pe dealul de deasupra falezei, și am simțit că mișuna ceva pe acolo, pentru că, dacă până în clipa aceea fusese o noapte caldă de vară, deodată se făcuse foarte frig. Văzând că magistrul meu își continua drumul, l-am întrebat de ce nu ne opream să facem ceva.

„Lasă-le în pace”, mi-a răspuns el. „Nu supără pe nimeni. De altfel, unele dintre aceste stafii stau pe acest pământ fiindcă au o datorie de îndeplinit. Așa că mai bine le lăsăm să-și vadă de treaba lor.” Nu știam ce însemna asta pe atunci, dar, ca de obicei, avea dreptate.

Am încercat să mi-l închipui pe Vraci pe când era ucenic. Fusese un ucenic mult mai copt decât mine, pentru că mai înainte de asta se pregătise să fie preot. M-am întrebat ce fel de om fusese magistrul său, cel care își luase un ucenic atât de în vârstă.

— În orice caz, zise Vraciul, o să plecăm la Heysham foarte curând, dar mai înainte de asta, trebuie să mai facem ceva. Știi ce?

M-am înfiorat. Știam ce avea să spună.

— Trebuie să încheiem povestea cu fata, așa că trebuie să aflăm unde se ascunde. Eu bănuiesc c-ar fi în ruinele casei lui Lizzie. Tu ce crezi? mă descusu Vraciul.

Era cât pe ce să-i spun că nu sunt de acord, dar se uită la mine atât de pătrunzător, încât am fost silit să-mi plec privirea în pământ. Nu-l puteam minți.

— Acolo stă, probabil, am recunoscut eu.

— Ei bine, băiete, nu poate rămâne acolo multă vreme. Este un pericol pentru toată lumea. Va trebui să fie închisă într-un puț. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Așa că, hai să începi să sapi...

M-am uitat la el, abia venindu-mi să cred că auzisem bine.

— Uite ce e, băiete, este o cruzime, dar trebuie să fie îndeplinită. Este de datoria noastră să facem Comitatul sigur pentru ceilalți, iar fata aia a fost dintotdeauna o amenințare.

— Dar nu e drept! am zis eu. Ea ți-a salvat viața! Mai devreme, în primăvară, tot ea mi-a salvat și mie viața. Tot ce-a făcut ea s-a dovedit a fi foarte bine, în cele din urmă. Ea vrea să facă binele.

Vraciul și-a ridicat mâna, în semn să tac.

— Nu spune vorbe-n vânt! porunci el, cu chipul ca de piatră. Știu că ea a împiedicat arderea pe rug. Știu că a salvat vieți, inclusiv pe a mea. Dar tot ea a eliberat Urgia și mai bine aș fi murit, decât să îl avem pe demonul

acela feroce liber și făcându-și mendrele nestingherit. Așa că vino cu mine și hai să terminăm odată!

— Dar dacă îl nimicim pe demon, Alice va fi liberă! Ar trebui să mai aibă o șansă!

Chipul Vraciului se învineți de mânie, iar când vorbi, glasul îi răsună tăios și amenințător.

— O vrăjitoare care folosește magia casei este întotdeauna primejdioasă. Cu timpul, când va ajunge la maturitate, va fi cu mult mai otrăvită decât cele care folosesc sângele sau oasele. Dar, de obicei, unele aleasă este doar un liliac sau o broască — o făptură mărunță și debilă, care treptat crește în putere. Însă gândește-te ce și-a ales fata asta! Tocmai Urgia, dintre toate creaturile! Și ea-și închipuie că Urgia este la cheremul voinței ei! E ageră la minte și temerară; nu există ceva pe care să nu îndrăznească să-l facă. Și, da, este și arogantă! Dar chiar și după nimicirea Urgiei, tot nu se va termina. Dacă i se îngăduie să ajungă o femeie, nestrunită din vreme, va fi cea mai periculoasă vrăjitoare văzută vreodată prin Comitat! Trebuie să o punem la punct acum, mai înainte de a fi prea târziu. Eu sunt magistrul, tu ești ucenicul. Urmează-mă și fă ce ți se spune!

Cu acestea, mi-a întors spatele și s-a îndepărtat cu pași furioși. Fără niciun pic de tragere de inimă, l-am urmat până în spatele casei, ca să iau cazmaua și metrul de tâmplar. Ne-am dus direct în grădina de la răsărit și acolo, la mai puțin de cincisprezece pași de puțul întunecat în care zăcea Osoasa Lizzie, am început să sap un nou puț pătrat, de patru picioare latura și de opt picioare adâncime.

Apusese soarele, când am terminat de săpat și de îndreptat până ce Vraciul a fost mulțumit. M-am cățărat afară din puț, simțindu-mă foarte neliniștit, știind că Osoasa Lizzie se afla în puțul ei, nu foarte departe.

— Deocamdată ajunge, zise Vraciul. Mâine dimineață, te duci în sat și-l aduci pe meșterul zidar să ia măsurile.

Meșterul avea să zidească un ghizd de pietre în jurul puțului, în care treisprezece drugi zdraveni de fier aveau să fie fixați, în final, ca să prevină orice șansă de scăpare. Vraciul trebuia să fie cu ochii în patru, cât lucra zidarul, ca să-l apere de duhul casei.

Pe când îmi târam picioarele către casă, magistrul meu își puse pe neașteptate mâna pe umărul meu.

— Ți-ai făcut datoria, băiete. Asta-i tot ce poate să ceară cineva de la noi, iar eu vreau numai să-ți spun că,

până acum, ai făcut mai mult decât să împlinești promisiunea mamei tale...

M-am uitat la el uluit. Mama îi trimisese odinioară o scrisoare, în care îi făgăduise că eu voi fi cel mai bun ucenic pe care îl va avea el vreodată, dar lui nu-i plăcuse că mama îi spusese asta.

— Ține-o tot așa, continuă Vraciul, și când o veni ziua să mă retrag, sunt sigur că o să las Comitatul pe mâini foarte bune. Nădăjduiesc că asta te face să te simți ceva mai bine.

Vraciul era întotdeauna zgârcit cu laudele și să-l aud acum vorbind așa era într-adevăr ieșit din comun. Am presupus că voia doar să mă mai împace puțin, dar nu-mi puteam scoate din minte puțul și pe Alice, și mă tem că lauda lui nu m-a ajutat cu nimic.

* * *

În noaptea aceea n-am putut să dorm, așa că eram cât se poate de treaz când s-a întâmplat.

La început, am crezut că a izbucnit o furtună. Se auzeau un muget și un vuiet, și întreaga casă părea să se zdruncine și să tremure, scuturată parcă de un vânt

năprasnic. Ceva a izbit în fereastra mea cu o forță grozavă și am auzit limpede geamul spărgându-se. Speriat, m-am ridicat în genunchi în mijlocul patului și-am tras draperiile în lături.

Marea fereastră era împărțită în opt ochiuri inegale, cu geamuri atât de groase, încât nu puteai vedea mai nimic prin ele, nici măcar pe vreme însorită; totuși era o jumătate de lună pe cer și la lumina ei am putut desluși vârfurile copacilor îndoindu-se și răsucindu-se de parcă trunchiurile lor ar fi fost zgâlțâite de o puzderie de uriași furioși. Și trei dintre ochiurile mele de geam erau sparte. Pentru o clipă, am fost ispitit să pun mâna pe sfoara care ridica jumătatea de jos a ferestrei și s-o deschid, ca să pot vedea mai bine ce se întâmplă. Dar m-am răzgândit. Luna strălucea pe cer, așa că era greu de crezut că ar fi fost o furtună naturală. Ceva ne ataca. Să fi fost Urgia? Oare ne găsisese?

Apoi am auzit niște bufnituri și-un pârâit de rupere venind de undeva exact de deasupra capului meu. Suna de-ai fi zis că bătea cineva în acoperiș, bușind în el cu niște pumni grei. Am auzit țiglele începând să se desprindă și să se spargă pe dalele de piatră care mărgineau pajiștea dinspre apus.

M-am îmbrăcat în doi timpi și trei mișcări și-am dat buzna pe scări în jos, sărind treptele câte două. Ușa din spate era larg deschisă și-am ieșit în fugă afară, pe pajiște, drept în ghearele unui vânt atât de puternic încât era aproape cu neputință să respiri, darămite să mai faci vreun pas. Dar m-am străduit, din răsuputeri, să înaintez, mișcându-mă cu mare greutate, chinându-mă să țin ochii deschiși în vântul ce mă izbea drept în față.

La lumina lunii l-am putut vedea pe Vraci stând la jumătatea distanței între casă și pădure, cu pelerina sa neagră fluturând în vijelia sălbatică. Își ținea toiagul ridicat în fața lui, parcă gata să pareze o lovitură. Mi s-a părut o veșnicie până am ajuns lângă el.

— Ce-i asta? Ce-i asta? am strigat eu, când în sfârșit am fost alături de el.

Răspunsul a venit imediat, dar nu din partea Vraciului. Un sunet groaznic, amenințător, a umplut deodată văzduhul, ceva între un țipăt furios și un mârâit înfiorător, care s-ar fi putut auzi de la mai multe mile distanță. Era duhul domestic al Vraciului. Mai auzisem strigătul acesta și înainte, în primăvară, când

el o împiedicase pe Osoasa Lizzie să mă urmărească prin grădina de la apus. Așadar știam că acolo, în bezna dintre copaci, se confrunta cu un dușman care amenința casa și grădinile.

Care altul putea fi decât Urgia?

Am stat acolo, tremurând de frică și de frig, cu dinții clănțănindu-mi în gură și cu dureri în tot corpul din pricina loviturilor primite de la rafale. Dar după câteva momente, vântul se potoli și, încetul cu încetul, totul redeveni nemișcat și tăcut.

— Înapoi în casă, zise Vraciul. Nu se poate face nimic până dimineață.

Când am ajuns la ușa din spate, m-am oprit, uitându-mă la cioburile țiglelor care acoperiseră dalele.

— A fost Urgia? am întrebat eu.

Vraciul dădu din cap.

— Nu i-a luat mult până să ne găsească, nu-i așa? zise el, clătinând din cap. Fără îndoială că fata e de vină pentru asta. Trebuie s-o fi găsit pe ea mai întâi. Ori asta, ori ea l-a chemat.

— Nu l-ar mai fi chemat ea din nou, am zis eu, încercând s-o apăr pe Alice. Cine ne-a salvat, duhul? l-am întrebat repede, schimbând subiectul.

— Da, de data asta a izbutit, dar cu ce preț o să aflăm abia dimineață. Însă eu n-aș băga mâna-n foc că va mai reuși și a doua oară. O să rămân de pază aici, zise Vrăciul. Du-te sus, la tine în odaie, și încearcă să dormi. Mâine, orice se poate întâmpla, așa că o să ai nevoie de-o minte odihnită.

CAPITOLUL 17 SOSEȘTE INCHIZITORUL

Am coborât din nou, cu puțin înainte de ivirea zorilor. Cerul senin al nopții era acum acoperit de nori, văzduhul era neclintit, iar pajiștile albite cu cea dintâi brumă adevărată de toamnă.

Vraciul era în apropierea ușii din spate, stând parcă în aceeași poziție în care îl văzusem ultima oară. Arăta obosit, tras la față și cenușiu ca și cerul.

— Ei, băiete, zise el cu glas frânt, hai să mergem să cercetăm stricăciunile.

Am crezut că se referea la casă, dar el o luă spre copacii din grădina de vest. Stricăciuni erau, desigur, dar nu atât de mari pe cât ai fi crezut după iureșul de

peste noapte. Erau câteva crengi mari doborâte la pământ, altele mai mici împrăștiate peste iarbă, iar banca fusese răsturnată. Vraciul îmi făcu semn și l-am ajutat să ridicăm banca și s-o așezăm la locul ei.

— Nu-i așa de rău, am zis eu, încercând să-l învioriez, căci arăta într-adevăr posomorât, cu colțurile gurii căzute.

— Este destul de rău, zise el încruntat. Știam că Urgia avea să devină tot mai puternic, dar s-a întâmplat mult mai repede decât m-am așteptat. Mult prea repede. N-ar fi trebuit să fie în stare s-o facă atât de curând. Nu-ne-a mai rămas prea mult timp!

Vraciul porni înapoi către casă. Am văzut porțiuni întregi de acoperiș unde lipseau țiglele, iar unul dintre hornuri fusese dărâmat.

— Va trebui să aștepte până vom găsi vreme să-l reparăm, zise el.

Tocmai atunci se auzi sunetul clopoțelului din bucătărie. Pentru prima oară în dimineața aceea, Vraciul zâmbi puțin. Părea ușurat.

— Nu eram sigur că vom mai avea un mic dejun în dimineața asta, zise el. Poate că nu e chiar atât de rău cum am crezut eu...

Când am intrat în bucătărie, primul lucru care mi-a sărit în ochi au fost petele de sânge de pe pardoseală, întinse între masă și vatră. Iar bucătăria era de-a dreptul înghețată. Apoi am văzut și de ce. Eram ucenicul Vraciului de aproape șase luni, dar aceasta era prima dimineață în care nu ardea focul în cămin. Iar pe masă nu erau nici ouă, nici șuncă, ci doar o felie subțire de pâine prăjită pentru fiecare.

Vraciul mi-a pus o mână pe umăr, ca să-mi atragă atenția.

— Să nu spui nimic, băiete. Mănâncă și fii mulțumit cu ceea ce ni s-a dat.

Am făcut cum mi-a spus, dar când am înghițit și ultima îmbucătură de pâine prăjită, stomacul meu încă ghiorțâia de foame.

Vraciul se ridică în picioare.

— A fost un mic dejun nemaipomenit. Pâinea a fost cât se poate de bine prăjită, zise el către aerul din jur. Și-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut noaptea trecută. Amândoi îți suntem adânc recunoscători.

De cele mai multe ori, duhul nu se arăta vederii, dar acum luă din nou înfățișarea unui motan portocaliu uriaș. Se auzi torcând foarte ușor și apăru brusc,

aproape de vatră. În orice caz, nu-l mai văzusem niciodată arătând ca acum. Urechea stângă îi era sfâșiată și sângera, iar blana de pe gât era năclăită de sânge. Dar cel mai rău dintre toate era ce pășise la față. Nu mai avea un ochi. În locul unde se aflase până atunci ochiul lui stâng, acum nu mai era decât o spintecătură verticală, însângerată.

— N-o să se mai facă niciodată bine pe de-a întregul, zise Vraciul cu tristețe, când am ieșit pe ușa din spate. Ar trebui să fim mulțumiți că Urgia încă nu și-a redobândit puterile pe deplin, că altminteri am fi murit, astă-noapte. Duhul nostru ne-a mai dat un scurt răgaz. Trebuie să-l folosim acum, până nu e prea târziu...

Nici nu termină bine de spus, când începu să bată clopotul de la răscruce. Misiune pentru Vraci. După tot ceea ce se întâmplase, și amenințați cum eram de Urgie, m-am gândit că n-o să-l ia în seamă, dar m-am înșelat.

— Ei bine, băiete, zise el, du-te și vezi cine e și ce vrea.

Clopotul se opri din sunat cu puțin înainte de a ajunge eu acolo, dar sfoara încă se mai legăna. Printre sălciile de la răscruce era o umbră deasă, ca de obicei, dar nu mi-a trebuit decât o secundă să-mi dau seama

că nu se cerea ajutor de la Vraci. Acolo aştepta o fată îmbrăcată într-o rochie neagră.

Alice.

— Ai riscat mult! i-am spus eu, clătinând din cap. Ai noroc că domnul Gregory n-a coborât cu mine până aici.

Alice zâmbi.

— Nu mă putea prinde Moş Gregory, în halul în care e acum. Nu mai e nici pe jumătate omul care a fost.

— Nu fii atât de sigură pe asta! am zis eu mânios. M-a pus să sap un puţ. Un puţ pentru tine. Şi acolo o să sfârşeşti, dacă nu eşti atentă.

— Puterea lui Moş Gregory s-a dus. Nu-i de mirare că te-a pus pe tine să-l sapi! mormăi Alice, în bătaie de joc.

— Nu, i-am zis, m-a pus să-l sap eu ca să accept astfel ce trebuie făcut. Este de datoria mea să te închid acolo.

Tonul lui Alice deveni deodată trist.

— Şi chiar mi-ai face mie una ca asta, Tom? întrebă ea. După ce-am trecut împreună prin atâtea încercări? Eu te-am salvat pe tine dintr-un puţ. Nu-ţi mai aduci aminte când Osoasa Lizzie îţi voia oasele? Când Lizzie îşi ascuţea cuţitul?

Îmi aminteam foarte bine. Fără ajutorul lui Alice, aş fi murit în noaptea aceea.

— Ascultă, Alice, du-te la Pendle acum, cât nu e prea târziu, i-am spus eu. Du-te cât mai departe de aici cu putinţă!

— Urgia nu este de acord. El crede că ar trebui să stau prin apropiere ceva mai multă vreme.

— Urgia e o *creatură*, nu-i un *el*! am izbucnit eu, enervat de spusele lui Alice.

— Nu, Tom, nu-i doar atât, zise Alice. Miroase-l, eu am făcut-o, şi ai să vezi că este o făptură omenească, în mod sigur!

— Urgia a atacat casa Vrăciului, azi-noapte. Ar fi putut să ne omoare. Tu l-ai trimis?

Alice clătină cu hotărâre din cap.

— N-am nici un amestec în treaba asta, Tom. Îţi jur. Am stat de vorbă, atâta tot, iar el mi-a spus lucruri interesante.

— Am crezut că n-o să mai ai de-a face cu el! am zis eu, fără să-mi vină să cred ce-mi auzeau urechile.

— M-am străduit din răspuţeri, Tom, m-am străduit. Dar a venit şi mi-a şoptit nişte lucruri. A venit la mine pe întuneric, da, pe când încercam să adorm. Şi mi-a vorbit până şi-n somn. Mi-a promis unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Nu-i ușor, Tom. Noaptea s-au făcut mai reci. Zilele s-au scurtat. Urgia a spus că aş putea avea o casă, cu un foc mare în cămin, cu mulți cărbuni și multe lemne de foc, și că niciodată nu voi duce lipsă de nimic. A spus că aş putea avea, de asemenea, niște haine frumoase, astfel încât oamenii nu vor mai strâmba din nas la mine, cum fac acum, gândind că sunt o sălbăticie care tocmai a scăpat dintr-o tufă de mărăcini.

— Nu-l asculta, Alice. Trebuie să te străduiești mai mult!

— E o treabă bună să-l asculți pe el, din când în când, zise Alice cu un început de zâmbet destul de ciudat pe față, altminteri s-ar putea să-ți pară foarte rău. Eu știu ceva, vezi tu. Ceva care ar putea salva viața Moșului Gregory, la fel ca și pe-a ta.

— Spune-mi! am îndemnat-o eu.

— Nu văd de ce aş face-o, de vreme ce tu plănuiești să-mi petrec restul zilelor într-un puț.

— Asta nu-i drept, Alice.

— O să te ajut din nou, da. Însă mă întreb dacă tu ai face la fel pentru mine?...

Tăcu o clipă și-mi zâmbi.

— Vezi tu, Inchizitorul se îndreaptă înapoi, spre Chipenden. Și-a ars doar mâinile în focul de atunci, atâta tot, iar acum vrea să se răzbune. Știe că Moșul Gregory locuiește pe undeva pe aici și vine cu oameni înarmați și câini. Niște câini de vânătoare, mari și sângeroși, cu colți zdraveni. O să fie aici cel târziu pe la amiază. Așa că du-te și spune-i Moșului Gregory ce ți-am zis. Nu mă aștept să aud totuși vreun mulțumesc.

— O să mă duc și-o să-i spun, am zis eu, și am pornit imediat, alergând pe deal în sus, către casă. În timp ce alergam, mi-am dat seama că nu îi mulțumisem lui Alice, dar cum aș fi putut să-i mulțumesc pentru că se folosea de Întuneric ca să ne ajute pe noi?

Vraciul aștepta imediat lângă ușa din spate.

— Ei bine, băiete, zise el, trage-ți răsuflarea, mai întâi. Citesc pe fața ta că aduci vești rele.

— Inchizitorul e pe drum, vine înapoi, am turuit eu. A aflat că locuim pe lângă Chipenden!

— Și cine ți-a spus asta? mă întrebă Vraciul, scărpinându-se în barbă.

— Alice. A zis că o să ajungă aici pe la amiază. Urgia i-a spus...

Vraciul oftă adânc.

— Ei bine, atunci mai bine plecăm cât mai repede cu putință. Mai întâi de toate, coboară până-n sat și anunță-l pe măcelar că o luăm spre nord, peste dealuri, către Caster și că nu ne vom întoarce prea curând. Treci apoi și pe la băcan și spune-i același lucru, ca să știe că nu vom avea nevoie de niciun fel de provizii, săptămâna următoare.

Am coborât în fugă în sat și am făcut întocmai precum îmi ceruse. Când m-am întors, Vraciul mă aștepta deja în prag, gata de plecare. Îmi întinse sacul lui.

— Mergem în sud? am întrebat eu.

Vraciul clătină din cap.

— Nu, băiete, mergem în nord, cum am zis. Trebuie să ajungem la Heysham și, dacă avem noroc, să vorbim cu stafia lui Naze.

— Dar le-am spus tuturor încotro ne ducem. De ce nu i-am păcălit, zicându-le că o luăm spre sud?

— Pentru că sper că Inchizitorul va trece prin sat, mai înainte de a urca până aici. Atunci, în loc să mai caute casa asta, o să se îndrepte spre nord, iar câinii ne vor lua urmele. Trebuie să-i atragem cât mai departe de casă. Unele dintre cărțile din biblioteca mea sunt de neînlocuit.

Dacă ajunge aici, oamenii săi ar putea jefui casa și poate chiar i-ar pune foc, arzând-o din temelii. Nu, nu pot risca să li se întâmple vreo nenorocire cărților mele.

— Dar duhul? N-ar păzi el casa și grădinile? Cum ar putea ei pune piciorul aici, fără să riște să fie sfârtecați? Sau e prea slăbit acum?

Vraciul oftă și își plecă privirile în pământ.

— Nu, are destulă putere să se descurce și cu Inchizitorul, și cu oamenii lui, dar nu vreau eu să-mi încarc cugetul cu moartea cuiva, dacă nu este neapărată nevoie. Și chiar dacă îi omoară numai pe cei care intră, unii ar putea scăpa, totuși. De ce altă dovadă mai clară ar avea atunci nevoie ca să mă osândească, pe drept, la ardere pe rug? S-ar întoarce apoi cu o armată. Și toată povestea asta nu s-ar mai termina. N-aș mai avea pace până la sfârșitul zilelor mele. Ar trebui să părăsesc Comitatul.

— Păi, așa n-o să ne prindă?

— Nu, băiete. Nu, dacă o luăm pe drumul peste dealuri. Nu vor avea cum să se mai folosească de cai, iar noi vom avea câteva ore bune avans. Avantajul este de partea noastră. Noi cunoaștem Comitatul ca-n palmă, dar oamenii Inchizitorului nu-s de prin părțile locului. Oricum, hai să plecăm! Am pierdut destul timp!

Vraciul o luă înainte, către dealuri, mergând cu pași foarte iuți. Eu l-am urmat, cât de repede am putut, cărându-i sacul cel greu, ca de obicei.

— Dar n-o să trimită niște oameni de-ai lui, călare, ca să ne aștepte la Caster? am zis eu.

— Fără îndoială c-o să trimită, băiete, iar dacă am merge la Caster, ar putea fi o problemă. Nu, noi o să trecem de oraș prin partea de est. Apoi o s-o luăm spre sud-vest, cum ți-am spus, către Heysham, ca să vizităm mormintele de piatră. Tot de Urgie trebuie să scăpăm în primul și-n primul rând, iar timpul zboară. Să vorbim cu stafia lui Naze este ultima noastră șansă ca să aflăm cum să facem.

— Și după aceea? Unde o să mergem? O să ne mai putem vreodată întoarce aici?

— Nu văd niciun motiv pentru care n-am putea, în timp. La un moment dat, o să-l facem pe Inchizitor să ne piardă urma. Sunt mai multe căi pentru asta. Oh, ne va căuta îndârjit și își va face inimă rea, fără îndoială. Dar nu va trece mult și o să se ducă înapoi de unde a venit. Acolo unde poate sta la căldură, pe timpul iernii care bate la ușă.

Am dat din cap, dar nu eram în întregime mulțumit. Întrezăream tot soiul de fisuri în planul Vraciului. De

pildă, o fi pornit-o el la drum în forță, dar încă nu era vindecat pe deplin și trecerea dealurilor avea să fie o treabă anevoioasă. Iar urmăritorii noștri ne-ar fi putut prinde mai înainte să ajungem la Heysham. Pe de altă parte, ei ar fi putut să caute totuși casa Vraciului și să-i dea foc, de ciudă, mai ales dacă aveau să ne piardă urma. Apoi mai era și anul următor care mă îngrijora. În primăvară, mai mult ca sigur că Inchizitorul avea să vină din nou în nord. Părea un om dintr-aceia care nu renunță niciodată. Nu vedeam nicio cale prin care viața s-ar fi putut întoarce vreodată la normal. Apoi, mă fulgeră un alt gând...

Dacă m-ar fi prins pe mine? Inchizitorul îi supunea pe oameni la cazne, ca să-i facă să răspundă la întrebări. Dacă mă sileau și pe mine să le spun unde e casa mea părintească? De obicei confiscau sau ardeau casele vrăjitoarelor și-ale descântătorilor. M-am gândit la tata, la Jack și la Ellie, cum vor rămâne pribegi. Și ce-or să facă oamenii Inchizitorului atunci când or s-o vadă pe mama? Ea nu putea ieși în lumina soarelui, și le ajuta adeseori pe moașele de prin partea locului care întâmpinau nașteri dificile, și avea o ditamai colecția de ierburi și alte plante de leac. Mama ar fi fost în mare pericol!

Nu i-am spus Vraciului nimic din toate aceste frământări, pentru că mi-am dat seama că deja se săturase de întrebările mele.

* * *

Într-o oră, eram sus, pe creasta dealurilor. Vremea era stabilă și se părea că vom avea parte de o zi frumoasă.

Dacă aș fi putut să-mi scot din minte motivul pentru care ne aflam noi acolo, sus, m-aș fi bucurat, pentru că era o vreme potrivită pentru o călătorie pe jos. Nu întâlneam decât ploieri și iepuri de câmp și, mult spre nord-vest, marea îndepărtată scânteia în soare.

La început, Vraciul mersese voinicește, înaintea mea. Dar, mai devreme de amiază, își pierdu puterile și când în sfârșit ne-am oprit și ne-am așezat aproape de o movilă de pietre, arăta din cale-afară de vlăguit. În timp ce despățurea brânza din ștergar, am băgat de seamă că îi tremurau mâinile.

— Ține, băiete, zise el, întinzându-mi o bucățică mică. N-o mânca pe toată deodată.

Urmându-i sfatul, am ronțăit-o încet, mestecând-o îndelung.

— Știi că fata ne urmărește? mă întrebă Vrăciul.
Am făcut ochii mari la el și-am clătinat din cap.

— E la aproape o milă în urmă, îmi spuse el, arătându-mi spre miazăzi. Acum, că ne-am oprit, s-a oprit și ea. Ce crezi că vrea?

— Cred că nu are unde să se ducă, în afară de Pendle, și nu prea vrea să se ducă acolo. Iar altă șansă nu mai are, decât să plece din Chipenden. N-ar fi deloc în siguranță, când vor sosi Inchizitorul și oamenii lui.

— Și de asta, dar probabil și din pricină că are o slăbiciune pentru tine și tot ce vrea este să meargă unde mergi și tu. Ce bine ar fi fost dacă am fi avut timp să încheiem șocotelile cu ea mai înainte de a pleca din Chipenden! Este o amenințare, pentru că oriunde se află ea, nici Urgia nu-i prea departe. Se ascunde deocamdată sub pământ, dar odată ce se va înnopta, o să fie atras spre ea ca molia spre flacăra lumânării și o să dea târcoale și prin jur, în mod sigur. Dacă îl mai hrănește o dată, o să crească în puteri și o să înceapă să vadă prin ochii ei. Mai înainte de asta, și-ar putea încerca norocul și cu alte victime — oameni sau animale, efectul va fi același. După ce se va ghiftui cu sânge, va fi încă și mai puternic și, curând, va fi în stare să se întrupeze iar. Noaptea trecută a fost doar începutul.

— Dacă n-ar fi fost Alice, n-am mai fi plecat nicio-dată din Chipenden, i-am atras eu atenția. Am fi fost prizonierii Inchizitorului.

Dar Vraciul preferă să nu mă bage în seamă.

— Acuma, zise el, cel mai bine e să mergem mai departe. Nu întineresc dacă lâncezesc aici.

Dar după încă o oră, ne odihneam din nou. De data aceasta, Vraciul stătu jos ceva mai multă vreme, până când să se sforțeze să se ridice iar în picioare. Așa am ținut-o toată ziua, cu perioade de repaus din ce în ce mai lungi și cu un timp de mers din ce în ce mai scurt. Pe la asfințit, vremea se schimbă. În văzduh mirosea puternic a ploaie și, curând, începu să bureze.

La căderea serii, coboram către zidul cârpăcit de piatră al unei grădini. Panta dealului era abruptă și amândoi ne pierdeam echilibrul, la fiecare pas, pe iarba alunecoasă. În plus, ploaia se înteți, iar dinspre apus se porni să bată vântul.

— O să ne odihnim puțin, ca să-mi trag suflul, zise Vraciul.

Se îndreptă către cea mai apropiată spărtură în zid. Trecurăm dincolo și ne ghemuirăm pe partea dinspre răsărit, ca să ne apărăm cât de cât de izbiturile ploii.

— Umezeala te pătrunde până-n măduva oaselor, când ai vârsta mea, zise Vrăciul. Asta te așteaptă după o viață întreagă petrecută în clima Comitatului. Ne șubrezește pe toți, în cele din urmă. Ori suferă oasele tale, ori plămâni.

Stăteam ghemuiți, ca vai de noi, cu spatele lipit de zid. Eram obosit și plictisit, și, în pofida faptului că eram sub cerul liber pe-o astfel de noapte, era un chin să rămân treaz. Nu după mult timp, am căzut într-un somn profund și-am început să visez. Era unul dintre acele vise lungi, care par să dureze toată noaptea. Iar, spre sfârșit, s-a prefăcut într-un coșmar...

CAPITOLUL 18 COȘMARUL DE PE DEAL

In mod neîndoielnic, a fost cel mai rău coșmar pe care l-am avut vreodată. Și, cu o îndeletnicire ca a mea, am avut o mulțime. Mă rătăcisem și încercam să găsesc drumul către casă. Ar fi trebuit să-l descopăr cu destulă ușurință, fiindcă totul era scăldat în lumina lunii pline, dar de fiecare dată când coteam și mi se părea că recunosc vreun punct de reper, curând ieșea la iveală că mă înșelasem. În cele din urmă, am ajuns în vârful Dealului Spânzuraților și am văzut, la poale, ferma noastră.

În timp ce coboram dealul, am început să mă simt foarte neliniștit. Deși era noapte, toate erau prea

încremenite și prea mute, și nimic nu se mișca în vale. Gardurile arătau foarte părăginite, ceva ce tata și Jack n-ar fi răbdat niciodată să se întâmple, iar ușile hambarului atârnavau pe jumătate ieșite din balamale.

Casa părea pustie: câteva ferestre erau sparte și din acoperiș lipseau mai multe țigle. M-am căznit să deschid ușa din spate și când a cedat, cu obișnuitul ei scârțâit, am intrat într-o bucătărie care arăta de parcă n-ar mai fi trecut nimeni pe acolo de ani de zile. Era praf peste tot și mari pânze de păianjen atârnavau din tavan. Balansoarul mamei se afla chiar în mijlocul încăperii și pe el era o bucată de hârtie împăturită, pe care am luat-o și am ieșit cu ea afară, s-o citesc la lumina lunii.

MORMINTELE TATĂLUI TĂU, AL LUI JACK, AL LUI ELLIE ȘI AL LUI MARY SUNT SUS PE DEALUL SPÂNZURAȚILOR. PE MAMA TA O S-O GĂSEȘTI ÎN HAMBAR.

Inima mi s-a strâns dureros, gata să-mi plesnească, și-am străbătut curtea în fugă. Lângă hambar m-am oprit, ascultând cu atenție. Totul era cufundat în tăcere. Nu era nici măcar o adiere de vânt. Am pășit

temător în beznă, neștiind prea bine ce mă așteptam să găsesc acolo. Un mormânt? Mormântul mamei?

Era o spărtură în acoperiș, aproape chiar deasupra capului meu și, în bătaia unui mănunchi de raze de lună, am văzut capul mamei mele. Se uita țintă la mine. Corpul ei era în întuneric, dar din poziția feței, mi se păru că stătea în genunchi.

De ce făcea asta? Și de ce arăta atât de nefericită? Nu se bucura că mă vedea?

Deodată, mama scoase un țipăt de durere.

— Nu te uita la mine, Tom! Nu te uita la mine! Întoarce-te imediat! strigă ea, parcă torturată.

În momentul în care mi-am întors capul, mama s-a ridicat de la podea și cu coada ochiului am zărit ceva ce mi-a tăiat picioarele. De la gât în jos, mama era diferită. Am văzut aripi și solzi și o sclipire de gheare ascuțite, în timp ce ea s-a ridicat în zbor, drept în sus, croindu-și drum cu forța prin acoperișul hambarului, luând cu ea jumătate din acesta. M-am uitat în sus, ferindu-mi fața de bucățile de lemn și moloz care cădeau peste mine, și am văzut-o pe mama, o siluetă întunecată pe discul argintiu al lunii pline, cum se desprindea dintre dărâmurile acoperișului hambarului, zburând drept în sus.

— Nu! Nu! am strigat. Nu este adevărat, nu se întâmplă asta!

Drept răspuns, un glas a vorbit în capul meu. Era șuieratul gros al Urgiei.

— *Luna arată adevărul despre lucruri, băiete. O știi deja. Tot ce ai văzut este adevărat sau urmează să se petreacă. Mai trebuie doar să treacă puțin timp.*

Cineva începu să mă zgâlțâie de umăr și m-am deșteptat scăldat de o sudoare rece. Vrăciul stătea aplecat asupra mea.

— Trezește-te, băiete! Trezește-te! striga el. E doar un coșmar. Este Urgia care încearcă să intre în mintea ta, străduindu-se să-ți zdruncine tăria.

Am dat din cap, dar nu i-am povestit Vrăciului ce se întâmplase în vis. Era prea dureros ca să vorbesc. Am aruncat o privire spre cer. Ploua în continuare, dar norii se destrămaseră pe ici, pe colo, și se vedeau câteva stele. Era încă întuneric, însă zorii nu erau prea departe.

— Am dormit toată noaptea?

— Asta am făcut, răspunse Vrăciul, deși nu plănuisem așa.

Se ridică bățos.

— Mai bine o luăm din loc cât mai putem, zise el îngrijorat. Îi auzi?

Am ciulit urechea și, în cele din urmă, printre zgomotele vântului și-ale ploii, am auzit lătratul îndepărtat al câinilor de vânătoare.

— Da, nu sunt prea departe, zise Vraciul. Singura noastră șansă este să ne piardă mirosul. Avem nevoie de-o apă curgătoare, dar trebuie să fie destul de puțin adâncă, să putem merge prin ea. Firește, va trebui să ne întoarcem pe pământ uscat, la un moment dat, dar vor fi nevoiți să plimbe câinii în sus și-n jos pe mal, ca să regăsească mirosul. Și dacă ar mai fi încă un pârâu prin apropiere, ne-ar ușura și mai mult treaba.

Ne-am cățărat și am trecut peste un alt zid, apoi am coborât pe panta vertiginoasă, mergând cât de repede îndrăzneam pe iarba udă, alunecoasă. Era o colibă de oier mai jos de noi, al cărei contur abia se deslușea, iar alături, un bătrân arbust de porumbar, aplecat spre ea de atâtea și atâtea vijelii, cu ramurile sale golașe agățându-se, ca niște gheare, de streșini. Am continuat să coborâm către colibă pentru câteva momente, dar apoi ne-am oprit brusc.

Era un țarc de lemn în fața noastră și în stânga. Și între timp se făcuse destulă lumină cât să vedem că

înăuntru era închisă o mică turmă de oi, de vreo douăzeci de capete. Dar toate erau moarte.

— Nu-mi place deloc cum arată, băiete.

Nici mie nu-mi plăcea priveliștea. Dar apoi am înțeles că nu se referea la oile moarte. El se uita la coliba de dincolo de ele.

— Probabil am ajuns prea târziu, zise el, aproape șoptit. Dar este de datoria noastră să intrăm și să vedem...

Cu acestea, se îndreptă spre colibă, strângând toiagul în mână. L-am urmat, cărându-i sacul. Când am trecut de țarc, am aruncat o privire spre cea mai apropiată dintre oile moarte. Lâna ei albă era pătată de sânge. Dacă aceea era opera Urgiei, atunci se ospătase pe cinste. Cât de puternic devenise oare?

Ușa din față era deschisă larg, așa că am intrat fără ceremonie, Vrăciul cel dintâi, eu după el. Nu făcuse decât un pas dincolo de prag, când se opri, trase aer în piept și își ținu respirația. Se uita țintă în partea stângă. Era o lumânare pe undeva, mai înăuntru odăii și la lumina aceea nesigură am putut desluși ceea ce, la prima vedere, am luat-o drept o umbră de păstor. Dar era prea solidă ca să fie doar o umbră. Avea spatele

lipit de perete și măciulia bâtei sale era ridicată deasupra capului, de parcă ne amenința. Mi-a luat ceva timp până să înțeleg la ce anume mă uitam, dar când am înțeles, mi s-au înmuiat genunchii și aproape că mi-a stat inima în piept.

Pe chipul omului era o expresie incertă, de mânie și groază. Dinții îi erau dezveliți, dar unii dintre ei erau spărți și sângele îi mânjise toată gura. Era în picioare, dar nu stătea. Fusese turtit, făcut una cu peretele din spatele lui. Stors și lipit de pietre. Era opera Urgiei.

Vraciul mai făcu un pas în încăpere. Și încă unul. L-am urmat, ținându-mă aproape de el, până când am putut vedea întregul coșmar dinăuntru. Într-un colț era și un leagăn de copil, dar fusese zdrobit de perete și printre resturi se vedeau niște pături și un scutecel stropite cu sânge. De copil, nici urmă. Magistrul meu se apropie de pături și le ridică, precaut. Ceea ce a văzut, în mod vădit l-a zguduit, fiindcă mi-a cerut să nu mă uit, și apoi a pus păturile la loc, cu un oftat.

Între timp, o zărisem și pe mama bebelușului. Trupul femeii era pe podea, în parte ascuns de un balansoar. Am fost ușurat că nu-i vedeam fața. În mâna dreaptă ținea strânsă o andrea, și un ghem de lână se rostogolise în vatră, aproape de tăciunii care se stingeau sub cenușă.

Ușa bucătăriei era deschisă și m-a cuprins deodată spaima. Eram sigur că acolo stătea cineva la pândă. De îndată ce gândul mi s-a închegat în minte, aerul din odaie îngheță. Urgia era încă de față. Îl puteam simți în oasele mele. Îngrozit, aproape că am zburat afară din colibă, dar Vraciul nu s-a clintit din loc, și, de vreme ce el a rămas, cum puteam eu să-l las singur și să nu mă întorc?

În clipa aceea, lumânarea s-a stins deodată, de parcă flacăra fusese apucată între două degete nevăzute, confundându-ne în întuneric, iar o voce profundă se auzi din bezna desăvârșită de dincolo de ușa bucătăriei. O voce care răsună prin aer și vibră de-a lungul pardoselii de piatră a colibeii, încât am putut-o simți în picioare.

— *Bine te-am găsit, Bătrâne. În sfârșit ne întâlnim din nou. Te-am căutat. Știam că ești pe undeva prin apropiere.*

— Da, și acum m-ai găsit, zise Vraciul ostenit, punând toiagul în podea și sprijinindu-se cu toată greutatea în el.

— *Întotdeauna ai fost un băgăcios, nu-i așa, Bătrâne? Că te-ai amestecat o dată, mai treacă-meargă, dar acum ai început să te amesteci cam des. O să-l omor mai întâi pe băiat, iar tu o să stai și-o să te uiți. Apoi, o să-ți vină ție rândul.*

O mână nevăzută m-a ridicat de la pământ și m-a trântit cu spatele de perete, atât de tare că mi s-a tăiat respirația. Apoi a început apăsarea, o forță constantă, atât de mare că mi-am simțit coastele gata să crape. Însă cel mai rău era să simt cumplita apăsare de pe frunte și mi-am amintit de fața păstorului, turtită și sleită de pietre. Eram mai mult decât îngrozit, fără să pot face nicio mișcare, nici măcar să respir. Un vâl negru mi s-a așternut pe ochi și ultimul lucru pe care l-am mai priceput a fost că Vraciul se repezise în bucătărie, cu toiagul ridicat.

Cineva mă scutura blând de un umăr.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Vraci aplecat deasupra mea. Zăceam întins pe podeaua colibei.

— Ești bine, băiete? mă întrebă el îngrijorat.

Am dat din cap. Mă dureau toate coastele. La fiecare respirație, simțeam câte un junghi ascuțit. Dar respiram. Eram încă în viață.

— Ia, hai să vedem dacă te putem pune pe picioare...

Sprijinit de Vraci, am izbutit să stau în picioare.

— Poți să mergi?

Am dat din cap și am făcut un pas înainte. Nu mă simțeam prea sigur pe mine, dar puteam să merg.

— Bun băiat.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, am bâiguit eu.

Vraciul clătină din cap.

— Eu n-am făcut nimic, băiete. Urgia a dispărut brusc, de parcă ar fi fost chemat. L-am văzut luând-o în sus, pe deal. Arăta exact ca un norișor negru care acoperă și ultima stea. Cumplit măcel a fost săvârșit aici, zise el, aruncând o privire la grozăvia din colibă. Dar trebuie să plecăm cât de repede putem. Mai întâi de toate, trebuie să ne salvăm pe noi înșine. Om fi noi în stare să scăpăm de Inchizitor, dar cu fata aceea pe urmele noastre, Urgia se va afla mereu prin preajmă și puterile îi vor crește necontenit. Trebuie să ajungem la Heysham și să aflăm cum putem să învingem odrasla asta a iadului o dată pentru totdeauna!

Cu Vraciul călăuză, am părăsit coliba și am continuat să coborâm dealul. Am mai sărit alte două ziduri împrejmuitoare, până ce am putut auzi șipotul unei ape curgătoare. Magistrul meu se mișca acum cu mult mai repede, aproape la fel de repede ca atunci când porniserăm din Chipenden, așadar am presupus că somnul îi făcuse totuși bine. În schimb pe mine mă dureau toate mădularele și făceam eforturi să nu cad, cu sacul lui greu în mână.

Am dat peste o potecă abruptă, îngustă, de-a lungul unui pârau de munte, cu un curs lat de apă, care se năpustea la vale sărind din stâncă în stâncă.

— La vreo milă în jos, torentul acesta se varsă într-un iezor, zise Vraciul, pornind să coboare pe potecă. Dealurile se nivelează și din iezor pornesc două pâraie. Este întocmai ceea ce căutam noi.

L-am urmat, târâș-grăpiș. Părea să plouă mai tare ca niciodată, iar pământul de sub picioare era înșelător. O dată să fi alunecat și-ai fi căzut de-a dreptul în pârau. M-am întrebat dacă Alice era pe aproape și dacă ea putea coborî pe o cărare ca asta, la o palmă distanță de o apă curgătoare așa năvalnică. Și Alice era în primejdie. Câinii i-ar fi putut amușina urmele.

Cu tot zgomotul pârauului și al ploii, puteam auzi câinii de vânătoare; păreau să se apropie din ce în ce mai mult. Deodată, am auzit ceva care m-a înghețat.

Un țipăt!

Alice! M-am întors și m-am uitat înapoi, pe potecă, dar Vraciul m-a înșfăcat de braț și m-a împins înainte.

— Nu putem face nimic, băiete! mi-a strigat el. Absolut nimic! Așa că mergi mai departe!

Am făcut precum mi se poruncise, încercând să nu iau în seamă sunetele care veneau de pe costișa dealului din

spatele nostru. Au fost strigăte și zbierete și urlete mai înfiorătoare, până când, treptat, totul s-a cufundat în tăcere și n-am mai auzit decât apa bolborosind. Cerul era mult mai luminos acum și, înaintea noastră, la primele raze ale dimineții, am putut vedea undele palide ale iezerului întinzându-se printre copaci.

Inima mi se strângea dureros gândindu-mă la ce i se putuse întâmpla lui Alice. Nu merita una ca asta.

— Mergi mai departe, băiete, repeta Vraciul.

Și atunci am auzit ceva pe potecă în spatele nostru — dar venind din ce în ce mai aproape. Suna ca un animal care coboară în fugă spre noi. Un câine mare.

Nu mi se părea drept! Eram atât de aproape de iezer și de cele două pâraie! Numai zece minute, și am fi fost în stare să îi facem pe câini să ne piardă urma! Dar, spre marea mea mirare, Vraciul nu-și grăbi pasul. Ba dimpotrivă, păru să încetinească. În cele din urmă se opri de-a binelea și mă împinse într-o parte a potecii; mă întrebam dacă nu cumva rămăsese dintr-odată fără puteri. Dacă așa era, atunci se sfârșise totul pentru noi.

M-am uitat la Vraci, nădăjduind că va scoate ceva din sacul lui care să ne salveze. Dar nici n-a cerut sacul. Câinele alerga acum către noi mâncând pământul.

Totuși, pe măsură ce se apropia, am observat ceva ciudat la el. În primul rând că mai degrabă scheuna, decât lătra îndârjit ca un câine de vânătoare în plin atac. Iar ochii lui erau ațintiți mai degrabă înainte, decât asupra noastră. A trecut pe lângă noi atât de aproape că, dacă aș fi întins mâna, l-aș fi atins.

— Dacă nu mă înșel, este înnebunit de frică, zise Vraciul. Păzea! Mai vine unul!

Și acesta trecu, scheunând ca și primul, cu coada între picioare. Îndată după aceea, mai veniră încă doi. Apoi, urmându-i îndeaproape, al cincilea câine. Toți fără să ne dea nicio atenție, ci năpustindu-se cu capul înainte pe poteca noroioasă, drept în iezer.

— Ce s-a întâmplat? m-am întrebat eu cu glas tare.

— O să aflăm îndată, zise Vraciul. Hai să mergem!

Curând ploaia se opri și ajunserăm la iezer. Era destul de întins și, în mare parte, liniștit. Dar lângă noi, pârâul se vărsa în lac, azvârlindu-se de pe o stâncă verticală, ca să-i învâltoreze luciul, stârnind un tăvălug alb de apă. Am stat puțin, uitându-ne la căderea de apă, unde crengi de copaci, frunze și, din când în când, chiar câte un buștean rătăcit erau aruncate jos, în iezer.

Deodată, ceva mai mare lovi apa, cu un plescăit puternic. A fost târât mult în adânc, dar a reapărut la suprafață cam la vreo treizeci de pași în josul apei, după care a pornit, mânat de curent, către malul dinspre apus al iezerului. Arăta ca un corp de om.

M-am repezit spre malul lacului. Și dacă era Alice? Dar mai înainte să pot să mă arunc în apă, Vraciul îmi puse mâna pe umăr și mă strânse tare.

— Nu este Alice, zise el blând. Corpul ăla e prea mare. De altfel, cred că ea a chemat Urgia. Ce altceva l-ar fi putut face pe demon să plece atât de brusc de lângă noi? Cu Urgia de partea ei, o să câștige orice luptă care se va isca în spatele nostru. Mai bine mergem pe lângă lac, până în capătul celălalt, și ne uităm mai îndeaproape.

Am urmat malul arcuit până când, după vreo câteva minute, stăteam pe malul dinspre apus, sub ramurile unui sicomor uriaș, îngropați de-o palmă în covorul de frunze uscate de la poalele sale. Corpul neînsuflețit din apă era încă la distanță, dar se apropia. Nădăjduiam că Vraciul are dreptate, că leșul era prea mare să fie al lui Alice, dar era încă prea întuneric ca să fiu sigur. Și dacă nu era al ei, atunci al cui era?

Am început să mă simt înfricoșat, dar nu puteam face nimic decât să aștept, în vreme ce bolta cerului se lumina treptat, iar leșul era adus de apă din ce în ce mai aproape.

Încetul cu încetul, negura nopții se destrămă și curând cerul era destul de luminos ca să putem să ne dăm seama, fără umbră de îndoială, al cui era acel corp.

Al Inchizitorului!

M-am uitat lung la trupul ce plutea pe iezer. Era întins pe spate și numai fața era ieșită din apă. Gura îi rămăsese deschisă, ca și ochii. Pe fața lui albă de mort era întipărită groaza. Arăta de parcă nu i-ar mai fi rămas niciun strop de sânge în corp.

— A înecat destui nevinovați la viața lui, zise Vraciul. Săraci, bătrâni, singuratici. Mulți dintre cei care munciseră din greu, toată viața lor, și meritau măcar un strop de pace și de tihnă la bătrânețile lor, și un dram de respect, de asemenea. Iar acum, i-a venit rândul. A primit exact ce-a meritat.

Știam că proba înecului pentru acuzații de vrăjitorie era doar o superstiție prostească, dar nu puteam să nu bag de seamă faptul că Inchizitorul plutea. Nevinovații

se scufundau; vinații pluteau. Nevinovații, ca mătușa lui Alice, care murise de spaimă.

— Alice a făcut asta, nu-i așa? am zis eu.

Vraciul dădu din cap.

— Da, băiete. Unii ar zice că ea a făcut-o. Dar în realitate a fost Urgia. Cu asta, s-au făcut două invocări. Puterea lui asupra ei va crește, și tot ce vede ea, vede și el.

— N-ar trebui să ne continuăm drumul nostru? am întrebat eu nervos, uitându-mă înapoi peste lac, spre locul unde pârâul se arunca năvalnic în el; alături, era poteca. Oamenii lui n-or să vină până aici?

— Până la urmă, poate c-or să vină, băiete. Bineînțeles, dacă mai are vreunul viață în el. Dar ceva îmi spune că n-or să fie în stare să facă prea multe, o vreme. Nu, eu aștept pe altcineva și, dacă nu mă înșel, iat-o că vine...

I-am urmărit privirea Vraciului către pârâu, unde o siluetă mărunță a coborât poteca și apoi a stat, un timp, urmărind căderea de apă. Apoi privirea lui Alice se întoarse către noi și a început să meargă de-a lungul lacului, în direcția noastră.

— Ține minte, mă preveni Vraciul, Urgia vede acum prin ochii ei. Își întărește forțele și abilitățile, aflându-ne slăbiciunile. Ia seama la ce spui sau faci.

O parte din mine ar fi vrut să strige și s-o anunțe pe Alice să fugă cât încă mai putea. N-aveam de unde să știu ce i-ar fi putut face acum Vraciul. O altă parte din mine era deodată îngrozitor de înfricoșată de ea. Dar ce puteam face? În adâncul sufletului meu, știam că Vraciul era singura ei speranță. Cine altcineva ar fi putut s-o mai scoată de-acum din ghearele Urgiei?

Alice se opri la malul apei, așezându-se între mine și Vraci. Se uita țintă spre trupul Inchizitorului. Pe chip i se zugrăvisse o expresie de groază și victorie, amestecate.

— Poți să te uiți mai bine, fato, zise Vraciul. Studiază opera mâinilor tale pe îndelete. A meritat?

Alice dădu din cap.

— Inchizitorul a primit ceea ce merita de mult, zise ea cu hotărâre.

— Da, dar cu ce preț? întrebă Vraciul. Tu aparții din ce în ce mai mult Întunericului. Mai invocă o dată Urgia și-o să fii pierdută pe vecie.

Alice nu-i răspunse și-am mai stat acolo multă vreme în tăcere, doar uitându-ne la apă.

— Ei, băiete, zise Vraciul, mai bine ne vedem de drum. Va trebui să se ocupe altcineva de mort, pentru că noi avem treabă. Cât despre tine, fato, o să vii cu noi, dacă îți mai dai seama ce este bine pentru tine. Da,

acum mai bine ascultă cu atenție, pentru că ceea ce îți propun eu este singura ta nădejde, singura șansă pe care o vei avea vreodată de a te elibera de monstrul acela.

Alice se uită în sus, cu ochii foarte mari.

— Știi bine în ce primejdie ai intrat? Vrei să fii liberă? întrebă el.

Alice dădu din cap.

— Atunci, vino aici! îi porunci el sever.

Alice se apropie supusă de el.

— Oriunde o să te afli tu, Urgia nu va fi prea departe în urma ta, așa că, deocamdată mai bine vii cu mine și cu băiatul. Mai degrabă descopăr pe pielea mea unde este creatura aceea, decât s-o știu cutreierând pe oriunde are chef prin Comitat, îngrozindu-i pe oamenii cumsecade. Așa că ascultă-mă, și ascultă-mă bine. De acum încolo este important ca tu să nu vezi și să nu auzi nimic. În felul acesta Urgia nu va afla nimic de la tine. Dar trebuie s-o faci de bunăvoie, ține seama. Dacă trișezi câtuși de puțin, o să fie rău de noi toți.

Își deschise sacul și începu să scotocească prin el.

— Aceasta este o legătură pentru ochi, zise el, ridicând o fâșie de pânză neagră, pentru ca Alice s-o poată vedea. Vrei s-o porți? întrebă el.

Alice dădu din cap și Vraciul îi întinse mâna stângă cu palma desfăcută spre ea.

— Vezi astea? zise el. Sunt dopuri de ceară pentru urechile tale.

Fiecare dop avea un mic cui de argint cu floare mare, învelit în ceară, ca să poată fi scos cu ușurință.

Alice se uită la ele cu îndoială, dar apoi își aplecă supusă capul, iar Vraciul îi vârî, ușor, în ureche primul dop. După ce îi puse și al doilea dop, îi legă eșarfa neagră strâns la ochi.

Am pornit la drum, îndreptându-ne spre nord-est, cu Alice călăuzită de către Vraci, care o ținea de braț. Am sperat să nu ne întâlnim cu nimeni pe drum. Ce ar fi zis lumea? Cu siguranță am fi atras atenția multor nepoftiți.

CAPITOLUL 19

MORMINTELE DE PIATRĂ

Era ziuă, așadar nu aveam deocamdată de ce ne teme de Urgie. Ca majoritatea creaturilor Întunericului, în timpul zilei se ascundea sub pământ. Iar cu Alice legată la ochi și cu urechile astupate, nu se mai putea uita prin ochii ei, nici asculta ceea ce vorbeam. Nu avea să știe unde ne aflam.

Bănuiam că ne așteaptă încă o zi de mers obositor și mă întrebam dacă vom ajunge la Heysham înainte de căderea serii. Dar, spre surprinderea mea, Vrăciul ne conduse pe un drum care ducea la o fermă mare, unde am așteptat la poartă, până când un bătrân fermier

veni șchiopătând la noi, sprijinindu-se într-un baston. Pe chipul lui se citea o expresie îngrijorată.

— Îmi pare rău, croncăni el. Îmi pare sincer rău, dar nu s-a schimbat nimic. Dacă trebuie să-l dau, va fi al tău.

Se părea că, în urmă cu cinci ani, Vraciul îl scăpase pe omul acesta de un duh rău care-i făcea necazuri și încă nu-i plătise. Magistrul meu își cerea acum plata, dar nu în bani.

În mai puțin de o jumătate de oră, călătoream într-o căruță trasă de unul dintre cei mai mari cai din Comitat pe care-i văzusem vreodată; căruța o mâna fiul fermierului. La început, mai înainte de a porni la drum, se uitase lung la Alice legată la ochi, cu o expresie nedumerită pe față.

— Nu te mai holba la fată și vezi-ți de treaba ta! îl admonestă Vraciul, iar flăcăul își întoarse repede ochii.

Părea foarte fericit să ne ducă pe noi, bucuros să scape de corvezile sale vreo câteva ore, iar curând treceam pe drumurile lăturalnice pe la est de Caster. Vraciul o convinsese pe Alice să stea culcată în căruță și o acoperise cu paie, astfel încât să nu poată fi văzută de ceilalți drumeți.

Fără îndoială că marele cal era obișnuit să tragă o căruță încărcată, căci numai cu noi trei în spate, mergea la trâp cu ușurința unui bătrân alergător obișnuit să câștige întrecerile. În depărtare puteam vedea orașul Caster, cu vechiul său castel. Multe vrăjitoare muriseră și aici, după un lung proces de judecată, dar lumea din Caster nu ardea vrăjitoarele, ci le spânzura. Așadar, ca să folosesc una din expresiile marinărești ale tatei, „am virat în larg” și, curând, eram dincolo de el și treceam pe un pod peste râul Lune, după care ne-am schimbat direcția spre sud-vest, către Heysham.

Am stabilit cu băiatul fermierului să ne aștepte la capătul drumului care înconjura satul.

— O să ne întoarcem pe la asfințit, zise Vrăciul. Nu-ți face griji. O să vezi că a meritat osteneala.

Am urcat pe un drumeag îngust panta unui deal, cu o biserică veche și un cimitir pe partea dreaptă. Acolo, pe costișa aceea adăpostită de vânt, totul era încremenit și tăcut, iar copaci seculari înalți umbreau lespezile mormintelor. Dar când am trecut de o poartă, urcând mai sus, pe stânca din vârf, am fost întâmpinați de o briză puternică și de vuietul mării. Înaintea

noastră erau ruinele unei mici capele de piatră, cu numai trei pereți rămași în picioare. Ne aflam chiar în vârful vârfului și, la picioarele noastre, am văzut un golf, cu o plajă de nisip aproape înghițită de flux, și valurile mării spărgându-se de un mic promontoriu, ceva mai departe.

— În mare parte, țărmurile vestice sunt plate, zise Vraciul, iar acesta este cel mai înalt din tot Comitatul. Se spune că aici au debarcat primii oameni care au populat Comitatul. Veneau dintr-o țară îndepărtată, de la apus, iar bărcile lor s-au lovit cu fundul de recifele de dedesubt. Urmașii lor au construit această capelă.

Zicând acestea, a făcut semn către ea și, chiar lângă ruine, am văzut mormintele de piatră.

— Nu mai sunt altele la fel nicăieri în Comitat, zise Vraciul.

Chiar pe buza falezei abrupte, era un șir de șase sicrie, cioplite într-o uriașă lespede de piatră, fiecare având forma unui trup de om și un capac de piatră care intra într-un șanțuleț de îmbinare, închizându-le perfect. Aveau diferite forme și mărimi, dar în general erau mici, parcă dăltuite pentru niște copii, și erau

mormintele a șase oameni din Poporul Mic. Cei șase fii ai regelui Heys.

La căpătâiul fiecărui mormânt era o scobitură pătrată. Vrăciul îngenunche lângă cel mai apropiat și își plimbă degetul pe conturul scobiturii. Apoi își rășchiră degetele mâinii stângi. Deschiderea palmei sale acoperea în întregime scobitura.

— Ei, la ce or fi folosit oare astea? murmură el în barbă.

— Cât de înalți erau oamenii din Poporul Mic? am întrebat eu.

Mormintele erau de mărimi diferite și, privindu-le acum mai de aproape, am văzut că nu erau chiar atât de mici cum crezusem la început.

În loc de răspuns, Vrăciul își deschise sacul și scoase un metru de tâmplărie. Îl desfăcu și măsură mormântul.

— Țsta are aproape cinci picioare lungime, anunță el, și aproape treisprezece inci și jumătate lățime la mijloc. Dar Poporul Mic obișnuia să îngroape lângă mort și unele dintre lucrurile care îi aparținuseră, ca să le folosească pe lumea cealaltă. Doar câțiva depășeau cinci picioare înălțime, cei mai mulți erau mult mai scunzi. Cu trecerea anilor, fiecare generație a crescut mai mult,

pentru că se făceau căsătorii între ei și invadatorii de pe mare. Așadar, spița lor nu s-a stins cu adevărat. Sângele lor încă mai curge prin venele noastre.

Vraciul se întoarse către Alice și, spre surprinderea mea, îi dezlegă ochii. Apoi, îi scoase și dopurile din urechi, punându-le, împreună cu eșarfa, înapoi în sacul lui. Alice clipi des și apoi se uită în jurul ei. Nu părea prea fericită.

— Lui nu-i place aici, se plânse ea. Ceva nu e în regulă. Se simte rău.

— Serios, fato? zise Vraciul. Ei bine, ăsta este cel mai interesant lucru pe care l-ai spus toată ziua. Și este ciudat, pentru că eu socotesc locul acesta cu adevărat plăcut. Nimic nu se compară cu o gură înviorătoare de aer de mare!

Pe mine nu părea să mă învioreze. Briza se stinsese și acum furioare de ceață șerpuiău dinspre mare spre uscat. Începuse să se facă frig. În mai puțin de o oră avea să se însereze. Știam ce voia să spună Alice. Era un loc pe care mai bine îl ocoleai după apusul soarelui. Puteam simți deja o vizită și nu mi se părea prea prietenoasă.

— Ne pândește ceva de pe lumea cealaltă, de undeva de aproape, i-am spus eu Vraciului.

— Hai să ne așezăm colo și să-i dăm timp să se obișnuiască puțin cu noi, zise Vraciul. În niciun caz n-am vrea s-o speriem...

— Este stafia lui Naze? am întrebat eu.

— Nădăjduiesc, băiete! Nădăjduiesc să fie chiar ea. Dar o să aflăm repede. Ai doar puțină răbdare.

Ne-am așezat pe un tăpșan înierbat la o oarecare distanță, în timp ce lumina zilei se împuțina. Neli-niștea mea creștea cu fiecare clipă.

— Ce-o să facem când se întunecă de tot? l-am întrebat pe Vraci. N-o să apară Urgia? Acum, dacă i-ai scos legătura de la ochi lui Alice, o să știe unde ne aflăm.

— Eu cred că suntem destul de în siguranță aici, băiete, zise Vraciul. Acesta este probabil singurul loc din Comitat de care trebuie să se țină departe. Aici s-a făcut ceva și, dacă nu greșesc, Urgia n-o să se apropie la mai mult de o milă de acest loc. Poate că știe unde suntem, dar asta nu-l ajută cu nimic. Am dreptate, fato?

Alice se înfioră și dădu din cap.

— Încearcă să-mi vorbească, da. Însă vocea lui este foarte slabă și îndepărtată. Nu poate nici măcar să intre în capul meu.

— Este întocmai cum am sperat, zise Vraciul. Asta înseamnă că n-am bătut drumul până aici de pomană.

— Îmi cere să plec numaidecât de aici. Vrea să mă duc la el...

— Și asta vrei și *tu*?

Alice clătină din cap și se cutremură.

— Mă bucur să aud asta, fato, pentru că, după următoarea hrănire, cum ți-am mai spus, nimeni nu va mai fi în stare să te ajute. Unde este el acum?

— Adânc sub pământ. Într-o grotă întunecată și umedă. A găsit câteva oase, dar îi e foame și oasele nu-i sunt de ajuns.

— Bine! A venit timpul să trecem la treburile noastre. Voi doi găsiți-vă un loc de odihnă, la adăpost, printre zidurile astea, zise Vraciul și ne făcu semn spre ruinele capelei. Încercați să dormiți puțin, în timp ce eu voi sta de pază aici, lângă morminte.

N-am protestat și ne-am ghemuit jos, pe iarbă, printre dărâmăturile capelei. Din pricina zidului lipsă,

încă îl mai puteam vedea pe Vraci, la morminte. Am crezut că o să se așeze și el, dar a rămas în picioare, cu mâna stângă sprijinită pe toiag.

Eram frânt de oboseală și n-a trecut mult până am adormit. Dar m-am trezit brusc. Alice mă zgâlțâia de umăr.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Își pierde vremea aici, zise Alice, arătând spre Vraciul care acum se ghemuise printre morminte. Dă târcoale ceva, dar e dincolo, aproape de gard.

— Ești sigură?

Alice dădu din cap.

— Du-te tu și spune-i. Dacă vine din partea mea, n-o să-i placă.

Am luat-o către Vraci și l-am strigat:

— Domnule Gregory!

Nu s-a clintit și m-am întrebat dacă nu cumva adormise, stând așa, pe vine. Însă, foarte încet, s-a ridicat și s-a întors pe jumătate spre mine, ținându-și picioarele nemișcate.

Erau câteva spărturi în nori, dar acele petice luminate de stele nu erau de ajuns ca să-i deslușesc chipul

Vraciului. Apărea doar ca o umbră întunecată sub gluga pelerinei sale.

— Alice zice că dă ceva târcoale colo, în spate, lângă gard, i-am spus eu.

— Știe ea, mormăi Vraciul. Atunci, hai să mergem să aruncăm o privire.

Ne-am întors către gard. Pe când ne apropiam, se făcu parcă mai frig, așa că am știut că Alice avea dreptate. Există un soi de spirit care stătea la pândă, în apropiere.

Vraciul arătă în jos, apoi deodată se lăsă în genunchi, trăgând de smocurile lungi de iarbă. Am îngenuncheat și eu și-am început să-l ajut. Am dezvelit astfel alte două lespezi de mormânt. Una era de aproape cinci picioare lungime, dar cealaltă era doar pe jumătatea ei. Era cel mai mic mormânt dintre toate.

— Aici a fost îngropat cineva prin venele căruia a curs sângele strămoșesc pur, zise Vraciul. Din acesta va veni puterea. Pe acesta îl căutam. Și va fi într-adevăr stafia lui Naze! Dă-te puțin mai înapoi, băiete. Stai deoparte.

— Nu pot rămâne să ascult și eu? l-am întrebat.

Vraciul clătină din cap.

— N-ai încredere în mine? m-am mirat eu.

— Tu ai încredere în tine? îmi răspunse el. Pune-ți întrebarea asta! Pentru început, cred că va fi mai ușor de înduplecat să se arate, dacă va fi numai unul dintre noi de față. Oricum, e mai bine pentru tine să nu auzi ce urmează. Urgia poate citi gândurile, mai ții minte? Ai destulă tărie să-l împiedici să le citească pe ale tale? Nu-i putem îngădui să știe că am dat de fir, că avem un plan, că îi cunoaștem slăbiciunea. Când intră în visele tale, scociorându-ți prin creier după indicii și planuri, mai ai încredere în tine că n-ai să-i dezvălui nimic?

Nu eram sigur.

— Ești un băiat curajos, cel mai curajos care a fost vreodată în ucenicie la mine. Dar ești numai atât, un ucenic, și nu trebuie să pierdem din vedere acest lucru. Așadar, dă-te înapoi! zise el, făcându-mi semn să plec.

Am făcut cum mi se spusese și mi-am târșit picioarele, fără tragere de inimă, înapoi la capelă. Alice dormea, așa că m-am așezat lângă ea, pentru câteva clipe, dar nu m-am putut liniști. N-aveam stare, pentru că muream să știu și eu ce avea să povestească

stafia lui Naze despre el însuși. Cât despre temerea Vraciului că Urgia îmi putea scotoci prin minte în timpul somnului, pe mine nu mă îngrijora prea tare. Aici eram la adăpost de Urgie, și dacă Vraciul avea să afle ceea ce avea nevoie să știe, până mâine seară totul avea să fie pierdut pentru Urgie.

Așadar, am plecat din nou dintre ruine și m-am furișat de-a lungul zidului cel mai apropiat de Vraci. Nu era prima oară când nesocoteam porunca magistrului meu, dar era prima oară când erau atât de multe în joc. M-am așezat, lipindu-mă cu spatele de zid, și am așteptat. Dar nu foarte mult. Chiar de la distanța aceea, am început să mă simt foarte înfrigurat și să tremur. Cineva de pe tărâmul morților se apropia, dar era oare stafia lui Naze?

O slabă aură luminoasă începu să apară deasupra celui mai mic dintre cele două morminte. Nu avea o formă chiar omenească, mai mult o coloană de lumină ce abia îi ajungea Vraciului până la genunchi. Imediat l-am auzit începând să-i pună întrebări. Aerul era înghețat și, cu toate că Vraciul vorbea pe un ton reținut, puteam auzi fiecare cuvânt pe care îl spunea.

— Vorbește! a zis Vraciul. Vorbește, îți poruncesc!

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc!* veni răspunsul.

Deși Naze murise de tânăr, în floarea tinereții sale, glasul stafiei suna ca al cuiva foarte bătrân. Cârâia și scrâșnea și părea cât se poate de sătul de toate cele. Dar asta nu însemna neapărat că nu putea fi chiar stafia lui. Vraciul îmi spusese că stafiile nu vorbesc cum au făcut în viață. Ele comunică direct cu mintea ta și de aceea poți s-o înțelegi și pe a unuia care a trăit cu mulți ani în urmă; a unuia care a vorbit o limbă cu totul diferită de a ta.

— Numele meu este John Gregory, și sunt al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, zise Vraciul, ridicându-și glasul. Am venit aici să fac ceea ce ar fi trebuit să fie făcut de mult, și anume să-i pun capăt prăpădului Urgiei și să-ți redau, în sfârșit, pacea. Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Întâi, trebuie să-mi spui numele tău!

Se scurse o lungă tăcere și am crezut că stafia n-avea de gând să-i mai răspundă, dar, în cele din urmă, vorbi.

— *Sunt Naze, cel de-al șaptelea fiu al lui Heys. Ce vrei să știi?*

— *A sosit timpul să terminăm o dată pentru totdeauna cu nenorocirea aceasta, zise Vraciul. Urgia este liberă și, curând, își va redobândi întreaga putere și va amenința întregul pământ. Trebuie nimicit. De aceea am venit la tine, să aflu cum. Cum l-ai legat tu în catacombe? Cum poate fi ucis? Poți să-mi spui?*

— *Ești puternic? scrâșni vocea lui Naze. Poți să-ți închizi mintea și să împiedici Urgia să-ți citească gândurile?*

— *Da, pot să fac asta, zise Vraciul.*

— *Atunci poate că e o rază de speranță. O să-ți spun ce am făcut eu. Cum l-am legat eu pe Urgie. Mai întâi, am făcut un pact, dându-i să bea din sângele meu. El putea să mai bea de încă trei ori, iar, drept răsplată, de trei ori trebuia să asculte de poruncile mele. În cel mai adânc cotlon al catacombelor din Priestown este o cameră mortuară, unde se află urnele cu cenușa strămoșilor noștri, descoperitorii și întemeietorii poporului nostru. În camera aceea am chemat Urgia și i-am dat să bea sângele meu. În schimb, m-am arătat un stăpân care i-a dat de îndeplinit porunci foarte aspre.*

Prima oară i-am cerut Urgiei să nu se mai întoarcă niciodată în tumulii de aici și să stea departe de această bucată de pământ, unde sunt înmormântați tatăl și frații mei, pentru că voiam ca ei să se odihnească în pace. Urgia a gemut îngrozită, pentru că tumulii aceștia erau sălașul cel mai drag inimii sale, unde putea să-și petreacă toată ziua strângând în brațe oasele morților și sugând și ultimele amintiri pe care le mai păstrasera în ele. Dar pactul era pact și n-avea ce-i face, trebuia să se supună. Când l-am chemat a doua oară, l-am trimis în toate colțurile pământului să adune cunoaștere, și a fost plecat o lună și o zi, dându-mi astfel tot răgazul de care aveam nevoie.

Căci, între timp, mi-am pus oamenii la muncă, să făurească și să șlefuiască Poarta de Argint. Dar nici măcar când s-a întors, Urgia n-a aflat nimic despre toate acestea, pentru că mintea mea era puternică și îmi puteam ține gândurile ascunse.

După ce i-am dat să bea din sângele meu pentru ultima oară, i-am adus la cunoștință Urgiei ceea ce îi ceream, strigându-i răspicat prețul pe care trebuia să-l plătească.

„Să fii legat de locul acesta!” i-am poruncit eu. „Să fii închis în rărunchii catacombelor, fără nicio cale de ieșire.

Dar, pentru că n-aș vrea ca vreo făptură, oricât de vătămătoare, să îndure o pedeapsă fără măcar un licăr de speranță, uite, am pus o Poartă de Argint. Dacă vreodată va fi cineva atât de neghiob încât să deschidă acea poartă în prezența ta, poți trece prin ea și să-ți recapete libertatea. În orice caz, dacă, după aceea, te mai întorci vreodată în locurile acestea, o să fi legat aici pentru vecie!"

Așa mi-a impus blândețea inimii mele și de aceea legarea demonului n-a fost desăvârșită cum ar fi putut să fie. De-a lungul vieții mele am simțit totdeauna o mare milă pentru ceilalți. Unii consideră asta o slăbiciune și, iată, în cazul de față, s-a dovedit că ei au avut dreptate. Căci n-am putut să osândesc nici măcar Urgia la temniță pe vecie, fără să-i ofer barem o slabă șansă de a scăpa.

— Mi-ai spus destul, zise Vraciul. Acum o să termin eu lucrarea. Dacă îl vom putea ademeni înapoi acolo, va fi legat pe vecie! Țsta este un început. Dar cum poate fi ucis? Poți să-mi spui asta? Demonul acesta este acum atât de vătămător încât doar legatul nu mai este de ajuns. Trebuie să-l nimicesc.

— În primul rând, trebuie să se întrupeze, să fie din carne și sânge. În al doilea rând, trebuie să se afle în

mijlocul catacombelor. În al treilea rând, inima trebuie să-i fie străpunsă cu o lamă de argint. Numai dacă sunt îndeplinite toate cele trei condiții, Urgia va pieri definitiv. Dar este o mare primejdie pentru cei care încearcă asta. La moartea lui, Urgia va elibera atât de multă energie, încât ucigașul său aproape sigur va muri.

Vraciul scoase un oftat adânc.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit această taină, îi zise el stafiei. O să fie greu, dar trebuie făcut, oricât ar costa. Însă misiunea ta este acum încheiată. Mergi în pace! Poți trece pragul, spre lumea cealaltă!

Drept răspuns, stafia lui Naze gemu atât de adânc, încât mi se zburli părul de pe ceafă. Era un geamăt plin de suferință.

— *Nu va fi pace pentru mine, se jelui stafia cu glas frânt. Nu va fi pace până când Urgia nu va pieri...*

Și, cu aceste cuvinte, micuța coloană de lumină se stinse. Fără să pierd nicio clipă, am luat-o înapoi pe lângă zid și m-am strecurat din nou în capela ruinată. După câteva momente, Vraciul veni înăuntru, se așeză pe iarbă și închise ochii.

— Trebuie să mă gândesc serios la câteva lucruri, șopti el.

Eu n-am spus nimic. Dintr-odată m-am simțit vinovat că trăsesem cu urechea la discuția lui cu stafia lui Naze. Acum știam prea mult. Mi-era teamă că, dacă îi mărturisesc, o să mă trimită să înfrunt singur Urgia.

— O să-ți explic de cum se crapă de ziuă, șopti el. Dar, deocamdată, încearcă să dormi. Nu e bine să părăsim locul acesta până ce soarele nu va fi sus pe cer!

Spre surprinderea mea, am dormit chiar bine. Cu puțin înainte de răsărit, am fost trezit de un răcâit ciudat. Era Vraciul care își ascuțea lama cu arc din vârful toiagului său, cu o piatră de tocilă pe care o scosese din sac. Muncea fără grabă, încercându-i din când în când tăișul cu degetul. În cele din urmă fu mulțumit, căci se auzi un declic și lama intră repede înapoi în toiag.

M-am ridicat greoi în picioare și mi-am întins oasele, câteva clipe, în vreme ce Vraciul se aplecase, își dezlegase sacul și scotocea după ceva înăuntru.

— Acum știu exact ce să fac, zise el. Putem înfrânge Urgia. Este cu putință, dar o să fie cea mai grea misiune pe care am avut-o de îndeplinit vreodată. Dacă dau greș, n-o să ne ierte pe niciunul.

— Ce trebuie făcut? am întrebat eu, simțindu-mă foarte prost, pentru că știam deja.

El n-a răspuns, ci, trecând pe lângă mine, s-a dus la Alice, care ședea îmbrățișându-și genunchii.

I-a legat din nou eșarfa la ochi și i-a vârât primul dop de ceară în ureche.

— Acum, și celălalt, dar mai înainte, ascultă-mă bine, fato, pentru că este important, zise el. Când o să-ți scot astea, diseară, o să-ți vorbesc numaidecât și tu va trebui să faci precum îți spun eu, imediat și fără alte întrebări. Înțelegi?

Alice dădu din cap și el îi potrivi și-al doilea dop. Încă o dată, Alice nu mai putea nici vedea, nici auzi. Iar Urgia nu avea să afle ce ne pregăteam să facem sau încotro aveam să mergem. Cel puțin dacă nu izbutea, cumva, să-mi citească mie gândurile. Am început să mă simt foarte neliniștit pentru ceea ce făcusem. Știam prea multe.

— Acuma, zise Vrăciul, întorcându-se către mine, o să-ți spun un lucru care n-o să-ți placă. Trebuie să ne întoarcem la Priestown. Înapoi la catacombe.

Apoi s-a întors pe-un călcâi și, apucând-o pe Alice de brațul stâng, a condus-o către locul unde băiatul fermierului cu căruța și calul încă ne mai aștepta.

— Trebuie să ajungem la Priestown cât poate calul să ne ducă de repede, zise Vraciul.

— De-asta nu mi-a spus nimeni nimic, zise băiatul. Tata mă așteaptă înapoi până-n prânz. Avem multă treabă.

Vraciul îi întinse o monedă de argint.

— Uite, ia asta. Dacă ne duci acolo mai înainte de a se însera, mai primești una. Nu cred că tatăl tău se va supăra prea tare. Îi place să-și numere banii.

Vraciul o ajută pe Alice să se întindă la picioarele noastre și o acoperi din nou cu paie, ca să nu fie văzută de niciun om cu care ne-am fi întâlnit, și-am pornit la drum. La început, am trecut pe la marginea orașului Caster, dar apoi, în loc s-o luăm înapoi către dealuri, am cotit spre drumul principal ce ducea direct la Priestown.

— N-o să fie primejdios să ne întoarcem acolo pe lumină? am întrebat eu, plin de îngrijorare. Drumul este foarte circulat și o să trecem pe lângă o mulțime de căruțe și călători. Dacă ne recunosc oamenii Inchi-zitorului?

— N-o să spun acuma că nu e primejdios, zise Vraciul. Dar cei care ne caută sunt probabil ocupați cu

aducerea mortului la poalele dealurilor. Fără îndoială că-l vor aduce la Priesttown pentru înmormântare, dar asta nu va avea loc decât mâine; până atunci, se va sfârși totul și o să fim pe drum. Firește, trebuie să mai punem la socoteală și furtuna. Oamenii cu capul pe umeri vor sta în casele lor, la adăpost de ploaie.

M-am uitat la cer. Spre miazăzi se strângeau norii, dar nu mi se păreau amenințatori. Când i-am spus părerea mea, Vrăciul a zâmbit.

— Mai ai încă multe de învățat, băiete, zise el. Asta o să fie cea mai grozavă furtună pe care ai văzut-o vreodată.

— După atâta ploaie, crezusem că am merita câteva zile de vreme bună, m-am plâns eu.

— Fără îndoială c-am merita, băiete. Dar nu are nici pe departe o cauză naturală. Dacă nu mă înșel prea tare, a fost chemată de Urgie, la fel cum a chemat și vântul să-mi dea casa peste cap. Este încă o dovadă despre cât de puternic a devenit. Se ajută de furtună ca să-și arate mânia și ciuda că nu-i în stare s-o folosească pe Alice după cum vrea. Ei, dar asta e bine pentru noi: cât timp se concentrează la furtună, n-o să

ne dea prea multă atenție, mie și ție. Ceea ce ne va ajuta ca să intrăm în oraș fără probleme.

— De ce trebuie să mergem neapărat la catacombe ca să ucidem Urgia? am întrebat eu, socotind că-mi va spune ceea ce deja știam și că, în acest fel, nu mai trebuia să mă prefac.

— Doar pentru cazul în care dau greș, băiete. Cel puțin, odată atras înapoi acolo, cu Poarta de Argint încuiată, Urgia va fi din nou prins în capcană. De data aceasta pentru totdeauna. Asta mi-a spus stafia lui Naze. Astfel, chiar dacă nu izbutesc să-l nimicesc, barem o să aduc lucrurile la starea lor de dinainte. Și acum gata cu întrebările. Am nevoie de puțină tihnă, ca să mă pregătesc pentru ce urmează să fac...

N-am mai vorbit până ce am ajuns în împrejurimile orașului Priestown. Între timp, cerul se făcuse negru ca antracitul, spintecat de marile zigzaguri ale fulgerelor, în vreme ce bubuiturile de tunet explodau aproape drept deasupra creștetelor noastre. Ploaia curgea drept și deasă ca o pânză, udându-ne până la piele, iar eu eram learcă și nu mă simțeam deloc bine. Îmi părea rău pentru Alice, fiindcă ea tot mai stătea întinsă pe

fundul căruței, în care acum băltea aproape de un deget apa. Trebuie să fi fost într-adevăr foarte neplăcut să nu poți să vezi ori să auzi, să nu știi încotro te duci sau când urmează să se încheie călătoria.

În ceea ce mă privește, călătoria avea să se sfârșească mult mai curând decât m-aș fi așteptat. La marginea orașului, când am ajuns la ultima răscruce, Vraciul i-a strigat băiatului fermierului să oprească.

— Aici tu te dai jos, zise el, uitându-se sever la mine.

M-am holbat la el uluit. Ploaia îi picura de pe vârful nasului și i se scurgea prin barbă, dar nici n-a clipit, ci a continuat să mă privească amenințător.

— Vreau să te întorci la Chipenden, zise el, arătând spre drumul îngust, plin de hârtoape, care ducea spre nord-vest. Te duci la bucătărie și-i spui duhului ăluia al meu că eu s-ar putea să nu mă mai întorc. Spune-i că, dacă așa o să se întâmple, va trebui să țină casa în bună stare până o să fii tu gata. S-o păzească bine până ce-ți vei termina tu ucenicia și vei fi potrivit s-o preiei.

După asta, te duci la nord de Caster și-l cauți pe Billy Arkwright, vraciul ținutului. E cam tipicar, dar e foarte cinstit și o să te pregătească în următorii patru ani sau

pe-aproape. La sfârșit, o să fie nevoie să te întorci la Chipenden și să studiezi mult mai mult. Trebuie să te cufunzi cu sârguință în cărțile acelea, ca să compensezi faptul că nu voi fi acolo să te pregătesc chiar eu.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce n-o să te mai întorci? am întrebat eu.

Era o altă întrebare la care cunoșteam deja răspunsul. Vraciul clătină din cap mâhnit.

— Pentru că există o singură cale sigură de a scăpa de Urgie și s-ar putea să plătesc cu viața mea. Și cu a fetei, de asemenea, dacă nu mă înșel. Este trist, băiete, dar trebuie s-o facem. Poate că, într-o zi, peste ani și ani, o să fii pus și tu în fața unei astfel de îndatoriri. Eu sper să nu, dar se mai întâmplă, uneori. Magistrul meu a murit făcând ceva asemănător, iar acum este rândul meu. Istoria se repetă și, dacă se repetă, trebuie să fim gata să ne jertfim viețile. Este în natura îndeletnicirii noastre, așa că mai bine te obișnuiești de pe acum.

Mă întrebam dacă Vraciul se gândea la blestem. Oare se aștepta să moară din pricina lui? Dacă el murea, atunci n-ar mai fi fost nimeni s-o apere pe Alice, care rămânea acolo, la cheremul Urgiei.

— Dar Alice? am protestat eu. Lui Alice nu i-ai spus ce urmează să se întâmple! Ai înșelat-o!

— A trebuit. Fata este probabil mult prea prinsă ca să mai poată fi salvată. E spre binele ei. Cel puțin spiritul ei va fi liber. E mai bine așa, decât să fie legată de creatura aceea oribilă.

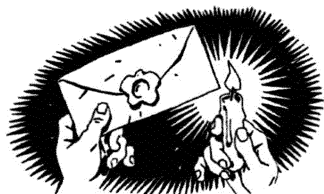
— Te rog, lasă-mă să vin cu dumneata. Lasă-mă să fiu de ajutor.

— Cea mai bună cale în care poți să fii de ajutor este să faci ce-ți spun eu! zise Vrăciul nerăbdător și, apucându-mă de mână, mă îmbrânci din căruță.

Mi-am pierdut echilibrul și-am căzut în genunchi. Când m-am ridicat în picioare, căruța pornise deja și Vrăciul nu s-a mai uitat înapoi.

CAPITOLUL 20 SCRISOAREA MAMEI

Am așteptat până când căruța aproape că dispăruse din vedere și am luat-o după ea, cu răsuflarea tăiată de suspinele care mi se opreau în gât. Nu știam ce trebuia să fac, dar nu puteam îndura gândul la ceea ce mă aștepta. Vrăciul părea să se fi resemnat cu moartea lui, iar biata Alice nici nu știa ce urma să i se întâmple.

Nu prea aveam motive să mă tem că o să fiu văzut — continua să plouă torențial, iar norii negri de deasupra întunecaseră pământul de-ai fi zis că era miezul nopții. Dar simțurile Vrăciului erau ascuțite și, dacă m-aș fi apropiat prea mult, ar fi știut-o imediat. Așadar ba

alergam, ba mergem la pas, păstrând distanța, dar încă izbutind să mai zăresc pentru o clipă căruța, din când în când. Străzile din Priestown erau pustii și, în pofida ploii, chiar și când căruța se îndepărta binișor de mine, tot mai puteam auzi tropăitul copitelor și hurducăielile roților căruței pe caldarâm.

Curând, turla văruiță începu să apară pe deasupra acoperișurilor, întărindu-mi bănuielile despre direcția și destinația Vraciului. După cum mă așteptasem, se îndrepta către casa bântuită, cu pivnița care se deschidea spre catacombe.

În clipa aceea am simțit ceva foarte ciudat. Nu era obișnuita senzație de frig, care mă amorțea și care îmi vestea apropierea vreunei făpturi de-a Întunericului. Nu, aceasta de acum era mai mult ca un mic sloi de gheață intrat brusc în capul meu. Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător, totuși avertismentul acesta mi-a fost de ajuns. Am ghicit ce anume era și am izbutit să-mi limpezesc mintea, cu puțin înainte ca Urgia să vorbească.

— *Te-am găsit, în sfârșit!*

Instinctiv m-am oprit și am închis ochii. Chiar dacă mi-am dat seama că n-ar fi avut cum să vadă prin ei,

eu tot i-am ținut închiși. Vraciul îmi spusese că Urgia nu vedea lumea așa cum o vedeam eu. Deși ar fi putut să te găsească, întocmai ca un păianjen legat de prada sa printr-un fir de mătase, tot n-ar fi știut unde te afli. Prin urmare, trebuia s-o țin tot așa. Orice ar fi văzut ochii mei, ar fi fost cernut de gândurile mele și, în scurtă vreme, Urgia ar fi început să cerceteze împrejurimile prin ei. Ar fi fost în stare să găsească semne după care să știe că eram în Priestown.

— *Unde ești, băiete? Ai putea să-mi spui. Mai devreme sau mai târziu tot o să aflu. Poți să-mi spui de bunăvoie sau silit. Tu alegi...*

Sloiul de gheață creștea și tot capul meu amorțise. Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la fratele meu James și la fermă. La cum mă alergase, în iarna aceea, și îmi umpluse urechile cu zăpadă.

— Sunt pe drumul către casă, am mințit eu. Mă întorc la familia mea, să mă odihnesc.

În timp ce vorbeam, mi-am închipuit cum intru în curtea fermei, cu Dealul Spânzuraților abia vizibil la orizont, prin beznă. Căinii începuseră să latre și eu mă apropiam de ușa din spate, plescăind prin noroi, cu ploaia bătându-mi în față.

— *Unde e Bătrânul? Spune-mi. Unde se duce cu fata?*

— Înapoi la Chipenden, am zis eu. Se duce s-o închidă pe Alice într-un puț. Am încercat să-l conving să n-o facă, dar n-a vrut să asculte. Așa procedează el întotdeauna cu o vrăjitoare.

Mi-am închipuit cum mă opintesc să deschid ușa din spate și cum intru în bucătărie. Draperiile erau trase și lumânarea de ceară de albine era aprinsă în sfeșnicul de alamă de pe masă. Mama ședea în balansoarul ei. Când am intrat, ea și-a ridicat ochii și mi-a zâmbit.

Imediat Urgia a dispărut și frigul a început să se risipească. Nu-l oprisem de a-mi citi gândurile, dar îl păcălisem. Reușisem! Câteva clipe mai târziu, entuziasmul meu pieri. Oare o să mă mai viziteze o dată? Sau, mai rău de atât, o să facă o vizită familiei mele?

Am deschis ochii și-am rupt-o la fugă spre casa bântuită. După câteva minute, auzeam din nou zgomotul căruței și am început iarăși ba să merg la pas, ba să alerg.

În cele din urmă, căruța se opri, dar aproape imediat porni din nou și m-am pitit pe o alee lăturalnică, fiindcă venea huruind drept către mine. Băiatul fermierului stătea pe capră, cu capul vârat între umeri și mâna

smucind din frâie, făcând copitele zdravănelui său cal de povară să ropotească zgomotos pe pietrele ude ale străzii. Se grăbea să ajungă acasă și n-aș fi putut să-l condamn pentru asta.

Am așteptat vreo cinci minute, ca să-i las pe Alice și pe Vraci să intre în casă, după care am alergat pe stradă și am apăsat pe clanța ușii care dădea în curtea din spate. După cum mă așteptasem, Vraciul încuiase ușa din spate, dar eu încă mai aveam cheia de la Andrew și, în clipa următoare, stăteam în bucătărie. Mi-am scos mucul de lumânare din buzunar, l-am aprins și, după aceea, nu mi-a luat prea mult ca să cobor în catacombe.

Am auzit un țipăt undeva înaintea mea și am ghicit ce se întâmplase. Vraciul o trecuse pe Alice peste râu. Chiar și legată la ochi și cu urechile astupate, ea fusese probabil în stare să simtă apa curgătoare.

Curând traversam și eu râul, pe la pietrele de sprijin, și ajungeam la țanc la Poarta de Argint. Alice și Vraciul erau deja de partea cealaltă, iar el îngenunchease, gata s-o încuie.

Și-a ridicat mânios capul, văzându-mă alergând spre el.

— Trebuia să-mi închipui! strigă el, cu vocea clo-cotind de furie. Mama ta nu te-a învățat deloc ce înseamnă să asculți de alții?

Privind înapoi, cu mintea mea de acum, recunosc că Vraciul avea dreptate, că nu voise decât să mă apere. Atunci, însă, am alergat mai departe, m-am apucat cu mâinile de poartă și-am tras de ea s-o deschid. Vraciul s-a împotrivit un moment, dar apoi i-a dat pur și simplu drumul și a trecut din nou în partea unde eram eu, cu toiagul în mână.

Nu știam ce să spun. Nu mă gândisem prea bine. N-aveam nici o idee despre ce speram să obțin mergând cu ei. Dar deodată mi-am amintit din nou de blestem.

— Vreau să te ajut, am zis eu. Andrew mi-a spus despre blestem. Că o să mori singur, în întuneric, fără niciun prieten alături. Alice nu este prietena dumitale, dar eu sunt. Dacă eu sunt aici, atunci n-o să se împlinească...

Își ridică toiagul deasupra capului, de parcă se pregătea să-mi tragă una. Mi se păru că se mărește, că se dilată până ce mă acoperi ca o cupolă. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios. În clipa următoare, spre surprinderea și mâhnirea mea, a coborât toiagul, a făcut un pas

spre mine și mi-a dat o palmă. M-am împleticit câțiva pași înapoi, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase.

Nu fusese o palmă grea, dar lacrimile mi-au înecat ochii și au început să-mi curgă pe obraji. Tata nu mă pălmuisse niciodată așa. Nu puteam crede că Vraciul o făcuse și mă simțeam rănit până în adâncul sufletului. Mă durea mai mult ca orice altă rană fizică.

S-a uitat încruntat la mine vreo câteva momente, apoi a clătinat din cap, de parcă aș fi fost o mare dezamăgire pentru el. După care a trecut din nou prin poartă, închizând-o și încuind-o în urma sa.

— Fă cum ți-am spus! porunci el. Te-ai născut pe lumea asta pentru un motiv. Nu strica tot pentru ceva ce nu poți schimba. Dacă n-ai făcut-o pentru mine, atunci fă-o de dragul mamei tale. Du-te înapoi la Chipenden! Apoi du-te la Caster și fă ce ți-am cerut. Asta ar vrea și ea. Fă-o să fie mândră de tine.

Cu aceste cuvinte, Vraciul mi-a întors spatele și, călăuzind-o pe Alice de cotul stâng, a condus-o de-a lungul tunelului. I-am urmărit până au ajuns la colț și au dispărut din vedere.

* * *

Trebuie să fi rămas acolo vreo jumătate de oră sau pe aproape, uitându-mă lung la poarta încuiată, cu mintea încețoșată.

În cele din urmă, pierzându-mi orice speranță, m-am întors și-am luat-o înapoi pe unde venisem. Nu știam ce urma să fac. Probabil doar să-l ascult pe Vraci, îmi ziceam eu. Să mă duc la Chipenden și apoi la Caster. Ce altă cale aș fi putut alege? Dar nu-mi puteam scoate din minte faptul că Vraciul mă pălmuisse. Acea fusese, probabil, ultima oară când ne mai văzuserăm și ne despărțiserăm cu mânie și dezamăgire.

Am traversat râul, am urmat culoarul pietruit și am urcat în pivniță. Odată ajuns acolo, m-am așezat pe covorul vechi și mucegăit, încercând să iau o hotărâre. Deodată mi-am amintit de cealaltă cale de a pătrunde în catacombe și care m-ar fi dus mult dincolo de Poarta de Argint. Chepengul care dădea în pivnița de vinuri, cel prin care scăpaseră prizonierii! Oare aș fi putut intra pe acolo fără să fiu văzut? Era foarte posibil, dacă toată lumea era în catedrală.

Dar și dacă aș fi putut intra în catacombe, nu știam ce-aș fi putut face să ajut. Oare avea vreun rost să

nesocotesc iarăși porunca Vraciului și totul să fie degeaba? Să-mi irosesc viața, când datoria mea era să mă duc la Caster și să-mi văd de învățătura mea ca să devin vraci? Dacă Vraciul avea dreptate? Oare mama ar fi fost de părere că acesta era cel mai bun lucru pe care-l puteam face? Gândurile mi se învâlmășeau năvalnic în cap, dar nu mă conduceau către niciun răspuns clar.

Nu mai eram sigur pe nimic, dar Vraciul întotdeauna îmi spusese să mă încred în instinctele mele, iar ele păreau să-mi spună că trebuia să încerc și să fac ceva ca să ajut. Gândindu-mă la asta, mi-am amintit deodată de scrisoarea mamei, pentru că era exact cum îmi spusese ea.

„Deschide-o doar când ești la mare ananghie. Încrede-te în instinctele tale.”

Tocmai eram la mare ananghie, așadar, foarte tulburat, am scos plicul din buzunarul hainei. M-am uitat la el vreo câteva clipe, apoi i-am rupt pecetea și am scos scrisoarea din el. Ținând-o aproape de lumânare, am început s-o citesc.

Dragă Tom,

Te afli într-un moment de mare cumpănă. Nu m-am așteptat să fii la o astfel de răscruce atât de curând și acum tot ce pot să fac este să te pregătesc sufletește, spunându-ți cu ce anume te confrunți și să-ți descriu urmările care depind de hotărârea pe care o vei lua.

Sunt multe lucruri pe care nu le pot vedea, dar unul este sigur. Magistrul tău va coborî în camera mortuară din cel mai adânc cotlon al catacombelor și acolo se va lupta cu Urgia pe viață și pe moarte. La nevoie, o va folosi pe Alice să-l ademenească pe demon în locul acela. El nu are de ales.

Dar tu ai de ales. Poți să cobori în camera funerară și să încerci să ajuți. Dar atunci, din trei care vor sta față-n față cu Urgia, numai doi vor mai ieși vii din catacombe.

Însă, dacă întorci spatele acum, cei doi care se află jos vor muri, cu siguranță. Și vor muri zadarnic.

Uneori, în viața aceasta, este nevoie să se sacrifice unul pentru binele celorlalți. Aș vrea să-ți ofer mai multă încredere, dar nu pot. Fii tare și fă ce-ți spune conștiința. Indiferent ce vei alege, eu voi fi întotdeauna mândră de tine.

mama

Mi-am amintit ce-mi spusese odată Vraciul, la scurtă vreme după ce mă primise la el în ucenicie. Vorbise cu atâta convingere, încât mi se întipărise în minte.

„Mai presus de toate, noi nu credem în profeție. Noi nu credem că viitorul este deja stabilit.”

Aș fi dat oricât să cred în spusele Vraciului, pentru că, dacă mama avea dreptate, unul dintre noi — Vraciul, Alice sau eu — avea să moară acolo, în întuneric. Dar scrisoarea din mâna mea îmi arăta, fără nicio umbră de îndoială, că profeția era posibilă. Altminteri cum ar fi putut mama să știe că Vraciul și Alice vor fi acum sub pământ, în camera mortuară, gata să dea piept cu Urgia? Și cum s-ar fi putut ca eu să citesc scrisoarea ei exact la momentul potrivit?

Intuiție? Era oare de ajuns ca s-o explice? M-am cutremurat și m-am simțit mai înspăimântat ca nicio dată de când începusem să lucrez pentru Vraci. Mă simțeam de parcă rătăceam printr-un coșmar unde totul fusese hotărât dinainte, iar eu nu puteam interveni cu nimic și nu puteam face nicio alegere. Cum să fie vreo alegere când, dacă îi părăseam pe Alice și pe Vraci și îmi vedeam de drum, rezultatul ar fi fost moartea lor?

Și mai era un motiv pentru care trebuia să cobor din nou în catacombe. Blestemul. De aceea oare mă pălmuisese Vraciul? Se înfuriase pentru că, în taină, credea în el și se temea? Un motiv în plus să-l ajut. Mama îmi spusese odată că el avea să fie profesorul meu și că, în cele din urmă, vom deveni prieteni. Era greu de spus dacă timpul acela sosise sau nu, dar eu cu siguranță eram mult mai prieten cu el decât Alice, iar Vraciul avea nevoie de mine!

Când am ieșit din curte și-am pornit-o pe alee, încă mai ploua, dar cerul era liniștit. Am simțit că avea să urmeze o rupere de nori sau, ca să repet o vorbă de-a tatei, că „furtuna pusese ochii pe noi”. Și atunci, în acea aparentă liniște, am auzit clopotul catedralei. Nu era dangățul funebru pe care-l auzisem din casa lui Andrew, bătând pentru preotul care se sinucisese. Era un sunet radios, plin de speranță, care chema credincioșii la slujba de seară.

Așa că am așteptat pe alee, lipindu-mă cu spatele de un zid, ca să mă apăr cât de cât de ploaie. Nu știu de ce mă mai feream, căci eram deja ud până la piele. În sfârșit, clopotul se opri din sunat, ceea ce nădăjduiam că

însemna că toată lumea era acum înăuntru catedralei și drumul meu era liber. Așadar am început să mă îndrept și eu, încet, către catedrală.

Am cotit și am coborât spre poartă. Lumina începuse să scadă, iar norii negri încă mai erau îngrămădiți deasupra orașului. Atunci, deodată cerul se luminează, brăzdat de un fulger, și m-am încredințat dintr-o privire că porțiunea din fața catedralei era pustie. Puteam vedea fațada întunecată a clădirii, cu masivii săi contraforți și înaltele sale ferestre ascuțite. Lumânările dinăuntru lumineau vitraliile, iar în fereastra din stânga ușii era imaginea Sfântului Gheorghe, îmbrăcat în armură, ținând o sabie și un scut împodobit cu o cruce roșie. În dreapta era Sfântul Petru, stând înaintea unei bărci de pescar. Iar la mijloc, deasupra ușii, era funestul chip cioplit în piatră al Urgiei, al cărui cap-gargui se holba la mine.

Sfântul al cărui nume îl purtam eu nu era acolo. Sfântul Toma. Toma Necredinciosul. Nu știam dacă mama sau tata îmi alesese atel nume, dar mi-l aleseseră bine. Nu credeam în ceea ce credea Biserica; într-o bună zi, aveam să fiu înmormântat în afara unui cimitir, nu înăuntru. Odată ce am devenit vraci, oasele mele nu se

vor mai odihni niciodată în pământ sfințit. Dar nu mă deranja câtuși de puțin. După cum spunea Vraciul adesea, preoții nu știu nimic.

Puteam auzi cântările din interiorul catedralei. Probabil era corul pe care îl ascultasem repetând, după ce îl vizitasem pe părintele Cairns în confesionalul său. Pentru o clipă, le-am invidiat religia. Erau norocoși că aveau ceva în care puteau să creadă toți deopotrivă. Era mai ușor să fii în catedrală, cu toți acești oameni, decât să intri în catacombele jilave și reci de unul singur.

Am străbătut curtea pavată și am luat-o pe poteca largă, pietruită, care mergea paralel cu zidul dinspre miazănoapte al bisericii. Cât ai clipi, când tocmai mă pregăteam să cârmesc după colț, mi-a sărit inima din piept. Era cineva stând jos, în partea opusă de chepeng, cu spatele sprijinit de perete, adăpostindu-se de ploaie. Alături de el era o ghioagă uriașă de lemn. Era unul dintre paznicii bisericii.

Când am gemut, aproape că s-a auzit. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. După ce scăpaseră atâția prizonieri, firește că erau mai grijulii cu paza — și cu pivnița lor plină cu vin și bere.

Eram disperat și gata să mă dau bătut, dar, de cum m-am întors, cu gând să mă îndepărtez în vârful picioarelor, am auzit un zgomot și am ascultat mai atent, ca să fiu sigur. Nu mă înșelasem. Era un sforăit. Paznicul adormise! Cum naiba adormise în mijlocul tuturor tunetelor acelora?

Abia crezându-mi norocului, m-am dus către chepeng încet, foarte încet, străduindu-mă să calc astfel încât să nu scârțâie pietrișul sub ghetetele mele, temându-mă că paznicul s-ar putea deștepta dintr-o clipă într-alta și că va trebui s-o șterg în goană.

M-am simțit mult mai bine când m-am apropiat. Am văzut lângă el două sticle de vin goale. Era probabil beat și n-avea să se trezească prea curând. Totuși nu puteam risca. Am îngenuncheat și am strecurat cu multă grijă cheia de la Andrew în încuietoare. În clipa următoare, am ridicat chepengul și m-am strecurat spre butoaiile de dedesubt, lăsând apoi ușor capacul jos.

Încă mai aveam cutia cu iască și amnar și un muc de lumânare dintre cele pe care întotdeauna le iau cu mine. Nu peste multă vreme, l-am aprins. Acum puteam vedea — dar tot nu știam cum aveam să gădesc camera mortuară.

CAPITOLUL 21 UN SACRIFICIU

Mi-am croit drum printre butoaiele și rafturile de vin până am ajuns la ușa care ducea spre catacombe. După aprecierile mele, mai erau vreo cincisprezece minute sau poate mai puțin până la căderea nopții, așa că trebuia să mă grăbesc. Știam că de îndată ce va apune soarele, magistrul meu o va pune pe Alice să cheme Urgia pentru ultima oară.

Vraciul avea să încerce să-l înjunghie pe demon în inimă cu lama din toiagul său, dar urma să aibă doar o singură șansă, în cel mai bun caz. Dacă reușea, energia eliberată probabil că avea să-l omoare. Era foarte curajos din partea lui că se pregătea să-și jertfească viața, dar

dacă dădea greș, avea să sufere și Alice, deopotrivă. Înțelegând că a fost înșelat și că era, de acum, închis în spatele Porții de Argint pentru totdeauna, Urgia avea să turbeze de furie; Alice și magistrul meu cu siguranță urmau să plătească amândoi cu viața, dacă nu izbuteau să-l nimicească destul de repede. Demonul avea să le strivească trupurile de pietrele pavajului.

În capul scării m-am oprit o clipă. În care parte s-o apuc? Numai decît întrebarea mea și-a găsit răspuns — îmi venise în minte una dintre vorbele tatii:

„Întotdeauna pornește cu piciorul pe care ești cel mai sigur!”

Ei bine, piciorul meu cel mai sigur era stîngul, așa că, în loc să merg pe tunelul care ducea drept înainte, cel care conducea la Poarta de Argint și la râul subteran de dincolo de ea, l-am urmat pe cel care cotea la stînga. Acesta era îngust, doar cît să treacă un om o dată, și atîta cotea și se adîncea în pantă abruptă, încît aveam senzația că, de fapt, coboram o spirală.

Cu cît mergeam mai în adînc, cu atîta se făcea mai frig și am știut că se adunau morții. Zăream în treacăt diverse apariții: spiritele Poporului Mic, forme mărunte,

aproape niște pete de lumină care se tot mișcau, ba intrând, ba ieșind din zidurile tunelului. Și aveam o bănuială cum că erau mai numeroase în urma mea decât în față — senzația că mă urmăreau și că și eu, și ele, ne îndreptam spre aceeași cameră mortuară.

În cele din urmă, am văzut pâlparea unei flăcări de lumânare înaintea mea și am ajuns în camera mortuară. Era mai mică decât mă așteptasem, o încăpere rotundă, de cel mult douăzeci de pași în diametru. De jur împrejur o poliță înaltă, îngropată în stâncă, pe care erau așezate marile urne de piatră cu rămășițele strămoșilor morți. În mijlocul tavanului era o deschidere circulară grosolană, ca un gât de șemineu, o gaură neagră căreia lumina lumânării nu reușea să-i lumineze capătul. Din gaura aceea atârnavă mai multe lanțuri și un cârlig.

Din piatra tavanului picura apă și pereții erau acoperiți cu o mazăgă verde. Se simțea și o miasmă grea, de putregai și apă stătută.

O bancă de piatră se curba de-a lungul zidului; pe ea stăteau Vraciul, cu ambele mâini sprijinite pe toiag, iar, în dreapta sa, Alice, încă având ochii legați și urechile astupate.

Când m-am apropiat, el a făcut ochii mari la mine, dar n-a mai părut furios, ci doar foarte trist.

— Ești chiar mai nesăbuit decât credeam, zise el liniștit, când m-am oprit în fața lui. Du-te înapoi acum, cât încă mai poți. În câteva momente o să fie prea târziu.

Am clătinat din cap.

— Te rog, lasă-mă să rămân. Vreau să te ajut.

Vraciul scoase un lung suspin.

— Ai putea să înrăutățești lucrurile, zise el. Dacă Urgia primește vreun semn cât de mic de primejdie, o să se țină departe de locul acesta. Fata nu știe unde se află, iar eu pot să-mi închid mintea împotriva lui. Tu poți? Dacă îți citește gândurile?

— Urgia a încercat deja să-mi citească gândurile, ceva mai devreme. Voia să știe unde te afli dumneata. Și, de asemenea, unde mă aflu eu. Dar am rezistat și a dat greș.

— Cum l-ai oprit? mă întrebă el, pe un ton aspru deodată.

— L-am mințit. M-am prefăcut că eram pe drumul spre casa mea și i-am spus că dumneata ești în drum spre Chipenden.

— Și te-a crezut?

— Așa mi s-a părut, am zis eu, simțindu-mă deodată mai puțin sigur.

— Ei bine, o să aflăm foarte curând, când o să fie chemat. Să te dai un pic mai înapoi în tunel, zise Vraciul, cu glas mai îmblânzit. O să poți vedea și de acolo. Dacă lucrurile ies prost, poate mai ai o fărâmă de șansă să scapi. Du-te, băiete! Nu șovăi. E aproape timpul!

Am făcut cum mi se spusese, dându-mă înapoi, la o bună distanță în tunel. Știam că, la ora aceea, soarele se scufundase dincolo de orizont, iar amurgul începuse să-și îndesească umbrele. Urgia își va părăsi ascunzătoarea de sub pământ. În forma sa de spirit, putea să zboare nestingherit prin văzduh și să treacă și prin cea mai tare stâncă. Odată chemat, va zbura drept spre Alice, mai iute ca un șoim cu aripile strânse, picând ca piatra asupra prăzii sale. Dacă planul Vraciului ținea, demonul nu-și va da seama unde îl aștepta Alice. Odată intrat aici, va fi prea târziu. Dar tot aici vom fi și noi, în fața furiei sale, când va înțelege că a fost păcălit și prins în cursă.

L-am urmărit pe Vraci cum se ridică în picioare și se oprește în fața lui Alice. Și-a înclinat capul și a rămas neclintit multă vreme. Cândva fusese preot și m-am gândit că se roagă. În cele din urmă, s-a apropiat de Alice și l-am văzut scoțându-i dopul din urechea stângă.

— Cheamă Urgia! strigă el cu glas tare, care umplu camera și al cărui ecou răsună de-a lungul tunelului. Fă-o acum, fato! Fără întârziere!

Alice nu vorbește. Nici măcar nu se mișcă. Nu avea nevoie, pentru că îl chema cu mintea, invitându-l să vină.

N-a fost niciun semn care să-i anunțe sosirea. O clipă a fost tăcere; în clipa următoare, o rafală înghețată și Urgia a apărut în cameră. De la gât în sus era aidoma garguiului de deasupra ușii catedralei: bot căscat arătându-și colții, limbă atârânănd, uriașe urechi de câine și coarne drăcești. De la gât în jos, era un nor negru uriaș, inform, clocotitor.

Dobândise puterea să-și reia forma originală! Ce șanse mai avea Vraciul să-l învingă acum?

Pentru un scurt moment, Urgia rămase neclintit, plimbându-și ochii de jur împrejur. Ochi cu pupile de

un verde întunecat, despicate vertical. Pupile de forma celor unui țap.

Apoi, dându-și seama unde se află, scoase un muget de durere și groază care bubui de-a lungul tunelului, pe care l-am simțit vibrând chiar și prin tălpile ghetelor mele și apoi prelungindu-se, ca un fior, în sus prin oasele mele.

— *Legat din nou! Sunt legat! Strâns legat!* striga el, cu glasul șuierând aspru ca viforul, amplificat de ecoul camerei, și care mă îngheța.

— Da, zise Vraciul. Acum ești aici și aici vei rămâne, legat pentru totdeauna de locul ăsta blestemat!

— *Bucură-te de ceea ce ai făcut! Trage pentru ultima oară aer în piept, Bătrâne. M-ai păcălit, nu-i așa, dar pentru ce? Ce-o să câștigi în afară de bezna morții? Nimic, și nimic o să fii și tu, pe când eu voi mai avea încă înrâurirea asupra celor de deasupra. Încă îi voi mai supune voinței mele, da. Și ei o să-mi trimită sânge proaspăt, aici, jos, la mine! Așadar, totul a fost în zadar!*

Capul Urgiei crescuse și mai mare, chipul îi deveni încă mai hidos, bărbia i se lungi și i se întoarse în sus, atingându-i nasul coroiat. Norul întunecat bolborosea

dedesubt, închegându-se în carne, astfel că acum apăru un grumaz și partea de sus a unor umeri largi, puternici, musculoși. Dar, în loc de piele, erau acoperiți cu solzi groși, verzi.

Știam ce aștepta Vraciul. Clipa în care pieptul avea să fie bine definit, ca să-l poată străpunge drept în inimă. Sub ochii mei, norul clocotitor coborî mai departe, strângându-se în forma trupului de la umeri în jos, până la brâu.

Dar greșisem! Vraciul nu-și folosi lama toiagului. Ca apărut de nicăieri, lanțul de argint sclipi în mâna lui stângă, iar el își ridică brațul pentru a-l zvârli asupra Urgiei.

Îl mai văzusem făcând asta. Îl privisem aruncându-l spre vrăjitoarea Osoasa Lizzie, astfel încât să descrie o spirală perfectă și să pice asupra ei, legându-i brațele pe lângă corp. Ea căzuse la pământ și nu mai putuse să facă nimic decât să zacă acolo, mârâind, cu lanțul înfășurat strâns până și-n jurul gurii.

Același lucru avea să se petreacă și aici, de asta eram sigur, și avea să fie rândul Urgiei să zacă la pământ, neajutorat. Dar chiar în clipa în care Vraciul se pregătea

să zvârle lanțul de argint, Alice țâșni în picioare și-si scoase legătura de la ochi.

Știam că nu asta voise să facă, dar cumva ajunsese între Vraci și ținta lui și-i devie lovitura. În loc să coboare peste capul Urgiei, lanțul de argint îi căzu peste umăr. La atingerea lui, bestia scoase un strigăt de agonie, dar lanțul pică la pământ.

Încă nu se terminase și Vraciul smuci toiagul în sus. Ținându-l ridicat, pregătindu-se să îl înfigă în inima Urgiei, se auzi un pocnet scurt și lama dinăuntru, făcută dintr-un aliaj ce conținea și argint, se ivi sclipind în lumina lumânării. Lama pe care îl privisem ascuțind-o la Heysham. Îl mai văzusem folosind-o o singură dată, mai înainte, când îl înfruntase pe Colț, fiul bătrânei vrăjitoare Mama Malkin.

Acum Vraciul își înfipse toiagul repede și cu putere, drept în pieptul Urgiei, țintindu-i inima. Urgia încercă să se ferească, răsucindu-se, dar prea lent ca să scape de a fi rănit. Lama îi străpunse umărul stâng și scoase un geamăt agonic. Alice se dădu câțiva pași înapoi, cu o expresie de groază întipărită pe față, în timp ce Vraciul își trase toiagul pregătindu-l pentru o a doua împunsătură, cu fața crispată și hotărâtă.

Dar brusc ambele lumânări se stinseră, cufundând camera mortuară și tunelul în beznă. Înnebunit, am scos cutia de iască și amnarul, ca să-mi aprind lumânarea, dar aceasta a pâlpâit, readusă la viață, ca să mi-l arate pe Vraci, singur în cameră. Urgia pur și simplu dispăruse! La fel și Alice!

— Unde e Alice? am strigat eu, alergând spre Vraci, care clătină numai cu tristețe din cap.

— Stai pe loc! îmi porunci el. Încă nu s-a sfârșit!

Se uita în sus, acolo unde lanțurile se pierdeau în gaura neagră din tavan. Unul avea un ochi cu nod, ca un laț, iar lângă el atârna un altul, la capătul căruia era fixat un cârlig. Era un soi de mecanism de ridicat greutatea cu scripeți, asemănător celor folosite de țapinari să coboare și să dirijeze lespedea pentru duhuri peste gura puțului.

Vraciul părea să asculte ceva.

— E pe undeva pe acolo, pe sus, șopti el.

— Țasta e un horn? am întrebat eu.

— Da, băiete. Cam așa ceva. Sau cel puțin în scopul ăsta a servit cândva. Chiar și la multă vreme după ce demonul a fost legat și Poporul Mic s-a stins, oamenii

slabi de înger și neghiobii îi aduceau sacrificii Urgiei chiar în locul acesta. Hornul ducea fumul drept în bârlogul bestiei și se foloseau de lanțul acesta ca să-i trimită sus ofranda friptă. Unii dintre ei erau storcoșiți, drept răsplată pentru osteneală!

Începuse să se întâmple ceva. Am simțit un curent venind din horn și aerul a înghețat deodată. Mi-am ridicat privirile spre ceea ce arăta ca un fum și care vălurea încet în jos, umplând cotloanele din partea de sus a camerei. Era de parcă toate ofrandele care fuseseră arse în locul acela s-ar fi întors!

Dar era mult mai dens decât fumul obișnuit; apărea ca o apă, ca un vârtej de apă neagră, rotindu-se deasupra capetelor noastre. În câteva secunde, se domoli, apoi rămase nemișcat, semănând cu luciul unei oglinzi întunecate. Chiar puteam să ne vedem pe noi doi reflectați în ea: eu stând lângă Vraci, el cu toiagul pregătit, cu lama îndreptată în sus, gata să o împlânte.

Ceea ce s-a petrecut după aceea a fost prea rapid ca să văd cum se cuvine. Fața oglinzii de fum se umflă spre noi și ceva își făcu loc trecând iute prin ea, ceva destul de greu, care-l răsturnă pe Vraci la pământ. În

cădere, toiagul îi zbură din mână și se rupse în două, cu un trosnet ascuțit.

La început am rămas pe loc, ca împietrit, abia fiind în stare să gândesc, dar incapabil să mișc vreun mușchi; în cele din urmă, tremurând din toate încheieturile, am străbătut camera să văd dacă Vraciul pășise ceva.

Zăcea pe spate, cu ochii închiși, cu un firisor de sânge scurgându-i-se din nas în gura căscată. Respira adânc și regulat, așa că l-am scuturat încetișor, încercând să-l trezesc. N-a răspuns. M-am dus apoi la toiagul rupt și am cules de jos bucata mai scurtă, cea cu lama fixată în vârf, care era cam de un cot lungime și pe care am vârât-o la cingătoare. M-am apropiat apoi de lanțul din mijlocul odăii, uitându-mă în sus.

Cineva trebuia să încerce s-o ajute pe Alice și să nimească acest monstru o dată pentru totdeauna, iar eu eram singurul rămas. N-o puteam părăsi în ghearele Urgiei. Așadar, mai întâi am încercat să-mi curăț mintea. Dacă era goală, Urgia nu-mi mai putea citi gândurile. Vraciul probabil exersase asta zile la rând, dar eu aveam s-o fac acum pentru prima oară, cât puteam mai bine.

Mi-am vârât lumânarea în gură, ținând-o între dinți, apoi m-am apucat cu mâinile de lanțul simplu, cu grijă, încercând să-l țin cât mai nemișcat cu putință. Apoi mi-am pus piciorul pe cârlig și am strâns lanțul între genunchi. Eram bun la cățărutul pe frânghie, iar un lanț nu putea fi prea deosebit.

Am început să urc, și încă destul de repede, pe lanțul rece, care-mi rănea mâinile. La marginea fumului gros am tras adânc aer în piept și, ținându-mi respirația, mi-am vârât capul în întunecimea aceea. Nu puteam vedea nimic și, în ciuda faptului că nu respiram, fumul îmi intra pe nări și în gura deschisă, lăsându-mi un gust acru și înțepător în fundul gâtului, care-mi amintea de cârnații fripți.

Deodată, am ieșit cu capul deasupra fumului și m-am săltat în sus pe lanț, ridicându-mi din fum și umerii și pieptul. Eram într-o încăpere circulară, aproape la fel cu aceea de dedesubt, mai puțin faptul că, în loc de horn deasupra, aici era o gură de aerisire aproape de podea, iar fumul umpluse jumătatea de jos a camerei.

Un tunel se deschidea în peretele opus, ducând în întuneric. În încăpere era o altă bancă de piatră, pe

care stătea Alice, cu fumul ajungându-i aproape până la genunchi. Ținea mâna stângă întinsă către Urgie. Cumplita creatură era îngenuncheată în fum, aplecată peste mâna fetei, iar arcuirea spinării sale goale îmi amintea de o broască râioasă uriașă. Pe când o priveam așa, i-a luat mâna și a dus-o la botul său imens și am auzit-o pe Alice strigând de durere, când începu să-i sugă sângele de sub unghii. Era a treia oară când Urgia se hrănea din sângele lui Alice de când îl eliberase ea. Când va termina, Alice îi va aparține!

Mi-era frig, înghețasem de tot, iar mintea îmi era goală. Nu mă gândeam la absolut nimic. M-am ridicat mai departe în mâini și am pus piciorul pe pardoseala de piatră a odăii de deasupra, desprinzându-mă de lanț. Urgia era prea prinsă de ocupația sa din momentul acela, ca să-și dea seama de prezența mea. Fără îndoială că, din acest punct de vedere, semăna cu spintecătorul de la Horshaw: când se hrănea, nimic altceva nu mai conta.

M-am apropiat câțiva pași și am scos bucata de toiag a Vrăciului de la cingătoare. Am ridicat-o și am ținut-o o clipă deasupra capului, cu vârful îndreptat spre

spinarea solzoasă. Tot ce trebuia să fac era să o reped în jos cu putere și să-i străpung inima. Bestia avea acum un trup de carne și sânge și lovitura avea să-i aducă sfârșitul. Avea să moară. Dar exact când îmi încordam brațul, mi s-a făcut brusc frică.

Știam ce mi se va întâmpla. Avea să elibereze atâta energie, încât aveam să mor și eu. Urma să ajung un spectru ca bietul Billy Bradley, care murise după ce un duh rău îi mâncase degetele. Și el fusese, odinioară, fericitul ucenic al Vraciului, dar acum era îngropat imediat lângă cimitirul de la Layton. Gândul acesta era prea greu de îndurat.

Eram îngrozit — îngrozit de moarte — și am început din nou să tremur. Tremurul mi-a început de la genunchi și mi-a străbătut tot corpul în sus, până la mâna care ținea lama și care a început să-mi salte.

Urgia trebuie să fi simțit frica mea, fiindcă își întoarse deodată capul, cu degetele lui Alice în bot și cu sângele șiroindu-i pe bărbia lui încârligată. Dar atunci, când aproape era prea târziu, frica mea pur și simplu se risipi. Dintr-odată am realizat de ce mă aflam acolo, înfruntând Urgia. Mi-am amintit ce spusese mama în scrisoare:

„Uneori, în viața aceasta, este nevoie să se sacrifice unul pentru binele celorlalți.”

Mă prevenise că din trei care vor sta față-n față cu Urgia, numai doi vor mai ieși vii din catacombe. Mă gândisem că Vraciul sau Alice avea să fie cel care va muri, dar acum îmi dădeam seama că eu voi fi acela! Niciodată nu aveam să-mi mai închei ucenicia, niciodată nu aveam să fiu un vraci. Dar, sacrificându-mi viața acum, aș fi putut să-i salvez pe ceilalți doi. Eram foarte calm. Acceptasem pur și simplu ce trebuia făcut.

Eram sigur că, în acea ultimă clipă, Urgia a înțeles ce eram pe cale să fac, dar în loc să mă ucidă pe loc, strivindu-mă de podea, și-a întors capul înapoi către Alice, care i-a dăruit un zâmbet ciudat, misterios.

Am lovit scurt, cu toată puterea mea, înfigând lama până în inimă. N-am simțit lama întâmpinând rezistență, dar o întunecime înfiorătoare se ridică înaintea ochilor mei; trupul îmi tremura ca varga din cap până-n picioare, de nu-mi mai puteam controla mușchii. Lumânarea mi-a căzut din gură și m-am simțit și eu prăbușindu-mă. Nu-i nimerisem inima!

Pentru o clipă, am crezut că am murit. Totul era întuneric, dar acum Urgia părea să fi dispărut. Am

bâjbâit pe jos după lumânare și am aprins-o din nou. Ciulind urechea cu atenție, i-am făcut semn lui Alice să nu scoată vreun cuvânt, și am auzit un zgomot venind din tunel. Zgomotul labelor unui câine uriaș alergând.

Mi-am vârât vârful de toiag la loc în cingătoare. Am scos lanțul de argint al mamei mele din buzunarul jachetei și l-am înfășurat pe mâna stângă, la încheietură, gata să-l arunc. Cu cealaltă mână am ridicat lumânarea și, fără să mai pierd vremea, am pornit după Urgie.

— Nu, Tom! Lasă-l! strigă Alice din spatele meu. S-a terminat! Poți să te întorci la Chipenden!

Veni în fugă spre mine, dar am împins-o hotărât înapoi. S-a clătinat, gata să cadă. Când făcu din nou un pas spre mine, mi-am ridicat mâna stângă, ca să-mi poată vedea lanțul de argint.

— Înapoi! Acum ești a Urgiei. Păstrează distanța sau te leg și pe tine!

Urgia se hrănise pentru ultima oară și acum nu mai puteai avea încredere în nimic din ceea ce spunea Alice. Bestia ar fi trebuit ucisă mai devreme, căci atunci fata ar fi fost liberă.

I-am întors spatele și m-am îndepărtat grăbit. Puteam auzi Urgia înaintea mea; în urma mea, *țac-țacul* pantofilor ascuțiți ai lui Alice, care se luase după mine, prin tunel. Deodată, fuga celui din fața mea s-a oprit.

Oare Urgia se făcuse iarăși nevăzut și se dusesese în altă parte a catacombelor? M-am oprit și-am ascultat, apoi am continuat să înaintez, mișcându-mă cu grijă. Atunci am zărit ceva. Ceva zăcând pe podeaua tunelului. M-am oprit la doi pași distanță și mi s-a întors stomacul pe dos. Aproape că m-am îmbolnăvit pe loc.

Fratele Peter zăcea întins pe spate. Fusesse tescuit. Capul îi era încă neatins; ochii holbați arătau groaza pe care în mod vădit o simțise în clipa morții. Dar de la gât până la tălpi, trupul îi fusese turtit pe pardoseală.

Priveliștea mă îngrozi. În timpul primelor mele luni ca ucenic, văzusem multe lucruri înspăimântătoare și fusesem la un pas de moarte și de morți de atâtea ori încât nici nu mai țineam minte. Dar aceasta era prima oară când vedeam mort pe cineva la care ținusem — și de o moarte atât de cumplită.

Am rămas așa, puțin, răscolit de vederea fratelui Peter, iar Urgia își alese tocmai momentul acela ca să

se repeadă, cu un salt, din întuneric asupra mea. S-a oprit o clipă și s-a uitat țintă la mine, crăpăturile verzi ale ochilor săi luminând prin beznă. Corpul lui masiv, plin de mușchi, era acoperit cu solzi groși și cu o blană neagră țepoasă, iar botul larg deschis își arăta șirurile de colți ascuțiți și galbeni. Ceva îi șiroia din limba lungă, care îi atârna afară din gură, până sub fălcile clămpănitoare. Dar nu erau bale, ci sânge!

Deodată Urgia atacă, pornind spre mine. Îmi pregătisem lanțul și atunci am auzit-o pe Alice țipând în spatele meu. Mi-am dat seama, la țanc, că își schimbase unghiul de atac. Nu eu eram ținta! Ci Alice!

Eram uluit. Eu eram amenințarea pentru Urgie, nu Alice. Și atunci de ce ea și nu eu?

Instinctiv, mi-am potrivit aruncarea. De nouă ori din zece puteam nimeri stâlpul din grădina Vraciului, dar aici era altă poveste. Urgia se mișca repede, deja începându-și ultimul salt. Atunci am șfichiuit prin aer cu lanțul și l-am zvârlit spre bestie, urmărindu-l cum se deschide ca o plasă și cade în spirală. Toată practica mea și-a arătat roadele: lanțul a căzut peste Urgie ca la carte și s-a înfășurat strâns în jurul corpului său. S-a rostogolit de colo-colo, urlând, zbatându-se să scape.

Teoretic, nu putea să se elibereze singur, nici nu putea fugi ori să-și schimbe forma. Dar nu voiam să risc. Trebuia să-i străpung inima cât mai repede. Trebuia să-lucid în clipa aceea. Așadar am alergat către el, am tras lama de la cingătoare și m-am pregătit să i-o împlânt, de sus în jos, în piept. Ochii lui se ridicară spre mine când îmi pregăteam lovitura. Erau plini de ură. Dar era și teamă, de asemenea — groaza morții absolute; groaza de neantul care-l aștepta — și porni să vorbească în capul meu, rugându-mă înnebunit să-i las viața.

— *Milă, milă!* striga el. *Pentru noi e nimicul, și atât! Numai întuneric. Asta vrei tu, băiete? O să mori și tu!*

— Nu, Tom, nu! N-o face! strigă Alice din spatele meu, unindu-și rugămințile cu ale Urgiei.

Dar n-am plecat urechea nici la unul, nici la celălalt. Indiferent cât m-ar fi costat pe mine, Urgia trebuia să moară. Se zvârcolea, cu lanțul încolăcit în jurul lui, și a trebuit să îl înjunghii de două ori până să-i nimeresc inima.

A treia oară când am lovit, Urgia pur și simplu dispăru, dar am auzit un țipăt puternic. Dacă Urgia,

Alice sau eu scosesem țipătul acela, n-am să știu niciodată. Poate că toți trei.

Am simțit o explozie în piept, urmată de o ciudată senzație de scufundare. Totul se învălui în tăcere și am simțit cum mă prăbușesc în întuneric.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că stăteam la malul unei nesfârșite întinderi de apă.

În pofida vastității sale, era mai curând un lac decât o mare, căci, deși o briză plăcută sufla către țărm, apă rămânea neclintită, ca o oglindă, reflectând aidoma albastrul cerului.

Bărci mici erau împinse la apă de pe o plajă cu nisip auriu, iar dincolo de ele puteam vedea o insulă, destul de aproape de țărm. Era înverzită, cu arbori și pajiști vălurite, și mi se păru mai frumoasă decât tot ce-mi fusese dat să văd vreodată până atunci. Printre copaci, în vârful unei coline, era o clădire asemănătoare cu acel castel pe care îl zărisem de pe dealurile joase, când trecuserăm pe lângă Caster. Dar, în loc să fie construită din piatră cenușie rece, strălucea de culoare, de parcă ar fi fost făcut din fâșiile unui curcubeu, iar razele sale îmi încălzeau fruntea ca un soare mândru.

Nu respiram, dar eram liniștit și fericit, și-mi aduc aminte că m-am gândit că, dacă murisem, atunci era plăcut să fii mort și că trebuia să ajung neapărat la castelul acela, așa că am alergat către cea mai apropiată barcă, dornic să mă urc în ea. Când m-am apropiat, oamenii s-au oprit și n-au mai împins barca spre apă, ci s-au întors toți cu fața la mine. În clipa aceea am știut cine erau. Erau scunzi, foarte scunzi, și aveau părul negru și ochii căprui. Poporul Mic! *Segantii!*

Mi-au zâmbit de întâmpinare, s-au repezit la mine și au început să mă împingă către barcă. Nu mă mai simțisem în viața mea atât de fericit, atât de bine primit, atât de dorit, atât de acceptat. Dar tocmai când să urc la bord, am simțit o mână rece apucându-mă de brațul stâng.

Când m-am întors, nu era nimeni, dar strânsoarea de pe brațul meu crescuse până când începu să mă doară. Puteam simți unghiile cum îmi intra în carne. Am încercat să mă smulg și să mă urc în barcă, iar cei din Poporul Mic au încercat să mă ajute, dar încleștarea de pe brațul meu era acum o durere ascuțită. Am strigat și am tras aerul pe gură, inspirând adânc și

chinuit, iar răsufierea mi se opri în gât și îmi dădu înțepături în tot corpul, care-mi deveni din ce în ce mai fierbinte, și mai fierbinte, de parcă luasem foc pe dinăuntru.

Zăceam întins pe spate, în beznă. Ploua foarte tare și putem simți stropii de ploaie răpăindu-mi pe pleoape și pe frunte, și căzându-mi în gura larg căscată. Eram prea slăbit să-mi deschid ochii, dar i-am auzit vocea Vraciului, venind din depărtare.

— Lasă-l, acum! zicea el. Lasă-l în pace, fato! Asta e tot ce putem face pentru el, deocamdată.

Mi-am deschis ochii și am văzut-o pe Alice aplecată asupra mea. În spatele ei puteam zări zidul negru al catedralei. Ea îmi strângea brațul stâng, cu unghiile adânc înfipite în carnea mea. Se aplecă și mai mult și-mi șopti la ureche:

— Nu pleci tu de-aici așa de ușor, Tom. Acum te-ai întors înapoi. Înapoi unde ți-e locul!

Am tras adânc aer în piept și atunci se apropie Vraciul, cu ochii rotunzi de mirare. Când îngenunche lângă mine, Alice se ridică și se dădu la o parte.

— Cum te simți, băiete? mă întrebă el blând, ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor. Am crezut că ai murit. Când te-am scos afară din catacombe, pot să jur că nu aveai nici urmă de suflu în tine!

— Urgia? am întrebat eu. E mort?

— Da, mort, băiete. L-ai ucis și aproape că și el te-a omorât pe tine, când și-a dat duhul. Dar poți să mergi? Trebuie să plecăm de aici.

În spatele Vraciului, l-am putut vedea pe paznicul cu sticlele de vin goale alături. Încă mai era cufundat în somnul beției sale, dar se putea trezi în orice clipă.

Cu sprijinul Vraciului, am izbutit să mă ridic în picioare și toți trei am părăsit curtea catedralei și ne-am văzut de drum pe străzile pustii.

La început eram neputincios și nesigur, dar când am urcat dealul, părăsind șirul de case înghesuite și lăsând în urmă orașul, am început să mă simt mai înviorat. După o vreme, m-am întors și m-am uitat înapoi, la Priestown, care se răsfirea la picioarele noastre. Norii se ridicaseră și ieșise luna. Turla catedralei părea să strălucească.

— Arată deja mai bine, am zis eu, oprindu-mă s-o admir.

Vraciul se opri lângă mine și-mi urmări direcția privirii.

— Multe lucruri arată mai bine de la distanță, zise el. De altfel, și mulți oameni.

Părea să fie o glumă, așa că am zâmbit.

— Ei, oftă el, ar trebui să fie un loc cu mult mai bun de acum încolo. Dar, cu toate acestea, n-o să ne grăbim să ne întoarcem pe aici.

După vreo oră sau două, am găsit pe drum un hambar vechi și dărăpănat, ca să ne adăpostim în el. Era ciuruit ca sita, dar cel puțin era uscat, și acolo am primit și o bucățică de brânză galbenă, de mestecat. Alice a căzut numaidecât într-un somn adânc, dar eu am stat treaz multă vreme, gândindu-mă la ce cele întâmplate. Vraciul nu părea nici el foarte obosit, dar ședea tăcut, îmbrățișându-și genunchii. Într-un târziu, vorbi:

— De unde ai știut cum să ucizi Urgia? mă întrebă el.

— Te-am urmărit, am răspuns eu. Te-am văzut ținându-i inima...

Dar deodată am fost copleșit de rușine din pricina minciunii mele și am lăsat capul în jos.

— Nu, îmi pare rău, am zis. Nu e adevărat. M-am furișat înapoi, când ai vorbit dumneata cu stafia lui Naze. Am auzit tot ce-ai spus.

— Atunci chiar să-ți pară rău, băiete. Ai riscat foarte mult. Dacă Urgia ar fi izbutit să-ți citească gândurile...

— Îmi pare sincer rău.

— Și nu mi-ai spus că aveai și tu un lanț de argint, zise el.

— Mi l-a dat mama, i-am răspuns.

— Mda, a fost foarte bine că ți l-a dat. Oricum, este în sacul meu, la loc sigur, deocamdată. Până ce-o să ai din nou nevoie de el..., adăugă el pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

A urmat o altă pauză lungă, de parcă Vrăciul se adâncise în gânduri.

— Când te-am scos afară din catacombe, păraai mort de-a binelea, zise el, într-un târziu. Am văzut morți de prea multe ori ca să fiu sigur că nu mă înșel. Apoi, fata te-a înșfăcat de braț și ai reînviat. Nu știu ce-a fost la mijloc.

— Am fost cu oamenii din Poporul Mic, am zis eu. Vrăciul dădu din cap.

— Da, zise el, și-au găsit cu toții liniștea, acum, că Urgia a murit. Și Naze la fel. Dar cu tine cum a fost, băiete? Cum arăta? Ți-a fost frică?

Am clătinat energic din cap.

— Am fost mai speriat după ce am citit scrisoarea de la mama, i-am spus eu. A știut ce urmează să se întâmple. Am simțit că nu aveam de ales. Că totul era dinainte stabilit. Dar, mă întreb eu, dacă totul a fost deja stabilit, atunci ce rost mai are să trăiești?

Vraciul se încruntă și întinse mâna.

— Dă-mi scrisoarea, ceru el.

Am scos-o din buzunar și i-am dat-o. A stat mult timp citind-o, dar, în cele din urmă, mi-a întins-o înapoi. O vreme n-a scos un cuvânt.

— Mama ta este o femeie deșteaptă și foarte ageră, zise Vraciul, în cele din urmă. Asta, judecând după multe dintre cele scrise acolo. A ghicit exact ce urma să fac eu. De bună seamă că are mai mult decât destulă învățătură ca să facă asta. Nu este niciun fel de profeție. Viața este și-așa destul de rea, fără să mai credem și-n asta. Tu ai ales să cobori în catacombe. Dar ai avut și o altă variantă. Puteai să pleci și atunci totul ar fi ieșit altfel.

— Dar odată ce am ales, a avut dreptate. Dintre noi trei care am fost față-n față cu Urgia, numai doi au rămas în viață. Eu am fost mort. Știi bine, pentru că dumneata m-ai scos la suprafață. Ei, cum putem explica asta?

Vraciul n-a răspuns, iar tăcerea dintre noi s-a prelungit. După un timp, am căzut într-un somn fără vise. Nu i-am pomenit de blestem. Știam că era un subiect despre care n-ar fi vrut să vorbească.

CAPITOLUL 22 UN TÂRG E UN TÂRG

Era aproape miezul nopții și cornul lunii se ridicase deasupra copacilor. În loc s-o ia spre casă pe cel mai scurt drum, Vrăciul a ocolit, apropiindu-se apoi de ea pe la est. M-am gândit la grădina de la răsărit dinaintea noastră și la puțul care o aștepta acolo pe Alice. Puțul pe care eu îl săpasem.

Că doar nu vrea s-o mai închidă în puț acuma? După tot ce făcuse ea ca să ne ajute, el tot mai voia să o pedepsească? Alice îi îngăduise s-o lege la ochi și să-i astupe urechile cu ceară. Și apoi stătuse ore în șir în tăcere și beznă, fără să se plângă nici măcar o dată.

Dar apoi am văzut izvorul și m-am simțit plin de speranță. Era îngust, dar iute, apa scânteind argintiu în lumina lunii, și nu avea decât o singură piatră de pus piciorul, în mijloc.

Vraciul avea de gând s-o pună la încercare pe Alice.

— Da, fato, zise el, cu chipul ca de piatră. Condu-ne tu! După tine!

Când m-am uitat la fața lui Alice, mi s-a strâns inima. Părea îngrozită și mi-am amintit cum a trebuit s-o trec în brațe peste râul de lângă Poarta de Argint. Urgia nu mai era, vraja lui asupra lui Alice se rupsese, dar oare răul deja făcut era chiar fără nicio speranță de îndreptare? Se apropiase Alice prea tare de Întuneric? Nu va mai putea niciodată să fie liberă? Nu va mai fi în stare niciodată să treacă peste o apă curgătoare? Devenise pe de-a întregul o vrăjitoare periculoasă?

Alice șovăia la marginea apei și începuse să tremure. De două ori ridică piciorul să facă pasul simplu până la piatra lată din mijlocul izvorului. De două ori îl puse înapoi. Broboane de sudoare îi acoperiseră fruntea și începuseră să se rostogolească în jos, peste nasul și ochii ei.

— Hai, Alice, poți s-o faci! i-am zis eu, încercând să-i dau curaj.

Pentru amestecul meu, am primit din partea Vrăciului o privire care m-a făcut să pălesc.

Cu un efort brusc, impresionant, Alice păși pe piatră și își avântă imediat piciorul stâng înainte, trecând pe malul celălalt. Odată ajunsă acolo, se așeză grăbită jos și își îngropă fața în palme.

Vrăciul plescăi o dată din gură, trecu izvorul și o apucă iute pe deal în sus, către copacii de la marginea grădinii. Am așteptat în spatele lui Alice până și-a revenit și s-a ridicat în picioare, apoi am urcat împreună până în locul unde Vrăciul ne aștepta, cu brațele încrucișate.

Când am ajuns la el, Vrăciul făcu deodată un pas înainte și o înhăță pe Alice. Apucând-o de picioare, o azvârli peste umăr. Ea începu să se jeliască și să se zbată, dar, fără niciun cuvânt, el o strânse și mai tare, apoi se întoarse și intra cu pași hotărâți în grădină.

L-am urmat, disperat. El înaintă până în adâncul grădinii de la răsărit, îndreptându-se direct către mormintele în care erau închise vrăjitoarele, către

puțul gol. Nu mi se părea drept! Alice doar trecuse testul, nu-i așa?

— Ajută-mă, Tom! Ajută-mă, te rog! strigă Alice.

— Nu-i mai putem da încă o șansă? m-am milogit eu. Numai una? A trecut apa. Nu este o vrăjitoare.

— Ba dimpotrivă, l-a trecut ca să scape, de data asta, mârâi Vrăciul peste umăr. Dar răul este înăuntrul ei, pândind momentul să acționeze.

— Cum poți să spui asta? După tot ce-a făcut...

— Aceasta este cea mai sigură metodă. Este cel mai bun lucru pentru toată lumea!

Am socotit că venise timpul pentru ceea ce numea tata „câteva adevăruri usturătoare”. Trebuia să-i spun ce știam despre Meg, chiar dacă m-ar fi putut urî pentru asta și nu m-ar mai fi vrut ucenicul său. Probabil că o reamintire a trecutului său l-ar fi putut face să-și schimbe intenția. Gândul că Alice va fi închisă în puț era de nesuportat, iar faptul că fusesem pus să-l sap chiar eu, mi-l făcea de sute de ori mai neplăcut.

Vrăciul ajunsese la puț și se opri la marginea lui. Când dădu s-o coboare pe Alice în întuneric, i-am strigat:

— Lui Meg nu i-ai făcut asta!

Se întoarse către mine cu o expresie de stupeoare pe față.

— N-ai închis-o pe Meg într-un puț, nu-i așa? am continuat eu să-i strig. Și ea era o vrăjitoare! Dar n-ai făcut-o, pentru că țineai prea mult la ea! Deci, te rog, nu i-o face nici lui Alice! Nu e drept!

Expresia de stupeoare de pe fața Vraciului se schimbă într-una de furie și el rămase acolo, pe buza puțului, clătinându-se; pentru o clipă n-am fost sigur dacă avea s-o arunce pe Alice jos ori avea să cadă el însuși în puț. A stat așa o vreme care mi s-a părut nesfârșită, dar apoi, spre marea mea ușurare, furia sa păru să-i facă loc altui sentiment, și se întoarse și plecă, ducând-o mai departe pe Alice pe un umăr.

Se îndepărtă de puțul nou, gol, trecu pe lângă cel în care era întemnițată Osoasa Lizzie, trecu printre mormintele în care erau îngropate cele două vrăjitoare moarte și o luă pe cărarea cu pietriș alb care ducea către casă.

În ciuda recente sale boli, a tuturor celor prin care trecuse și a greutății lui Alice de pe umărul său, Vraciul pășea atât de repede încât făceam eforturi să mă țin de el. Scoase cheia din buzunarul stâng al pantalonilor,

descuie ușa din spate a casei și fu înăuntru mai înainte ca eu să pun piciorul pe prima treaptă.

Se duse direct în bucătărie și se opri lângă cămin, unde flăcările scoteau scânteii până sus, pe horn. Bucătăria era încălzită, lumânările aprinse, cu tacâmurile și farfuriile așezate pe masă pentru două persoane.

Încet, Vraciul îi dădu drumul din strânsoare și o lăsă pe Alice jos. În clipa în care pantoful ei ascuțit atinse dalele de piatră, focul se stinse, lumânarea pâlpâi și aproape-și dădu duhul, iar aerul deveni vădit înghețat.

În clipa următoare, izbucni un mârâit mânios care făcu să zăngăne văsăraia și vibră chiar și prin pardoseală. Era duhul domestic al Vraciului. Dacă Alice ar fi mers prin grădină, chiar și cu Vraciul alături, ar fi fost sfâșiată mărunt. Dar pentru că Vraciul o dusesse pe umăr, abia când piciorul ei atinsese pământul duhul își dăduse seama de prezența ei. Și nu se arăta deloc mulțumit.

Vraciul își așeză mâna stângă pe creștetul capului lui Alice. Apoi, bătu de trei ori tare în pardoseală, cu piciorul stâng.

Aerul încremeni și Vraciul spuse, ridicându-și glasul:
— Ascultă la mine! Bagă bine la cap ce-o să-ți spun!
Nu se auzi niciun răspuns, dar focul se mai însufleți
nițeluș, iar aerul parcă nu mai era așa de înghețat.

— Câtă vreme copila asta se află în casa mea, să nu
te atingi de nici măcar un fir de păr din capul ei!
porunci Vraciul. Dar n-o scăpa din ochi și asigură-te că
ea îmi îndeplinește întocmai poruncile.

Cu acestea, mai bătu de trei ori cu piciorul în par-
doseală. Drept răspuns, focul se înalță vioi în vatră, iar
bucătăria deodată păru încălzită și primitoare.

— Acum pregătește de mâncare pentru trei! porunci
Vraciul.

Apoi ne făcu semn din cap și îl urmarăm afară din
bucătărie și pe scări în sus. Se opri în fața ușii încuiate
a bibliotecii sale.

— Câtă vreme stai aici, fato, o să muncești în schim-
bul găzduirii, mormăi Vraciul. În biblioteca asta sunt
unele cărți de neînlocuit. N-o să ai voie să intri nicio-
dată aici, dar o să-ți dau câte o carte și tu o să-i faci o
copie. S-a înțeles?

Alice dădu din cap.

— A doua ta îndatorire va fi să-i spui băiatului meu tot ce te-a învățat pe tine Osoasa Lizzie. Și când spun tot, spun tot. El o să aștearnă totul pe hârtie. O mare parte or să fie prostii, bineînțeles, dar nu contează, pentru că și astea se adaugă la arhiva cunoașterii noastre. Ești gata s-o faci?

Alice dădu din cap, cu o expresie foarte serioasă.

— Bun, așadar ne-am înțeles, zise Vraciul. O să dormi în odaia de deasupra odăii lui Tom, cea din vârful casei. Și acum, ține bine minte ce îți spun. Duhul acela de jos, din bucătărie, știe cine ești și ce aproape c-ai devenit. Așadar, nu călca nicio clipă strâmb, pentru că el o să te urmărească și-o să știe tot ce faci. Și nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să...

Vraciul oftă lung și zgomotos.

— Nici nu pot să mă gândesc la asta, zise el. Așadar, nu-i da ocazia. O să faci precum îți cer, fato? Se poate avea încredere în tine?

Alice dădu din cap, iar buzele i se lungiră într-un zâmbet.

* * *

La masă, Vraciul a fost neobișnuit de tăcut. Era precum calmul de dinaintea furtunii. Nimeni n-a vorbit

prea mult, dar ochii lui Alice săgetau pretutindeni și se întorceau, mereu și mereu, spre imensul buștean arzând în vatră, care umplea încăperea de căldură.

În cele din urmă, Vraciul își împinse farfuria în lături și oftă.

— Gata, fato, zise el, la culcare cu tine! Am câteva lucruri pe care trebuie să i le spun băiatului.

După ce Alice plecă, Vraciul se ridică de la masă și se îndreptă spre cămin. Se aplecă și își încălzi mâinile la foc, apoi se întoarse să mă privească în față.

— Ei bine, băiete, tună el, spune tot! De unde ai aflat despre Meg?

— Am citit într-unul dintre jurnalele duminicale, am răspuns eu cu supușenie, plecându-mi capul.

— M-am gândit eu! Nu te-am avertizat despre treaba asta? Iar nu m-ai ascultat! Sunt unele lucruri în biblioteca mea pe care n-ai încă voie să le citești, zise Vraciul aspru. Lucruri pentru care nu ești chiar pregătit să le afli. Eu voi hotărî ce e potrivit pentru tine să citești. S-a înțeles?

— Da, domnule, am zis eu, adresându-mă lui cu titlul acesta pentru prima oară după atâtea luni. Dar aș

fi aflat oricum despre Meg. Părintele Cairns mi-a pomenit despre ea și mi-a povestit și despre Emily Burns, de asemenea, și cum ai luat-o dumneata de la fratele dumitale, învrăjbind astfel familia.

— Nu pot să țin ascuns de tine mai nimic, nu-i așa, băiete?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă ușurat că dădusem pe față toate tainele care-mi împovărau cugetul.

— Ei bine, zise el, venind înapoi la masă, am trăit până la o vârstă înaintată și nu sunt mândru de tot ce am făcut, dar fiecare poveste are mai mult de o fațetă. Niciunul dintre noi nu e perfect, băiete, și într-o bună zi o să afli tot ce trebuie să știi și atunci o să poți să-ți faci o părere a ta despre mine. E mai puțin important să scormonești în cenușa trecutului acum, dar, în ceea ce o privește pe Meg, ai s-o cunoști când o să ne ducem la Anglezarke. Și asta o să fie mai curând decât crezi, pentru că, în funcție de vreme, o să plecăm la casa mea de iarnă peste vreo lună sau două. Ce altceva ți-a mai îndrugat părintele Cairns?

— Că ți-ai vândut sufletul diavolului...

Vraciul zâmbi.

— Ce știi preoții? Nu, băiete, sufletul meu îmi aparține încă. M-am luptat mulți, mulți ani să mi-l păstrez și, în pofida tuturor greutăților, este încă al meu. Cât despre diavol, ei bine, obișnuiam să cred că răul e mai degrabă înăuntrul fiecăruia dintre noi, ca un praf de iască așteptând scânteia ca să se aprindă. Dar, în ultima vreme, am început să mă întreb dacă, totuși, nu există ceva în spatele tuturor celor cu care ne confruntăm, ceva ascuns în inima Întunericului. Ceva care crește cu atât mai repede cu cât Întunericul devine mai puternic. Ceva pe care un preot l-ar putea numi diavol...

Vraciul se uită la mine încruntat, cu ochii lui verzi sfredelind într-ai mei.

— Și dacă ar exista o astfel de creatură ca diavolul, băiete? Ce-ar trebui să facem împotriva lui?

M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Ar fi nevoie să săpăm un puț foarte mare, am zis eu. Un puț mai mare decât a săpat oricare alt vraci vreodată. Apoi ar fi nevoie de saci peste saci cu sare și cu pilitură de fier și de o lespede cu adevărat uriașă.

Vraciul zâmbi.

— Dacă așa am face, băiete, le-am da de lucru la jumătate din zidarii, țapinarii și ajutoarele de țapinari

din Comitat! Una peste alta, acum te duci imediat la culcare. Mâine te întorci la lecțiile tale, așa că o să ai nevoie de un somn bun în noaptea asta!

Când am deschis ușa odăii, Alice ieși din umbră, pe scară.

— Chiar îmi place aici, Tom, zise ea, zâmbindu-mi larg. E-o casă frumoasă, mare, primitoare. Un bun adăpost în care să te aflu acum, când se apropie iarna.

I-am zâmbit și eu. Aș fi putut să-i spun că vom pleca la Anglezarke, peste puțină vreme, la casa de iarnă a Vraciului, dar era fericită și n-am vrut să-i stric prima ei noapte la noi.

— Într-o bună zi, casa asta va fi a noastră, Tom. Nu simți și tu? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nimeni nu știe ce-o să se întâmple în viitor, am zis eu, încercând să nu mă mai gândesc la scrisoarea mamei.

— Moșul Gregory ți-a spus asta, nu-i așa? Ei bine, sunt multe lucruri pe care el nu le știe. Tu o să fii un vraci mai bun decât a fost el vreodată. Nu există nimic mai sigur ca asta!

Alice se întoarse și urcă scările unduindu-și șoldurile. Deodată își întoarse capul.

— Urgia era înnebunită după sângele meu, zise ea. Așa că am încheiat târgul chiar mai înainte de a bea. Am vrut doar să fac totul să fie bine din nou, așa că i-am cerut ca tu și Moșul Gregory să puteți pleca. Urgia a fost de acord. Un târg e un târg, așa că de aceea n-a putut să-l omoare pe Moșul Gregory și n-a putut să-ți facă nici ție rău. Tu ai omorât Urgia, dar eu am făcut să fie cu putință. De aceea m-a atacat pe mine, la sfârșit. De tine nu se putea atinge. Totuși nu-i spune Moșului Gregory. N-ar înțelege.

Alice mă lăsă pe scări, în vreme ce tot ceea ce făcuse ea deveni limpede, încetul cu încetul, în mintea mea. Într-un fel, se sacrificase pe sine. Urgia ar fi ucis-o, la fel cum îl ucisese și pe Naze. Dar ea ne salvase, pe mine și pe Vraci. Ne salvase viețile. Iar eu nu aveam s-o uit niciodată.

Uluit de spusele sale, am intrat în odaia mea și am închis ușa. Mi-a luat mult până să adorm.

Din nou am scris cea mai mare parte a acestei relatări din memorie, folosindu-mă, la nevoie, și de însemnările din carnețelul meu.

Alice s-a dovedit pricepută, iar Vraciul este chiar încântat de modul în care își îndeplinește ea datoria. Scrie foarte repede, totuși scrisul ei rămâne citeț și îngrijit. De asemenea, după cum a făgăduit, îmi povestește lucrurile pe care Osoasa Lizzie a învățat-o, astfel încât eu să le pot așterne pe hârtie.

Bineînțeles, cu toate că Alice n-o știe încă, n-o să rămână cu noi prea multă vreme. Vraciul mi-a spus că ea va începe să-mi sucească mințile și că eu n-o să mai fiu în stare să mă concentrez asupra învățaturii. Nu-i deloc încântat să aibă o fată cu pantofii ascuțiți care să locuiască în aceeași casă cu el, mai ales una care a fost atât de aproape de Întuneric.

Acum este sfârșitul lui octombrie și, curând, ne vom muta la casa de iarnă a Vraciului, din Mlaștina Anglezarke. În apropiere există o fermă condusă de niște oameni în care Vraciul are încredere. El crede că oamenii aceștia or s-o lase pe Alice să stea la ei. Bineînțeles, m-a pus să-i promit că n-o să-i spun încă nimic lui Alice. În orice caz, o să fiu trist când o s-o văd plecând.

Și bineînțeles că o s-o cunosc pe Meg, vrăjitoarea lamia. Poate că o s-o cunosc și pe cealaltă femeie din

viața Vraciului. Blackrod este aproape de mlaștină și acolo se zice că încă ar mai locui Emily Burns. Am sentimentul că există încă multe alte lucruri în trecutul Vraciului despre care n-am aflat încă.

Eu aș prefera să rămân aici, în Chipenden, dar el este Vraciul, iar eu sunt doar ucenicul. Și am ajuns să-mi dau seama că există un motiv foarte întemeiat pentru tot ce face el.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi

după miezul nopții!

ISBN(10): 973-7644-00-X
ISBN(13):978-973-7644-00-8

9 789737 644008

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro